MARTIN ÖSTERDAHL sfârșitul Anului Nou CRIME SCENE PRESS

Martin Österdahl

Virtual-project.eu

SFÂRȘITUL ANULUI NOU

CRIME SCENE PRESS

„Șase oameni au luat cina de Anul Nou în acest loc, după care se pare c-au sărit toți de pe scaune și au plecat, de parcă ar fi fugit din calea unui dezastru iminent.

Una dintre ușile glisante care dau spre terasă e crăpată, lăsând să intre un curent rece și aerul umed și friguros. A nins toată noaptea și continuă să ningă cu aceeași intensitate, ca și cum vreo putere superioară ar vrea să întindă o pătură albă peste cele întâmplate în seara trecută, să ierte și să uite. Urmele de pe terasă sunt în curs de acoperire. Cu fiecare secundă, povestea despre ce s-a petrecut acolo se șterge irevocabil.

Urmele se termină pe balustrada din jurul terasei. Sunt clar vizibile două perechi de urme de picioare una lângă alta. Poate că s-au ținut de mână când au sărit.”

Martin Österdahl
Sfârșitul Anului Nou

Martin Österdahl
Sfârșitul Anului Nou
Titlul original: *Parmiddagen*

Martin Österdahl – 2022
Published by agreement with Salomonsson Agency.
CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Director editorial; GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ÖSTERDAHL, MARTIN
Sfârșitul Anului Nou / Martin Österdahl; trad. de Loredana Frățilă-Cristeseu, – București: Crime Scene Press, 2023
ISBN 978-630-6542-29-1

I. Frățilă-Cristescu, Loredana (trad.)

821.113.6

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU
Redactor: GEORGE ARION JR.
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: SIMONA PREDA
Bun de tipar: decembrie 2023
Tipărit în România

Martin Österdahl

Sfârșitul Anului Nou

traducere de Loredana Frățilă-Cristescu

– 2023 –

Martin Österdahl este producător de televiziune și a fost director de programe al SVT. Din 2020 este director executiv al Concursului Eurovision. Și-a publicat prima carte în 2016.

Odată cu romanul de față, Österdahl s-a impus drept una dintre cele mai captivante voci noi ale subgenului *domestic noir*.

Prolog

Lillängen, Nacka, noaptea de Revelion

Priveliștea magnifică a lacului este estompată pe moment, înghițită de întuneric, aflată de partea nepotrivită a reflectoarelor albe orbitoare. Tehnicienii criminaliști, îmbrăcați în combinezoane albe și cu botoșei de plastic peste încălțări, stau pe vine lângă piscină, uitându-se în ea.

Zona piscinei se întinde de la casă până la marginea proprietății, unde o pantă abruptă coboară spre țărmul Lacului Järla. A fost proiectată să se alinieze perfect cu suprafața lacului, creând iluzia că apa ei curge la infinit. Numai că acum nu curge nicio apă. Piscina a fost golită și închisă peste iarnă.

Cadavrele de pe fund sunt dezbrăcate și zac pe jumătate îmbrățișate pe dalele tari de mozaic, ca niște iubiți care dorm liniștiți. Cioburi de sticlă colorată sclipesc în balta cu apă roz care le înconjoară. Pielea li s-a învinețit. Contuzii le împestrițează trunchiurile. Burțile și piepturile le-au fost spintecate. Membrele sunt moi, răsucite în poziții de care corpul uman n-ar trebui să fie capabil.

Fulgi mari de zăpadă se cern din cerul negru al nopții, ca niște confetti ce anunță sfârșitul spectacolului pe o scenă. Umezeala rece din aer se strecoară înspre oase prin mănuși, geci de puf și uniforme.

Cei doi polițiști care au ajuns primii la locul faptei se uită scurt unul la altul. Așa ceva n-au mai văzut.

În casa din spatele lor au fost instalate ferestre panoramice înalte pentru ca locatarii să profite de priveliște. Acoperișul și jgheaburile sunt făcute din cupru sclipitor. Pereții sunt placați cu lemn de cedru netratat, ce pare nefinisat și neîngrijit la prima vedere, dar este clar că, la fel ca toate celelalte din acest loc, trebuie să fi costat o groază de bani.

Înăuntru, podeaua holului este acoperită cu niște dale superbe alb cu negru a căror căldură o simt prin ciorapi. Lipit de un perete se află un dulap verde metalic cu aspect exclusivist, pe ușile căruia sunt plăcuțe scrise de mână cu numele fiecărui membru al familiei.

Lisa, Mikael, Ebba.

După ușa pe care scrie Ebba, observă o pereche de pantofi sport joși, cu

față textilă, albi, mărimea 39.

Casa, relativ nouă, a adoptat același plan ca proprietățile din anii ’50 care o înconjoară, cu bucătăria, dormitoarele și sufrageria la etaj. Cei doi polițiști decid să pornească de sus. Aplice cu becuri cu intensitate variabilă răspândesc o lumină caldă și o senzație de calm, numai că acest calm nu conferă seninătate, ba dimpotrivă. În baie, găsesc o cabină de sticlă cu un duș cu pălărie cu efect de ploaie, o cadă cu hidromasaj și un lavoar dublu, amândouă din marmură albă. Patul dublu din dormitorul matrimonial este aranjat frumos, cu o cuvertură. La picioarele lui se află rulată o pătură. Mai este și o baie mai mică, în care se intră din cameră. Diverse medicamente stau aliniate pe rafturile dulăpiorului din ea.

Un perete al camerei Ebbei este acoperit de fotografii. Ebba fetiță. Ebba cu prietenii. Ebba în grajd. Ebba cu un băiat arătos, cu păr închis la culoare, piercing în buza de jos și rimel negru la ochi. Pe peretele opus sunt afișe vechi de film și muzică. Deasupra lor, sub tavan, atârnă un banner pe care scrie în engleză:

Bride-to-be[1]

Pe birou se află un laptop. Restul spațiului de pe el este acoperit de un talmeș-balmeș de hârtii și obiecte.

O canapea elegantă din piele crem și fotolii din același set sunt aranjate în living în jurul unei măsuțe joase de cafea. Într-o parte înălțată a camerei de zi se află o masă de sufragerie de un negru-pian sclipitor. Pahare de vin, șampanie, coniac și sticle goale, scaune care încă n-au fost împinse la loc.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? întreabă unul dintre polițiști, un bărbat trecut de treizeci de ani.

Colega lui clatină din cap.

— Când am fost noi aici aseară, Lisa era clar supărată, dar așa ceva? zice ea.

Se uită iar unul la altul, negăsindu-și cuvintele. Au trecut să schimbe o vorbă cu stăpâna casei cu doar câteva ore în urmă. Acum e evident că ar fi trebuit să mai stea, să discute cu toată lumea.

Șase oameni au luat cina de Anul Nou în acest loc, după care se pare c-au sărit toți de pe scaune și au plecat, de parcă ar fi fugit din calea unui dezastru iminent.

Una dintre ușile glisante care dau spre terasă e crăpată, lăsând să intre un curent rece și aerul umed și friguros. A nins toată noaptea și continuă să ningă cu aceeași intensitate, ca și cum vreo putere superioară ar vrea să

întindă o pătură albă peste cele întâmplate în seara trecută, să ierte și să uite. Urmele de pe terasă sunt în curs de acoperire. Cu fiecare secundă, povestea despre ce s-a petrecut acolo se șterge irevocabil.

Urmele se termină pe balustrada din jurul terasei. Sunt clar vizibile două perechi de urme de picioare una lângă alta. Poate că s-au ținut de mână când au sărit.

De sus de aici, scena este – dacă se poate – chiar mai macabră.

Trupurile goale, ca niște manechine date la gunoi.

Două vieți, curmate prea devreme.

Invitația

1.

Lillängen, Nacka, seara de dinaintea Ajunului Anului Nou

Ebba și Marlon stau îmbrățișați pe canapeaua din camera de recreere de jos, uitându-se cum pe ecranul mare al televizorului se derulează genericul care nu se mai termină odată al miniserialului *It.* Ebba stă cu capul pe umărul lui Marlon. Băiatul are părul lung și închis la culoare care-i cade pe umeri și pe tricoul negru. Ea și-a băgat mâna pe sub tricoul lui și i se joacă cu părul de pe piept.

Nu știe ce-i face să tremure și să se înfioare mai tare trupul: Clubul Păguboșilor sau monstrul deghizat în clovn care se trezește periodic și mutilează copii. Sau poate doar trupul lui Marlon. S-a uitat la televizor înconjurată de brațele lui, lipită de el. Când s-a terminat ultimul episod, l-a sărutat din nou.

El se strecurase în casă pe ușa din spate cu vreo câteva ore în urmă. Îi trimisese Ebba mesaj imediat ce mama ei se dusese la culcare. Știuse că are să vină cât de repede putea.

Marlon îi bagă mâna pe sub bluză și-i mângâie sânul. Îl lasă, în ciuda riscului să coboare cineva brusc pe scări. Atingerea lui îi provoacă o căldură în tot corpul și o face să-și simtă inima gata să-i sară din piept. Mâinile lui sunt moi și netede. Când gura lui e aproape de a ei, răsuflarea sa îi mângâie obrajii și bărbia ca o adiere de vară. Orice formă de contact fizic o transportă într-un loc în care și-a dorit mereu să meargă, doar că n-a știut-o.

Sunt împreună de două luni și ea se întreabă dacă o să se simtă mereu așa, dacă e posibil să simți mai mult de atât.

Nu-și poate închipui.

Când l-a văzut IRL{2} pentru prima dată, a fost de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. De parcă l-ar fi așteptat, fără să-și dea seama de acest lucru. Marlon a știut-o instantaneu, ca și cum ar fi fost un vampir care-i auzea cele mai lăuntrice gânduri. A fost aproape jenant.

Oricum, în clipa asta n-ar mai conta dacă ar coborî mama sau tatăl ei. Nu simte nevoia să se ascundă, n-o deranjează să-și recunoască deschis sentimentele în fața lor.

Marlon nu e doar un baterist oarecare. Are note bune și e probabil cel

mai arătos om din tot Stockholmul. Mama ei e probabil îngrijorată din cauză că arată atât de bine. Îngrijorată că el e altfel și are să-i frângă inima.

Numai că ea nu vede cât e de uimitor. Marlon nu i-ar face rău niciodată.

Mama ei spune că nu poți să ai încredere în iubirile care încep Online. De parcă s-ar pricepe. Mai zice și că, atunci când ești tânăr, e ușor să-ți înțelegi greșit sentimentele. Numai că vârsta nu e relevantă. Când știi, știi.

Mâine vin Marlon și părinții lui pentru cina de Anul Nou și, după ce vor petrece seara împreună, ca trei cupluri adulte, au să priceapă. Au să accepte relația pentru că sunt nevoiți, n-au de ales, nu se stinge.

Marlon își mută mâna mai jos, spre betelia pantalonilor ei de trening. Sărutul crește în intensitate și fiecare parte a corpului Ebbei pulsează. Cercelul din buza lui de jos e rece, o gâdilă la limbă și o ațâță.

Sunt ei doi împotriva lumii și poate nu ar trebui să-i pese de ce cred părinții ei despre relația lor. Doar nu provin din familii nobile italiene care se dușmănesc.

Când s-a trezit și a văzut că Romeo se sinucisese, Julieta i-a luat pumnalul și și l-a împlântat în piept. Exact așa stau lucrurile. Dragostea adevărată nu cunoaște limite.

Închide ochii. Marlon răsuflă greu acum. Și atunci, dintr-o dată, se întâmplă iar. I se întoarce frica. Trupul îi înțepenește. Ca și cum ar fi o statuie. Exact ca de fiecare dată. Îl împinge ușurel ca să scape din îmbrățișarea lui, deschide ochii și-l privește.

— Adu-ți aminte de înțelegerea noastră! zice ea.

El i se uită adânc în ochi cu un zâmbet încărcat de dorință.

S-ar putea pierde ore în șir în ochii lui migdalați. Culoarea adâncimilor lor infinite se schimbă permanent și sunt încadrați perfect de părul lui închis la culoare, pielea palidă, bărbia și pometii lui frumoși. Dacă-l privește suficient de mult, poate să-i distingă fiecare nuanță a lor, fiecare emoție care-i freamătă prin trup, numai și numai pentru ea.

Îl sărută iar. Meniul DVD-ului apare luminos pe ecranul televizorului. E trecut de două noaptea și Marlon va trebui să plece acasă în curând.

Dintr-odată, afară se aude o bufnitură puternică. Ebba tresare.

— Ce-a fost asta? întreabă.

— Nu știu, replică Marlon. Poate o ușă de mașină care a înghețat și s-a blocat?

Încă o bufnitură, și mai puternică de această dată, și un zgomot de ceva care se sparge.

Ebba sare în sus, dă fuga la fereastră și privește afară.

— Marlon, trebuie să pleci. S-ar putea să se trezească părinții mei și să vină jos. Nu se poate să te găsească aici, nu acum. Ar strica ziua de mâine.

— OK, OK!

Băiatul se ridică, trăgându-se de curea și tricou.

Ea râde văzând expresia ciudată de pe chipul lui.

El își ia geaca de piele și bocancii negri, deschide ușa din spate. Îi aruncă un zâmbet strâmb, zâmbetul ei preferat, face cu ochiul și zice:

— Ne vedem mâine, atunci.

Apoi îi trimite o bezea din cadrul ușii înainte să se întoarcă brusc și să iasă.

Ebba se grăbește la fereastra care dă spre curtea din spate. Când îl vede acolo afară, țopăind într-un picior, încercând să-și pună celălalt bocanc, lasă să-i scape alt chicot de râs. Marlon are tricoul încă răsucit, geaca aruncată pe umăr și se chinuie să-și mențină echilibrul. Ei i se destinde fața într-un zâmbet și simte o căldură în tot trupul.

Vrea să dea înainte din telecomandă. Vrea să fie Ajunul Anului Nou. Vrea ca miezul nopții să fie la doar câteva minute distanță.

2.

Storängen, Nacka, Ajunul Anului Nou

Lisa Kjellvander stă pe o scară în grădina de la Maria Regina și încearcă să agațe un șirag de luminițe de una dintre crengile cele mai de sus ale unui măr. Creanga e acoperită cu un strat subțire de gheață și mănușile îi afectează Lisei îndemânarea. Treaba durează mai mult decât plănuise. Aruncă o privire spre seră, sperând să termine înainte să iasă bărbatul dinăuntru.

După ce sunt aranjate luminițele, se uită prin grădina centrului de îngrijiri paliative. Vara, e înverzită și plină de viață. Aleile de piatră sunt mărginite de lilieci și rododendroni înfloriți, ascunzători perfecte pentru copii și nepoți atunci când vin în vizită și se joacă de-a v-ați ascunselea. E un loc frumos și familiar, nu numai pentru că lucrează ea acolo de aproape douăzeci de ani, ci și pentru că-i aduce aminte de casa din Lyckeby, comitatul Blekinge, în care copilărise. Când era mică, Ebbei îi plăcea la nebunie să vină aici. Și mamei Lisei, Ann-Christin, i-ar fi plăcut la nebunie acest loc în care să se îngrijească de grădină ca și cum ar fi fost a ei. I-ar fi plăcut să se trezească odată cu soarele, să-și pună capotul ponosit și saboții și să iasă afară să taie buchețele grele de flori de liliac ca să facă lichior. De-ar fi trăit un pic mai mult bunica ei, Ebba ar fi apucat să vină aici cu ea. Ar fi fost frumos.

Numai că vara pare departe acum. Sub cerul înnorat, grădina pare cufundată într-un somn adânc. Soarele, aflat încă după nori, apune. În curând are să fie întuneric. Centrul de îngrijiri paliative este înfipt între vilele impunătoare de început de secol XX din Storängen, ca un palat flancat de casele burgheziei, ca o biserică în inima unui sat. Într-o zi însorită, casele din jur strălucesc în roșu, galben și verde. Acum, în întunecarea cenușie a apusului, culorile le sunt estompate. Se simte norocoasă să se afle în acest loc, la doar câțiva kilometri distanță de pulsul Södermalm și de aleile cu piatră cubică ale Orașului Vechi, într-o suburbie la fel de omogenă și de prețioasă ca însuși Ierusalimul.

N-a fost niciodată în Orașul Sfânt, dar l-a auzit pe directorul centrului descriindu-l după ce-l vizitase cu membrii consiliului de administrație și ai

Surorilor de Notre Dame, ordinul întemeietor al Mariei Regina. N-o împărtăși ea credința călugărițelor, dar centrul de îngrijiri paliative și grădina lui i-au devenit locuri sfinte.

Cel care salvează o viață se cheamă erou.
Cel care salvează o sută de vieți se cheamă asistent medical.

Își amintește ce i-a spus directorul lor în prima întrevedere după ce s-a întors din lungul ei concediu medical. I se amintiseră valorile pe care se întemeiase centrul: familie, datorie, evlavie. Au trecut paisprezece ani de când s-a întors. I s-a dat a doua șansă. O șansă pentru care nu ar putea fi mai recunoscătoare. Bănuiala printre toți membrii consiliului e că Lisa o să preia îndatoririle când se retrage directorul, ceea ce ei i se pare greu de crezut.

Zona e departe de a fi agitată pe moment, dar calmul e înșelător. În curând o să vină unul după altul taxiurile de la Stockholm și suburbiile din jurul lui. Cerul are să explodeze în culori strălucitoare și aerul se va umple de urări de bine, predicții și angajamente. După care numărătoarea o va lua de la capăt și tuturor li se vor acorda încă douăsprezece luni în care să-și pună viața la punct.

Se trântește o ușă. Tom Abrahamsson, colegul cel drag al Lisei și medicul de la Maria Regina, iese din seră și ridică ochii la ea surprins.

— Ai curent acolo? strigă ea la el.

El dă din cap că da și face un gest afirmativ cu degetele mari.

— Pornește-l!

Tom se lasă pe vine lângă priza exterioară din peretele serei.

Luminițele trezesc la viață curtea interioară întunecată. Sub un acoperământ de pânză pentru vele a fost pusă o masă lungă. Băncile de pe fiecare parte sunt acoperite cu blană de oaie. La capătul mesei au lăsat loc să scoată pacientul în scaunul cu rotile. Un prim fulg cade din cer și se topește pe una dintre luminițe.

— Începe să ningă, strigă Lisa. O să fie perfect!

Tom a venit lângă ea. Își dă capul pe spate și studiază norii.

— Sper să reziste acoperământul.

Lisa se dă jos de pe scară lângă el.

— Mulțumesc pentru ajutor! zice Tom.

— Nu prea avem personal în plus, așa că toată lumea trebuie să contribuie cu ceva, nu? răspunde Lisa. M-am simțit bine să mai ies un pic afară, să-mi mai limpezesc gândurile.

— Te simți stresată?

— Îi cunoaștem pe părinții prietenului în seara asta. Bănuiesc că mi-e greu să accept că Ebba a crescut.

— Doar întâmpinați Anul Nou împreună, nu plănuiți nunta, nu-i așa? La urma urmei, Ebba și iubitul ei n-au decât șaptesprezece, optsprezece ani?

Lisa strânge din umeri.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Ce știți despre ei, despre părinți?

Ce știu ei despre *Marlon*? se întreabă Lisa. Nu prea multe, în afară de faptul că-i pasionat de muzică, se îmbracă mereu în negru și are o undă de tristețe în ochi, chiar și când nu e dat cu rimel. Măcar e suficient de curajos cât să aibă propriul stil și să meargă pe propriul drum, ceea ce e mai mult decât se poate spune despre majoritatea tinerilor din ziua de azi, care par disperați să se conformeze. Nu se poate tăgădui faptul că Marlon arată bine, chiar arată, iar lui și Ebbei le stă bine împreună, cumva. Numai că nu i-a spus-o niciodată și fetei.

— Nu știm realmente nimic despre ei, răspunde ea.

— Și Mikael ce zice?

Lisa pufnește ironică, ridicând din umeri. Tom știe cum e Mikael.

— Zice că speră că nu-s niște nenorociți de papagali din Partidul Verzilor.

Tom râde cu poftă.

— Ce-i în neregulă cu Partidul Verzilor?

— Faptul că nu-i împărtășesc opiniile lui Mikael, presupun, cum că-s toți vegani și lucrează la stat.

— Sunt vegani? Și-atunci ce le servești?

— Nu, nu-s vegani și nici n-au alergii, dar numai atât am reușit să scot de la Ebba.

Încearcă să descifreze privirea iscoditoare pe care i-o aruncă bărbatul.

— Ne-am ieșit din minți, așa-i?

— Oamenii complet străini sunt deseori oaspeți perfecți. Nu așa se zice?

Tom zâmbește, ridicând din sprâncene, iar ridurile de la colțurile gurii și de pe frunte i se întind. Lăsând ridurile la o parte, arată la fel ca întotdeauna. Părul lui castaniu e imaculat, îngrijit tuns, fără urmă de fire cărunte sau chelie. Linia mandibulară îi e încă puternică și trupul zvelt, dovadă a unei cariere sportive încheiate prea devreme. Când se cunoscuseră, ei i se păruse

că seamănă cu un doctor tânăr dintr-un serial TV american pentru care făcuse o pasiune. El dobândise stilul american care-i definea aspectul în timpul studiilor în SUA. Câteodată mai poartă tricoul iubit violet din facultate, cu sigla acesteia pe piept. E specializat în îngrijirea la sfârșitul vieții. De neînțeles cum de are cincizeci de ani acum.

— Cel din rezerva cinci ia masa aici afară? întreabă Lisa.

— Da, Albrektsson, omul cu supermarketurile. Un festin mare de Anul Nou ca pe vremea vikingilor, răspunde Tom. Și-a invitat până și dealerul de Porsche cu familia.

Lisa râde, închipuindu-și cum va decurge seara. Maria Regina se ridică la înălțimea reputației sale. Aici toată lumea primește ce vrea la ultima masă. Râsul îi dă o senzație de bine, iar stresul care îi pulsează în ceafă se mai potolește un pic.

— Sper că n-ai pregătit un sacrificiu către vechii zei? Întreabă ea.

Tom zâmbește.

— Tu ce-ai pregătit?

— Ne facem cadouri de Anul Nou. Am depus ceva eforturi anul ăsta. Sper că lui Mikael o să-i placă al lui.

— De ce-s așa de importante? La cadouri mă refer. N-aveți deja de toate?

Lisa e ușor surprinsă de întrebare, dar nu știe cum să răspundă.

— Vreau să fie o seară plăcută. Că tot veni vorba, ar cam trebui să plec. Mai trebuie să aflu ceva înainte de asta?

— S-ar putea să avem un deces în rezerva trei, replică Tom. Tumoarea de pe vertebra patru a crescut. Durere episodică paroxistică. Alimentația pare să fi încetat. Nu mai durează mult.

— Asistentele care lucrează în seara asta sunt un pic cam neexperimentate, nu crezi? replică Lisa. Ar fi trebuit să planific concediile tuturor mai bine.

— Nu-ți face griji pentru asta acum! Am să mă duc eu să discut cu ele, dacă vrei.

Tom are darul de-ai asculta pe ceilalți și a le insufla încredere. Puțină lume e imună la farmecul și încrederea lui.

— Și medicamentele pentru durere? Avem suficiente să ne ajungă să trecem sărbătoarea?

— Cred că avem atât metadonă, cât și oxicodonă. Și niște Instanyl.

Trei stupefiante puternice, prescrise într-o varietate de forme.

— N-ar trebui să știi asta? continuă Tom. Ai făcut inventarul, nu?

Când își dă seama că nu, se simte ca lovită în burtă.

Fir-ar!

Răsucește încheietura să se uite la ceas. A uitat complet de asta. Sistemul trebuie actualizat înainte de finalul lunii și anului. În calitate de asistentă-șefa, e treaba ei să se asigure că s-a făcut.

În ce stare o fi casa lor în acest moment? Au făcut Mikael și Ebba ordine și s-au apucat de pregătiri pentru diseară? Nici măcar nu s-a hotărât cu ce să se îmbrace.

— N-ai vrea să-l faci tu în locul meu sau trebuie și tu să te grăbești să pleci?

— Ajunul amatorilor. Știi că eu nu sărbătoresc Anul Nou.

Lisa râde iar și-și amintește că i-a mai spus-o.

— Deci poți?

— Nicio problemă, o asigură el. Dacă simți nevoia să-și dezmorțești picioarele în timpul cinei, eu o să fiu acasă, în fața televizorului.

— Nu ești un pic cam monoton?

— Monoton?! Purple și cu mine avem planuri mari.

Purple, buldogul cu care-și împarte Tom viața, așteaptă deja probabil nerăbdător acasă, să stea culcat în poala stăpânului și să mănânce floricele date bine prin cheddar în fața televizorului.

Câinele și interesul pentru sporturi americane fac parte din personalitatea și farmecul lui Tom. Bărbatului nu pare să-i pese că îmbătrânește, n-are să renunțe niciodată la tinerețea sa și la lucrurile pe care le iubea când era copil. Frumos, dar totodată Lisa n-a reușit niciodată să înțeleagă cum de locuiește într-un apartament de două camere într-un bloc apărut în clădirea unei foste judecătorii, la câteva sute de metri de locul de muncă și scrută distanță de mers pe jos până la casa Lisei. Cum de a ales singurătatea.

— Mulțumesc, zice ea. Chiar îți apreciez gestul.

— Așa cum ai zis, toată lumea trebuie să contribuie. Du-te acasă, mă ocup eu!

Odată intrat Tom, Lisa se uită iar la ceas. Își dă seama că, inconștient, și-a tot răsucit verigheta pe deget, un obicei prost de care nu reușește să scape. Secundele se derulează spre zero. Cifrele negre de pe cadranul digital se schimbă cu o viteză amețitoare, mereu înainte.

Două ore și opt minute până când trebuie să le sosească oaspeții.

3.

Ebba oprește apa, ia prosopul de pe podeaua băii și se șterge. Își studiază trupul gol în oglinda mare. S-a dat cu cremă de ras pentru zona intimă și apoi cu loțiune hidratantă ca să nu rămână cu iritație de la lamă, conform instrucțiunilor de pe site-ul pe care-l găsise. Își atinge pielea rasă. Se gândește la reacția lui Marlon când o s-o vadă, când o să-și miște degetele pe-acolo.

Ce-o face acum? Trebuie că se pregătește pentru diseară. Poate că și el e la duș și se gândește la ea?

Îi atrage privirea telefonul de pe chiuvetă. Dă drumul prosopului, ia telefonul și face o poză. Studiază rezultatul. Lumina neclară a lămpii de deasupra prin aburul de pe oglindă și picăturile de apă pe pielea ei goală, părul ei ud și lung dat pe spate. Un braț care coboară între picioare, împingându-i sânii unul într-altul. O mână plasată strategic să-i ascundă V-ul. Buzele țuguiate a sărut pentru drăgușul ei.

„Așteptarea aproape a luat sfârșit.”

Trimite poza.

Nu trebuie să aștepte mult un răspuns și izbucnește în râs când îl vede. O poză cu Marlon cu ochii mari, cocoțat pe o bombă cu ceas și textul „OMG!!!”

Râsul îi mai atenuează din încordarea interioară. În curând are să se termine această perioadă care a părut nesfârșită, în care a umblat de colo până colo la întâmplare, așteptând, tânjind.

Când îi propusese dineul, mama ei intrase în panică. Nu se simțea în largul ei să-i invite pe părinții lui Marlon, oameni pe care nu-i cunoștea, și încă în seara de Revelion dintre toate serile. Îi zisese că abia dacă-l cunoaște pe Marlon, deși se văzuseră de cel puțin șase ori.

Măcar de data aceea intervenise tatăl ei, fără să pună întrebări stânjenitoare. Poate că abia aștepta să afle dacă familia lui Marlon e suficient de bogată sau cine mai știe ce. Pe părinții lui Marlon, nu-i deranjase, pesemne, ideea, ei par mai relaxați în general.

Ebba și Marlon nu le spuseseră părinților lor că o să se ducă la petrecerea din Storängen la miezul nopții. Asta urma să fie o surpriză, dar și cea mai bună parte a planului, care presupunea să-i lase pe părinți împreună,

ca să poată să stea și să bea vin până ajungeau prieteni la cataramă. Nu asta fac oamenii la dineuri?

Mama o întrebase dacă vrea să discute despre chestia cu sexul, ceea ce fusese cel mai umilitor moment din viața ei de până atunci. Spusese că nu e nevoie, dar Lisa insistase, afirmând că ea discutase cu mama ei despre așa ceva și că fiecare mamă și fiică trebuiau să poarte o asemenea conversație. Faptul că asta era valabil cu câteva sute de ani în urmă și că de atunci se inventase internetul nu părea să conteze în vreun fel. Ebba acceptase, mai mult ca să poată spune mama ei ce se simțea obligată să spună: că sexul se întemeiază pe încredere și reciprocitate. I-o repetase ca pe-o formulă sacră de atâtea ori încât n-are să fie niciodată în stare s-o uite. Sexul e cel mai personal, vulnerabil și intim lucru. Ceva ce nu se poate petrece decât între două persoane care au cel mai mare respect unul față de altul. Altfel, poate fi periculos și provoca răni groaznice. Cuvintele i se întipăriseră în creier ca arse cu fierul roșu.

Faptul că mama ei are probleme sexuale e orbitor de evident, chiar dacă părinții ei n-au recunoscut-o niciodată deschis. Nu-ți trebuiau cine știe ce studii ca să te prinzi. De fiecare dată când se uită cu toții la un film cu o scenă de dragoste, se încordează ca un arc.

Ebba urăște gândul că s-ar putea să fi moștenit vreo problemă sexuală de la mama ei. Oare se poate transmite trauma de la mamă la copil?

A descoperit acest lucru când a început să exploreze împreună cu Marlon. Îl iubește, o știe, așa că de ce-i atât de speriată? De ce i se încordează tot trupul?

A căutat ajutor online, de la educație sexuală la horoscoape de dragoste în nopțile nesfârșite petrecute încercând să găsească un răspuns. Știe de ce-i vine greu să se încreadă în oameni, să se deschidă complet în fața altei ființe umane, că există lucruri în istoria ei, îngropate adânc în subconștient. Trebuie să aibă de-a face cu chestia aia care s-a întâmplat acum o mie de ani.

Nu-i poate permite să-i stea în cale mâine.

Chestia i-a stat mereu în cale, a eclipsat totul.

Mama și tata i-au zis de un milion de ori.

Ce s-a întâmplat nu a fost vina ei.

Marlon e perfect, dar până și el are limitele lui, evident. Tipii se satură de tine dacă-i ții să aștepte prea mult.

Ea împlinește optsprezece ani la anul. Mai sunt doar câteva ore. În

această noapte, cea de Revelion, într-un loc deosebit, departe de părinții vigilenți, sub un cer plin de stele. Chiar după ce bate miezul nopții. Primele minute tremurate ale noului an.

Asta i-a promis lui.

Atunci are să se întâmple.

Nici pomeneală să se trezească ea în ziua de Anul Nou ultima virgină de pe planetă.

4.

Traseul ei obișnuit de la lucru trece pe lângă mica zonă rezidențială Kranglan, adăpostită de pădurea de pe malul Lacului Järla. Zăpada e deja de cinci centimetri, iar poteca abruptă de pietriș e alunecoasă pentru pantofii ei cu motive perforate. Pășește pe micul pod pietonal care încinge talia de clepsidră a Lacului Järla, se oprește la jumătate și trage adânc aer în piept de câteva ori, privind peste apă. Într-o direcție e capitala zbuciumată, cu pârtia de schi Hammarby luminată și Avicii Arena dincolo de aceasta. În cealaltă, un club de schi nautic închis după ce i s-a terminat sezonul și capătul lacului, unde acesta se transformă într-un pârâu care curge spre Saltsjö-Duvnäs, intrând apoi în subteran și strecurându-se printre pietre și lut ca să ducă prospețime spre Saltsjön și corpul de apă interior al Stockholmului.

Zona e oază naturală la poarta Rezervației Naturale Nacka, la o distanță plăcută de zgomotele traficului și ale mall-ului suburbiei. O clădire mare de început de secol XX din cărămidă se profilează amenințător deasupra copacilor. A fost transformată în apartamente pentru familii tinere. La începutul secolului trecut găzduise în frig și condiții mizerabile sumedenie de femei ca să poată fi tratate de ceea ce doctorii numeau pe atunci isterie.

Tom are dreptate că părinților le e întotdeauna greu atunci când își dau seama că, dintr-odată, le-au crescut copiii. Mai știe însă și istoria unică a Lisei și Ebbei. Știe că pentru Lisa e mai greu decât pentru alte mame.

Ebba nu-și amintește cum a fost când era Lisa bolnavă, însă tot se mai simte vinovată, deși s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Astă-seară vrea să fie o mamă obișnuită, fericită, care știe cum să dea o petrecere reușită de Revelion și să facă o impresie frumoasă asupra părinților prietenului fiicei sale. Toată lumea știe că-și iubește fata mai mult decât orice pe lume. Acum, trebuie să dovedească faptul că e capabilă de sprijin când Ebba devine adultă. Că dragostea ei e suficient de puternică să-i ofere libertatea. Are să fie alături de ea în toate lucrurile minunate pe care o să le trăiască, precum și în momentele în care i se frânge inima tânără.

Pentru că știe cum e când ți se frânge inima tânără.

Oare de aceea își dau cadouri de Anul Nou?

Tom doar pusese o întrebare prostuță și nonșalantă.

Se uită iar la ceas și-și dă seama că familia lui Marlon are să ajungă în mai puțin de două ore. Urcă panta spre casă. Iuțește pasul când aceasta devine abruptă, împingându-se în picioare să treacă de ultima porțiune. Atunci, încălțările ei își pierd aderența pe zăpada proaspătă, iar ea alunecă și cade, dar reușește să se sprijine într-o mână. O străfulgeră durerea la încheietură. Se uită la mână, întorcând-o cu blândețe într-o parte și-ntr-alta. Durerea radiază până la subraț. Nu-i rupt niciun os, dar categoric e o entorsă.

Fir-ar!

Cum o să fie ea gazdă la o cină acum c-a rămas într-o mână?

Când ajunge în dreptul casei, încheietura îi zvâcnește. Deschide ușa de la intrare, intră și-și simte buzunarul vibrând. Sună Tom.

Șovăie preț de o clipă. S-a dus oare pacientul din rezerva trei? Nu se poate să sune din această cauză. Au proceduri pentru asemenea cazuri. Poate că doar a uitat să facă inventarul.

Apasă pe butonul verde de pe ecran.

— Lisa, avem o mare problemă!

E vocea lui Tom, dar cum n-a mai auzit-o niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost prădați.

5.

Stupefiantele sunt ținute într-un dulăpior încuiat, conform celor mai stricte reguli cu privire la substanțele supuse unui control strict. Lisa nu reușește să înțeleagă cum de a putut să-l spargă un hoț fără să observe cineva.

Așa cum promisese, Tom se dusese în magazie să facă inventarul. Când deschisese dulăpiorul, își dăduse imediat seama că e ceva în neregulă. Raftul unde țineau în mod normal cele mai puternice stupefiante era gol. Ajunsese la concluzia că trebuie să se fi întâmplat ceva de neimaginat, că un hoț trebuie să fi furat cele mai puternice medicamente pe care le avea centrul de îngrijiri paliative. Contactase imediat poliția, după care începuse să sune la alte centre din apropiere ca să găsească medicamente de urgență să-i treacă pe pacienți de următoarele douăzeci și patru de ore.

Lisa e încă în hol, cu paltonul pe ea. Simte cum o ia cu rău. Ce i-a spus Tom e înspăimântător. Fentanilul a devenit popular printre dependenți, numai că nici drogații, nici dealerii lor nu știu cu ce au de-a face. Fentanilul pe care Lisa și colegii ei îl folosesc e de cincizeci de ori mai puternic decât heroina. Trebuie administrat cu maximă precauție, de personal medical pregătit și numai oamenilor care au reală nevoie de el, cărora nu li se pot administra alte medicamente împotriva durerii.

Numai că lor, hoților și dealerilor, probabil că nu le pasă.

A văzut un documentar la TV despre cum consumul de fentanil a zombificat orașe întregi în Rusia și Balcani, unde tinerii o duc de la o doză la alta fără să știe dacă au să se mai trezească a doua zi. Oare chiar a ajuns acest tip de abuz de substanțe aici? În Suedia, în Nacka, în Storängen?

Speră să nu fie nevoită niciodată să cunoască pe vreunul dintre cei care scot bani din suferința altora, fiindcă nu știe ce-ar face în caz că da.

I s-au răcit măruntaiele. Încearcă să-și spună că e irațională. Că nu e ea de vină pentru ce s-a întâmplat.

Resimte situația ca pe o agresiune.

Exact ca atunci când a fost o victimă, nu știe dacă are să înțeleagă vreodată cum sau de ce s-a întâmplat așa ceva. Singurul lucru pe care-l știe este cine sunt victimele acestei crime, căci nu sunt greu de identificat.

Centrul Maria Regina a fost fondat ca să le acorde îngrijiri celor mai

bolnavi, celor care-și trăiesc ultimele zile pe Pământ în dureri de nedescris. Acum, siguranța și confortul lor au fost subminate, la fel și cele ale celor dragi lor și ale personalului. Dacă Tom nu reușește să găsească medicamente în altă parte, în rândul personalului se va răspândi panica și bolnavii își vor petrece ultimul Ajun de Anul Nou în agonie.

Se gândește la proprietarul de supermarketuri Albrektsson, care urmează să se așeze la masă cu familia și prietenii în grădină. Speră ca Tom să găsească măcar niște morfină, să mai înmoaie un pic durerea.

Nu mai există nimic sfânt?

Gândul îi întunecă pentru o clipă lumea.

Vocea lui Tom sunase atât de ciudat la telefon, că de-abia i-o recunoscuse. Calmul lui obișnuit dispăruse. Poate că șocul îi declanșase o frică pe care ea n-o recunoștea, poate un soi de reacție de autoapărare?

Cu siguranță nu-i nevoie să creadă c-a făcut Tom ceva rău, nu?

Se dusese în magazie și deschisese dulăpiorul de medicamente cu permisul și codul lui. Singur, fără nimeni primprejur.

Se putea să fi profitat de ocazia pe care i-o oferise ea atât de neașteptat? Văzuse o șansă să facă un ban rapid? Numai că, în calitate de doctor, câștigă un salariu acceptabil și nu are cheltuieli cu casa sau familia. Nici măcar nu bea.

O, Doamne, de ce-i trec gândurile astea prin minte? Îl cunoaște pe Tom de douăzeci de ani și în tot acest timp au fost colegi apropiați, prieteni și chiar mai mult.

Dar cum de n-a observat nimeni?

Ar fi trebuit să facă ea însăși inventarul. Poate că Tom întreba de ce n-o făcuse, când, în mod normal, nu uită niciodată. Se poate ca din acest motiv să-i fi sunat glasul atât de ciudat, fiindcă se temea prea tare s-o întrebe ceva?

O înjunghie o durere în piept când își dă seama.

Permisul ei.

Nu l-a folosit toată ziua.

Îngrijorarea îi șerpuiește prin trup ca un țipar. Pare să i se închidă o menghină în jurul gâtului deja încordat. Arde pe sub palton, a pornit iar ticăitul acela înăuntrul ei, știe că e pulsul accelerat. Simte o amețeală, o amețeală care crește.

N-a mai avut de multă vreme acel sentiment care a ținut-o la pat câțiva ani de zile. Un sentiment atotcuprinzător de neîncredere, ca și cum nu se

poate încrede în nimic și nimeni. De parcă niciun spațiu nu e sigur. De parcă pământul însuși îi fuge de sub picioare.

Nu-și poate lăsa anxietatea să triumfe asupra ei și s-o tragă iar înapoi acolo. Trebuie să creadă în ea și în colegi. Să se agațe de rutină. Să spargă nesiguranța în părțile componente, să ia lucrurile pe rând. Își amintește ce și-a promis, ce i-a promis Ebbei despre această seară. Dacă nu se calmează în curând, are s-o strice.

Își bagă telefonul în buzunar și întinde mâna după geantă. Scoate din ea un ruj, abonamentul de autobuz, elastice de păr, pachete de gumă și chitanțe, dar nu-și poate găsi permisul de acces.

Trage adânc aer în piept și o ia de la capăt. Încet, mai sistematic la început, dar la final nu se poate stăpâni. Își întoarce geanta cu fundul în sus și o scutură cât de tare poate până când tot conținutul ei ajunge pe podeaua holului. Se lasă în genunchi, fixând cu privirea talmeș-balmeșul, trecându-și degetele prin el.

Dar permisul ei nu-i acolo.

6.

— **A** avut loc o spargere la serviciu.

Mikael stă lângă blatul de bucătărie, preparând o carafă de cocteiluri și dând din cap pe muzica de la radio. Când o vede, dă sonorul mai încet.

— Ce-ai zis?

— A avut loc o spargere. Trebuie să mă întorc să discut cu poliția.

— Dar ce s-a furat?

— Medicamente, replică Lisa. Stupefiante puternice și periculoase.

Bărbatul vine lângă ea, îi ia mâinile într-ale lui.

— Au! Am căzut și m-am lovit pe drumul de întoarcere. Trebuie să-mi bandajez încheietura.

— E grav?

— Nu, nu cred, doar o entorsă ușoară. Spargerea, pe de altă parte, e gravă.

O lacrimă dă să-i curgă de la colțul ochiului.

— Ai cheile de la mașină? întreabă ea.

— Nu, răspunde el tăios și dă ochii peste cap ca și cum întrebarea ar fi fost cea mai prostească pusă vreodată. Uită-te în dulăpiorul de chei!

Pare serios. Posibil și supărat, sau cel puțin enervat.

— Alea trebuie să meargă la frigider, spune Lisa, arătând din cap spre felul întâi, care stă pregătit și gata de servit pe insula din bucătărie.

Șase cocteiluri de creveți, frumos decorate, în pahare de cristal de la Orrefors.

— Ai dreptate.

— Arată grozav, doar că…

— Fă ce trebuie să faci, Lisa!

Se întoarce cu spatele la ea și începe să spele vasele.

E îmbrăcat cu o pereche de pantaloni strâmți care i se mulează pe picioarele slabe și un pulover negru subțire despre care Lisa crede în secret că-i un pic cam scurt pentru un bărbat de patruzeci și șapte de ani, fiindcă-i descoperă burta de fiecare dată când se întinde după ceva. A fost la frizer recent și s-a tuns în stilul pe care îl preferă în ultimii ani, de când a început să meargă cu bicicleta oriunde în loc să ia mașina. Tunsoarea scurtă îi dă un aspect mai dur, ceea ce lui pare să-i placă. Îi încadrează nasul subțire și

ascuțit și linia mandibulei într-un fel de plan simetric superior. Îl face însă și să arate sfrijit.

— Îmi pare rău, spune ea. Sunt un pic șocată.

— Ei bine, sper că o să fii mulțumită de alegerea mea de aperitiv, măcar, zice Mikael, în continuare cu spatele la ea. Vechea ta preferință, Southern Comfort Bitter Lemon. Ca în vremurile bune de altădată.

Vremurile bune de altădată.

Pe când erau studenți.

Aluzia nu trece nepricepută. Hai să lăsăm toate pentru o seară și să ne distrăm. Așa cum obișnuiam. Dă-mi-o înapoi pe femeia cu care m-am însurat! Asta vrea Mikael. În acea clipă, așa ceva i se pare la fel de fezabil ca urcatul pe Everest.

— Poate nu trebuie să mă întorc la muncă, zice Lisa. Numai că mi-am lăsat geanta de sală în mașină aseară, iar permisul meu trebuie să fie în ea.

— Păi atunci caută naibii în mașină!

Se întoarce în hol, ia cheile din dulăpior și se duce afară. Se îndreaptă grăbită spre carport. S-a întețit vântul și zăpada cade mai repede acum. Își strânge paltonul pe ea. Îi așteaptă un viscol în toată regula.

Când ajunge la carport, încremenește cu un picior în aer. Pământul e acoperit de o pâlpâire sclipitoare, care nu vine însă de la cristale de gheață.

Unul dintre geamurile din spate a fost făcut țăndări.

Se duce cu băgare de seamă la mașină. E expusă vremii și frigului. Coboară privirea la bancheta din spate, studiind suprafața gri-închis pe care și-a lăsat geanta de sală. Mașina n-a părut niciodată mai goală.

Simte c-o ia cu rău. Nu e vechea ei anxietate care iese iar la iveală. E ceva nou.

I s-a furat geanta.

Vrea să-l sune pe Tom, dar își amintește câtă supărare îi auzise în glas. Ce să-i spună?

I-au folosit hoții cartela ca să dea spargerea? Nu e în stare nici măcar să se gândească la ce consecințe ar putea avea acest lucru. Ar putea fi concediată. I-ar atrage poliția atenția managerului său cum că neglijența ei a făcut spargerea posibilă? Sau s-ar putea să creadă că ea – nu, n-o să se ducă cu gândul până la așa ceva.

7.

Ebba deschide ușa și trage cu ochiul pe hol. Ce-au fost zgomotele alea ciudate pe care tocmai le-a auzit? Tata ridicase tonul și mama intrase și apoi ieșise din nou. Se ceartă iar?

Când Lisa urcă, Ebba întreabă:

— Ce se petrece?

Mama răsuflă greu, arătând de parcă încearcă să se liniștească.

— S-a întâmplat ceva la serviciu.

Trece pe lângă ea spre bucătărie. Ebba o urmează.

Mikael, care și-a suflecat mânecile și taie lămâi în felii, ridică privirea când intră ele.

— Ți-ai găsit geanta? întreabă el.

Lisa clatină din cap. Arată de parcă a văzut o fantomă afară.

— Nu știu dacă ar trebui să primim oameni în seara asta.

— *Ce tot spui acolo*?! strigă Ebba. *Nu se poate să vorbești serios*! *Măcar pricepi cât e de jenantă situația*? *Pe bune, mă faci să par idioată*!

— Bun, mai potoliți-vă! intervine Mikael.

— Mă bucur să aflu că munca ta primează mereu, zice Ebba. E mai importantă decât orice părere ar avea altcineva din familia asta.

— Zău așa, Ebba! Nu-i drept, spune tatăl ei.

— Am fost prădați. Trebuie să discut cu colegii și posibil și cu poliția, fiindcă s-au furat substanțe supuse unui control strict.

— Așa, și? De ce înseamnă asta că trebuie să anulăm petrecerea?

Mikael o pironește concentrat pe Lisa cu privirea, care închide ochii și scoate bărbia în față a hotărâre. Ebba îi vede mușchii minusculi ai maxilarului ca niște mici umflături pe obraji. Dacă încleștează fălcile mai tare, o să i se rupă dinții.

— Înțeleg că spargerea e o chestiune gravă, zice tatăl ei, dar e important să lași poliția să-și facă treaba. Sigur n-ai ce să mai faci *tu* acum, nu?

— Unu la mână, trebuie să găsim medicamente de înlocuire. Doi la mână, nu-mi găsesc permisul de acces.

— Permisul tău? întreabă Mikael. Vrei să zici că s-ar putea să fi fost folosit pentru furtul medicamentelor?

— Voiam să elimin ipoteza asta, dar ne-a spart cineva mașina azi-

noapte și mi-a furat geanta de sală, iar permisul meu era în ea.

— Ne-a spart cineva mașina? zice Mikael. Azi-noapte?

— Da, răspunde Lisa. Unul dintre geamurile din spate a fost făcut țăndări.

Ebba se întoarce cu gândul la noaptea precedentă, când stătea cu Marlon în camera de recreere. Zgomotul ciudat de afară. Ca al unui obiect care se sparge. S-ar putea să fie singura care l-a auzit. Nu vrea să zică nimic, fiindcă asta ar duce la o mulțime de întrebări despre motivul pentru care era trează, pentru care era Marlon acolo.

— Deci te duci? întreabă ea. La serviciu? Ar fi frumos să te întorci până când ne sosesc musafirii.

— N-ai să te întorci până atunci, spune Mikael. O să vină în curând.

— Doar nu te gândești să le spui lui Marlon și părinților lui să stea acasă astă-seară, să-i suni în clipa asta să le retragi invitația, să le spui că vor trebui să stea acasă de Revelion?

— Trebuie măcar să-l sun pe Tom și să-i spun că mi-a fost furat permisul, zice Lisa.

Tatăl Ebbei își întoarce privirea și se uită afară pe fereastră. Se străduiește să rămână calm, iar Ebba își dă seama că de dragul ei o face. Pe dinăuntru, spumegă. Numele lui Tom are mereu acest efect asupra lui. Colegul mamei. Cel mai bun prieten. Care mereu pare să le stea în cale cumva. Și-a auzit părinții certându-se din cauza lui odată, pe când erau singuri în bucătărie. Tonul era foarte diferit atunci. Încearcă să păstreze aparențele pe lângă ea, dar ea aude chestii prin pereți și tavane.

— Trebuie să ne gândim bine la asta, spune Mikael. S-ar putea să fie o coincidență. Cele două întâmplări nu au neapărat legătură.

Lisa își lasă capul în palme.

— Atunci trebuie să sun la poliție acum, replică ea. Oricum trebuie să anunțăm că ne-a spart cineva mașina.

— Știi la ce-o să ducă asta, da? Ai spus că poliția e deja pe drum spre Maria Regina. Dacă suni acum, o să vină imediat. Carportul nostru o să devină locul faptei. O să vrea să discute cu noi și o să ne fie stricată seara. Nu vom avea de ales și vom fi nevoiți să-i rugăm pe Marlon și pe părinții lui să nu vină.

— *Dar Marlon o să ajungă aici dintr-o clipă într-alta*! strigă Ebba. *Nu se poate să se uite poliția mâine la mașină*?

— Are dreptate, zice Mikael. Dacă stricăm totul, n-o să rezolvăm nimic.

— Și atunci ce facem? întreabă Lisa desfăcând brațele.

— Dumnezeule, doar n-ai furat tu ceva! răspunde soțul ei.

— Sesizările către poliție se fac online zilele astea, nu-i așa? intervine Ebba.

Se întoarce grăbită în dormitorul ei. Câteva clipe mai târziu, revine cu laptopul, se așază la insula din bucătărie și deschide site-ul poliției.

Mama ei se așază greoi pe un scaun de bar lângă ea.

— Ebba, spune Lisa, nu e nevoie să rezolvi tu problema asta.

— Dar voi doi nu faceți altceva decât să vă certați. Și nu o să anulăm seara asta.

— Lasă-mă să completez eu formularul! spune Mikael.

Ebba se dă la o parte ca să treacă tatăl ei la laptop. Îl urmărește cum introduce datele personale și-i zboară degetele pe tastatură.

— Cât durează până află poliția și colegii mei c-am făcut o sesizare Online? întreabă Lisa.

— Habar n-am, răspunde Mikael. Dar, dacă facem asta, putem spune c-am făcut ce trebuia. Dacă avem noroc, și polițiștii plănuiau să petreacă de Revelion anul ăsta.

— Tot trebuie să anunț la serviciu la un moment dat.

— Hai să facem mai întâi asta, după care poți să-i dai SMS lui Tom să-i spui că ți-a fost furată geanta, că ai făcut o sesizare online și că o să vorbești cu el mâine.

Ebba scoate un oftat de ușurare.

— Poftim, gata! zice Mikael și închide laptopul. Simplu. Te-ai gândit bine, Ebba.

Lisa dă într-un final din cap a acceptare blândă.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred. Cine mi-a urmărit mișcările, m-a spionat, a așteptat momentul potrivit să dea lovitura, apoi mi-a furat geanta și a intrat prin efracție la Maria Regina? Oricine-o fi, trebuie să fi fost aici, la noi acasă, sigur știe cine suntem și unde lucrez eu.

Se întoarce brusc spre Ebba cu o întrebare în priviri. De ce-ar face-o? A auzit mama ei ceva azi-noapte la urma urmei? L-a văzut pe Marlon fugind pe pantă în toiul nopții? El știe unde lucrează mama ei. A comentat odată că e cool că lucrează cu moartea.

— Mamă? zice Ebba. Putem să ne întoarcem la pregătiri acum?

8.

În timp ce apa caldă curge peste ea la duș, Lisa își zice că soțul și fiica ei au dreptate. Spargerea de la centrul de îngrijiri paliative e treaba poliției și nu are de ce s-o lase să le strice seara. Încă o mai doare încheietura și se descurcă greu cu săpunul doar cu o mână când încearcă să se clăbucească. Amintindu-și brusc de SMS-ul pe care trebuie să-l trimită, oprește apa și pune alarma ca să nu mai uite.

Intră cineva în dormitor când își pune lenjeria intimă. Știe cine e, își dă seama după cum pune picioarele pe podea.

— Mamă, ești sigură că tu și tata sunteți dispuși să faceți asta? Nu vreau să vă certați diseară.

Ebba stă în cadrul ușii ca un sac de cartofi. Tânăra mânioasă și descurcăreață care a dat buzna în bucătărie etalându-și laptopul acum un minut a dispărut și i-a luat locul fetița ei sensibilă. Ochii îngrijorați ai fetei, de un albastru-cenușiu transmis din generație în generație de femeile din familia Lisei, privesc în sus la ea printre gene. Are umerii lăsați, ca și cum ar purta pe ei greutatea întregii lumi, dar părul blond îi e ridicat drept într-o coadă de cal legată cu un elastic roz. E îmbrăcată într-un trening portocaliu care i-a rămas mic de vreo câțiva ani, dar de care refuză să se despartă. Gâtul îi pare nefiresc de lung. Lisa a bătut-o la cap cu poziția corpului de când era mică. Au discutat despre exercițiu fizic și forța trunchiului. Despre cum trebuie să-și schimbe în curând poziția, altfel o să-i crească o cocoașă înainte de treizeci de ani. Ea are în urechi căști fără fir cu funcție de anulare a zgomotului, ca de obicei.

— O să fie o seară plăcută, iubito, zise Lisa.

Își îmbrățișează fiica. Ebba n-o îmbrățișează și ea, ci doar îi pune o mână pe umăr. Atingerea pielii goale a Lisei pare să o facă să se simtă stânjenită și îmbrățișarea nu durează mult, căci se retrage repede.

— Hai să nu ne mai gândim la spargere! Ai mai primit vești de la Marlon? Sunt pe drum?

— Da, desigur.

— Bun, atunci trebuie să dau zor să mă pregătesc.

Ebba se întoarce să plece.

— Nu uita să te schimbi! zice Lisa, dar singurul răspuns pe care-l

primește e zgomotul ușii de la dormitorul fiicei ei închizându-se.

Michael intră în încăpere, îi pune mâinile pe umeri. A trecut multă vreme de când n-a mai stat pe jumătate dezbrăcată în fața lui.

— I-ai ținut partea în bucătărie. A fost o decizie bună să nu anulăm seara asta, zice ea.

— Ne-ar fi omorât Ebba, replică el.

— De ce-i așa?

— Mai ții minte cum era când aveai șaptesprezece ani, nu?

— Nu, nu mai țin. Mulțumesc pentru c-ai spălat vasele!

— Mai pot să fac ceva pentru tine?

Lisa scoate un oftat lung. Simte cum i se duce încordarea din umeri, dar în același timp remarcă faptul că acolo i s-a cuibărit o durere de cap în curs de apariție ce nu pare genul care să se dea dusă.

Atunci își amintește. Singurul lucru pe care a promis să-l cumpere.

— Am să te las să mă ierți pentru încă un lucru.

— Ce anume?

— Am uitat să cumpăr artificii.

— Ai uitat să cumperi artificii?!

Mikael clatină din cap fără să-și ia ochii de la ea.

— Nu știu dacă pot să iert așa ceva.

— Bănuiesc că va trebui să mă străduiesc cât pot să le produc eu, atunci, zice ea, îndrăznind să schițeze un zâmbet.

Colțurile gurii îi tremură. Strânge din dinți. Încercarea ei de a face o glumă a eșuat.

Mikael observă și surâde liniștitor. În ciuda tuturor lucrurilor prin care au trecut în mulții lor ani împreună, are exact același zâmbet ca întâia oară când l-a văzut, stând la o trecere de pietoni în Uppsala, îmbrăcat cu jeanși de un albastru-deschis și cu un pepene în brațe. Îi întâlnise privirea când se uita prin parbrizul hârbului ei de Volvo, a cărui ultimă misiune în viață se dovedise a fi s-o ducă de la Lyckeby la acea trecere de pietoni. Refuzase să mai pornească după ce-l lăsase pe el să traverseze.

Mikael însă nu plecase de acolo în pas de plimbare pe străzile din Uppsala. Se prezentase drept Mikael Kjellvander, student la economie din Nacka, băgase pepenele în portbagaj și îndrumase mașinile care făcuseră coadă în spatele ei ca să treacă în siguranță. Apoi o împinsese pe ea cu mașina ei la cel mai apropiat service. Își petrecuse noaptea la el. Numai că nu spusese acest amănunt și tatălui său, Erland, și nici mamei sale, Ann-

Christin.

Mikael nu se află în cea mai bună formă din viața lui în acest moment. Ultimii ani n-au fost blânzi și totuși, iată-l, câteva zeci de ani mai târziu, îmbrăcat la fel de în pas cu moda ca atunci.

— Arăți bine, zise ea.

Pur și simplu îi scapă vorbele, de parcă gândul ar fi vrut să se facă auzit.

El tresare, apoi îi aruncă o privire sceptică.

— Trebuie să mă schimb.

— Vreau să-ți dau ceva mai întâi, zice Mikael.

Își ia mâinile de pe umerii ei. Lisa își coboară ochii spre mijlocul lui, unde ține un cadou mic împachetat în hârtie neagră și legat cu panglică aurie.

Vrea să spună „Nu acum!”, dar își mușcă limba să înghită cuvintele. Au început să-și dea cadouri de Anul Nou când toată chestia cu Crăciunul li s-a părut depășită, după ce lista de dorințe a Ebbei s-a transformat dintr-o foaie scrisă de mână pe care erau trecute zeci de jucării, păpuși și animale de pluș într-un SMS cu link către ultimul model de iPhone. Situația lor financiară se schimbase. Ani de zile fusese ca un *montagne russe*, cu suișuri amețitoare și coborâșuri adânci. O vreme fuseseră nevoiți să renunțe la toate lucrurile cu care se obișnuiseră doar ca să poată ține casa. Mikael însă fusese întotdeauna generos, zisese mereu c-ar vrea să-i ofere lucruri pe care ea nu și le-ar oferi. Adeseori erau obiecte frumoase pe care poate că nici nu și le dorea, dar știa că pentru Mikael înseamnă mult să i le dăruiască.

Pentru el era efectiv imposibil să cumperi ceva. Nu-și dorea niciodată nimic. Anul acesta însă, Lisei îi venise în cele din urmă o idee bună. Un cadou practic, ceva bun pentru casă, un cadou pe care știa că el l-ar aprecia. Nu numai pentru că necesitase, evident, o mulțime de timp și efort, ci și pentru că le lega trecutul și viitorul, lupta prelungită de a-și construi casa mult visată în vârf de deal, așa cum își dorise mereu Mikael. Muncise la surpriza pentru el luni de zile. Avea să i-o dezvăluie în acea seară, fix la miezul nopții, așa era planul.

Speră că darul are să-l bucure, deși, sinceră să fie, speră să se întâmple mult mai mult; să dea cumva timpul înapoi și să-l facă pe Mikael cel adevărat să iasă iar la iveală. E o prostie, își dă ea seama acum, să creadă că un lucru superficial, material, ar putea conta atât de mult încât să aibă un asemenea efect.

— Nu vrei să-l deschizi? întreabă el. Acum, înainte să ne sosească musafirii?

Un bip slab de la ceasul ei digital. Îi amintește de SMS. Oprește alarma. Vrea să se îmbrace, să dea fuga jos și să se asigure că e totul gata înainte să le vină musafirii. Însă nu-i poate refuza această clipă.

Trage de bucata de bandă adezivă care ține hârtia, pe care o desface cu grijă. O cutiuță de catifea roșie, cu cuvântul „Cartier" pe capac.

— *Mikael* șoptește ea.

Ridică apoi capacul. Pe o perniță neagră stă un lănțișor subțire de aur roz. Pe el, un pandantiv rotund ca un bănuț, dintr-o singură piatră prețioasă, verde-măr. În centru, un diamant.

Se întoarce și-i pune mâna pe obraz lui Mikael. E moale. El umblă rareori proaspăt ras zilele astea. De obicei, îi place să lase câțiva milimetri de barbă ca să nu pară prea scos din cutie, cum îi place lui să spună. Aproape că uitase cât de moale, neted și cumva fragil îl simțea la atingere după ce se rădea bine.

— Mulțumesc! zice ea. E un lănțișor superb. Am să-l port în seara asta.

Își lasă mâna să-i cadă la loc. Mikael dă cu spatele spre hol, oprindu-se o clipă în cadrul ușii.

— Mă duc jos să pun ceva în cocteilul ăla de dinainte de cină. Coboară și tu când ești gata și o să-ți bandajăm încheietura aia!

Când rămâne iar singură, deschide un sertar și scoate din el o pereche de chiloți dintre cei mai sexy ai ei și ciorapi asortați și îi trage pe ea. Se răsucește când într-o parte, când într-alta în fața oglinzii, studiindu-și trupul pe jumătate dezbrăcat, apăsându-și ușor burta. Se pișcă de pielea din jurul cicatricii lungi și palide întinse de la un șold la altul.

Niciun sărut, își zice. Poate ar fi trebuit să-l sărute.

Alege rochia care îi place lui Mikael. Nu-i nimic în neregulă cu o rochie care i se mulează pe trup, cu anchior și imprimeu floral viu colorat. Îi ascunde defectele, îi face ținuta și trupul să arate binișor.

Simte lănțișorul rece în jurul gâtului. E surprinsă să constate că brusc arată superb. Lănțișorul a provocat o transformare. Se potrivește perfect cu rochia. Mikael s-a priceput întotdeauna să aleagă lucruri pentru ea.

Se întoarce în baie, se dă cu deodorant, se machiază ușor și-și prinde părul blond într-o coadă de cal strânsă. Totul în mai puțin de un minut. Trage de trei ori adânc aer în piept și e gata.

Fix atunci sună soneria.

Mai trage de trei ori adânc aer în piept.

Casa e cuprinsă de o liniște mormântală. Aruncă o privire la ceas. Șase și cinci minute. Să fie deja familia lui Marlon? Sunt oare atât de punctuali?

Sau se poate să fie poliția?

Soneria sună din nou.

Din baia de mai încolo de pe hol o aude pe Ebba cântând prin zgomotul uscătorului de păr.

Coboară scările, amintindu-și că n-a greșit cu nimic, în afară de faptul că a fost îndeajuns de nechibzuită încât să lase geanta de sală în mașină. În curând are să afle și Tom.

Scoate telefonul când ajunge la ușă, începe să tasteze mesajul pe care voia să-l trimită, dar se oprește și pune telefonul deoparte. Dacă e Tom cu poliția, să trimită un SMS în acest moment ar putea părea suspect.

O ploaie de lovituri puternice în ușă. Bum, bum, bum!

Se uită la umbra de cealaltă parte a geamului jivrat de pe stânga ușii și-și aranjează rochia, după care pune mâna pe clanță.

9.

Umbra de cealaltă parte a ușii. E un bărbat, Lisa e sigură.

E așa de liniște că-și aude inima bătând. Unde-i Mikael?

Deschide ușa de la intrare, așteptându-se la un polițist, dar pe trepte stă un tânăr cu un coș în brațe. Un coș plin de șampanie și brânzeturi, învelit într-o pânză cu pătrățele albe și roșii ca și cum ar fi venit direct de la o fermă din Franța. Chiar dacă s-au mai întâlnit de câteva ori, îi ia câteva clipe până să-și dea seama că tânărul e Marlon, prietenul fiicei ei. Cercelul din buza de jos e la locul lui, dar astă-seară băiatul nu e dat cu rimel.

Arată la fel, și totuși nu tocmai. E îmbrăcat cu un palton strâns pe el și pe dedesubt cu un blazer, o cămașă cu nasturi la guler și blugi frumoși. Toate negre, dar considerabil mai elegante și rafinate decât de obicei.

La un moment dat, când Ebba și cu Marlon nu-și puteau găsi o slujbă pe vară fiindcă el „are un soi de cazier", Lisa nu se putuse abține să nu pună întrebări indiscrete. Întrebase dacă Marlon e pe antidepresive, ceva comun printre tinerii din ziua de azi, auzise ea. Ebba i-o retezase că nu e treaba ei, că acelea sunt întrebări personale pe care nu are dreptul să le pună. Marlon nu greșise cu nimic, doar atât i se spusese.

Lisa îl văzuse mereu pe Marlon drept un băiat mare. Acum însă în fața ei stătea un tânăr. Un tânăr unic și frumos.

— Bună, Marlon! Bine-ai venit! E pentru mine?

Marlon încuviințează din cap.

— N-ar fi trebuit să te deranjezi, dar mulțumesc mult! Părinții nu-s cu tine?

Ca la comandă, un bărbat și o femeie ies la lumină.

— N-am ajuns prea devreme, sper, zice bărbatul. Am încercat să le spun că se obișnuiește să le lași gazdelor cincisprezece minute, numai că cineva era foarte nerăbdător.

— *Lisa*?!

Aude vocea unei femei cunoscute, dar nu vede și chipul celei căreia îi aparține, fiindcă ochii ei sunt ațintiți spre bărbatul care stă acum lângă Marlon.

I se pune un nod în gât. Nu poate scoate o vorbă.

— *Lisa*?! întreabă iar femeia. *Dumnezeule, chiar tu ești*?

Își face loc în fața bărbatului. E îmbrăcată cu o salopetă alb-negru, încălțată cu pantofi negri lucioși, cu toc, și are un palton de culoarea vinului roșu. Părul ei blond-cenușiu e prins la spate. Pare în formă. Încă mai are forme peste tot pe unde trebuie. Yoga a ajutat-o să rămână așa. Singurul lucru care deosebește versiunea mai în vârstă de cea din tinerețe e faptul că acum e machiată. Pe vremea când erau ele prietene, nu se machia niciodată. Camilla, vechea ei prietenă, pe care n-a mai văzut-o de optsprezece ani, încă e de o frumusețe rară.

— E de necrezut!

Camilla desface brațele.

— Trebuie să fie un semn, nu crezi? Și apucăm să-ți vedem și noi casa într-un final, că mai înainte n-am ajuns!

Bărbatul îi pune o mână pe umăr, nu ca să-i arate afecțiune, ci ca s-o facă să tacă.

Ochii Lisei sunt atrași de mâna lui, de venele care o străbat.

— Înțelegem dacă e stânjenitor, Lisa, zice el.

Numele ei pe buzele lui o face să se cutremure. E vocea lui de doctor. Atotcunoscătoare. Cea căreia nu i te împotrivești, pe care nu o pui la îndoială.

Autoritatea lui rigidă a rămas intactă. Părul îi e un pic mai scurt, linia acestuia a urcat ceva mai sus și e un pic cărunt pe la urechi. Are gâtul musculos și slab, iar mărul lui Adam mare, la fel de proeminent ca întotdeauna. Are în continuare mai bine de 1,80 m înălțime.

Consultantul principal Sören Isaksson.

Nu l-a mai văzut din vara lui 2002. Data exactă i-a rămas ca arsă cu fierul roșu în memorie, de neșters, oricât s-ar strădui.

Marlon se foiește, stânjenit, uitându-se când la părinții lui, când la Lisa, încercând să-și dea seama ce se petrece.

— Înțeleg dacă ești șocată, zice Sören. Am fost curioși în privința familiei Ebbei de câteva săptămâni, dar e practic imposibil să scoți ceva de la individul ăsta.

— Kjellvander? întreabă Lisa.

Cuvântul răbufnește din ea ca un foc de armă, prea repede, prea tare.

— Ebba Kjellvander din Nacka. N-ar fi trebuit să sune cumva cunoscut?

— Doar de Ebba ni s-a spus, răspunde Sören. Merge la Liceul din Sickla. Din ce-mi aduc aminte, tu și cu Mikael vă gândeați la alt nume.

E adevărat. Nu aveau de gând să-i pună numele de Ebba. L-au schimbat în ultimul moment, după ce li s-au trimis mesaje care să le amintească și chiar înainte să aleagă Fiscul un nume în locul lor.

Sören s-a priceput întotdeauna să pară credibil când vorbește. Mica maimuțăreală a Camillei, însă, cum că întâmplarea i-a adus iar împreună, că asta e un fel de semn, că tot de-abia așteptau să le vadă casa, e mai puțin convingătoare.

Mincinoasă mai mare nici c-ar putea fi pe lume.

— Aveați adresa noastră, nu-i așa? întreabă Lisa. Altfel nu pricep cum să fi știut taxiul unde să meargă.

— Da, desigur, răspunde Sören.

E calm și stăpân pe situație, ca de obicei.

— *Și atunci n-ar fi trebuit să fiți în stare să vă dați seama*?

Închide ochii. Încearcă să-și potolească respirația. Nu vrea să țipe, să înjure, să pară slabă, isterică, să se trădeze că nu e în regulă.

Răbufnirea ei trebuie să se fi auzit în fiecare ungher al casei. Dac-a auzit-o Ebba? Dacă stătea în capul scărilor ascultând? Și unde-i Mikael?

De ce naiba e casa așa de tăcută?

— Mikael mi-a spus acum multă vreme că vă construiți casa în Storängen, nu Lillängen, zice Sören. Nu mi-am dat seama că aceste două zone sunt atât de apropiate una de alta. Unde mai pui că sunt și multe case aici.

— Dacă am fi știut că Ebba e fiica ta, n-am fi apărut așa, spune Camilla.

Lisa nu se uită la ea, întorcându-se în schimb spre Marlon.

— Eu chiar nu știam că voi vă cunoașteți, zice băiatul. Cred că nici Ebba nu știe.

Dintre toți băieții din Stockholm, cum se face că Ebba s-a îndrăgostit taman de fiul lui Sören și al Camillei? Speranțele lui Marlon pentru această seară au fost spulberate.

— Poate că ar fi bine să plecăm acasă, spune Sören.

Vorbește ca și cum ar pune o întrebare, dar de fapt spusele lui sunt o afirmație, o clarificare finală a situației, venită de la omul care știe întotdeauna cel mai bine. Camilla nu pare la fel de sigură. Lisa poate ghici la ce se gândește ea, la ce mai are de spus despre cum i-a adus soarta iar împreună, că e momentul să se împace și că există o explicație în inconștientul colectiv.

Camilla nu zice însă nimic despre cum lucrurile din trecut nu se mai pot repara și despre ce fel de prietenie unică și puternică au avut odată. Nimic despre cum sunt ele surori care trebuie să fie împreună.

Pur și simplu stă acolo în tăcere, așteptând. Poate că și ea s-a schimbat.

— Poftește înăuntru, Sören! Și Camilla și Marlon, desigur.

Mikael stă la câțiva pași în spatele ei, posomorât, fără urmă de zâmbet pe buze.

— Ești sigur? întreabă Sören. Și tu, Lisa?

Ea se cutremură iar. De fiecare dată când îi rostește el numele se cutremură.

Ultima oară când a cerut permisiunea să vorbească cu ea, l-a refuzat. A trebuit să meargă Mikael singur la întâlnire.

Pur și simplu nu reușește să priceapă. Sören și Camilla au un copil împreună. Iar copilul e băiat, Marlon, prietenul Ebbei.

Există iar o legătură între ei. Cât o să dureze de data asta nu se poate ști, dar seara aceasta are să fie o încercare. Un ultim test. E evident care-i miza. Dacă le spune să plece acasă, dovedește că e încă în gaura neagră de pe vremuri. Dacă-i poftește înăuntru, le poate arăta că a depășit momentul respectiv.

Se uită la Marlon. Își amintește ce și-a spus când stătea pe podul de peste Lacul Järla și se uita la vechiul ospiciu din pădure.

Durerea ei n-are să stea în calea Ebbei. Ebba n-a greșit cu nimic. Marlon n-a greșit cu nimic. N-are ce face că e cine e.

— Vă rog, poftiți! zice ea. Mai am doar nevoie de câteva minute.

Se întoarce și simte ochii lui Mikael în spate când urcă în fugă scările. Deschide ușa dormitorului și o închide în urma ei, se lasă să alunece jos lipită de ea și închide ochii. Își șterge lacrimile înainte să apuce să-i curgă pe obraji și se uită la ceasul digital de la mână.

Primul fel ar trebui servit cam într-o oră. Restul mesei va dura nu mai mult de patru. După miezul nopții și câteva pahare de șampanie va fi momentul să-și ia la revedere. Așa se desfășoară de obicei Revelionul. Indiferent de ce se întâmplă în acel răstimp, nu durează decât de cinci sau șase ori câte șaizeci de minute și gata. E un timp care are să treacă oricum, o parte minusculă și gestionabilă din viața ei.

Vor mai fi ore, o zi după cea de azi, și alta după ea.

Își pune o alarmă la ceas și începe numărătoarea inversă. Cifrele, soldăței credincioși de mercur, pornesc la drum imediat, mărșăluind spre

obiectivul lor, reducând acea fereastră de timp secundă cu secundă.

Se ridică și-și aranjează rochia.

Când coboară iar scările, mai sunt cinci ore și patruzeci și două de minute până la miezul nopții.

10.

Stockholm, august, cu optsprezece ani înainte

Ochelarii de soare ascund cearcănele negre de sub ochii Lisei, numai că nu pot să ascundă și cât de mică și singură se simte. Deschide geanta să scoată tocul și observă pe telefon un SMS de la Mikael.

Am găsit o ofertă uluitoare pentru o călătorie la Veneția în week-endul ăsta. Plecăm mâine dimineață devreme. Ți-am pregătit un bagaj. Moment potrivit la serviciu. Spune „Da!*” Te iubesc*!

Aproape că râde când îi scrie și ea.

Sună minunat, dar trebuie să lucrez mâine. Mai ții minte că am început un serviciu nou??? *Pe lângă asta, mai sunt și la spital acum pentru întrevederea aia, știi tu. Vorbim mai încolo. Ești țăcănit. Te iubesc.*

Două puncte, liniuță, paranteză, o fețișoară tristă, vine răspunsul lui.

Pune telefonul deoparte, se mai uită o dată în oglindă. Arată caraghios cu ochelarii ăștia extravaganți pe care i-a primit de la Mikael de ziua ei. Și atunci de ce-i poartă?

Îi aruncă pe locul din dreapta, ridică parasolarul, studiază clădirea cenușie și amenințătoare din fața ei și se dă jos din mașină.

Când intră pe coridorul unde urmează să se țină întâlnirea, îi cad ochii pe o femeie care stă pe vine pe podea, chiar lângă ușa de la sala de întâlnire. Lângă ea se află o măsuță pe care de-abia e loc pentru o cafetieră mare, pahare de plastic și un platou cu rulouri cu scorțișoară. Femeia pare cam de vârsta Lisei. Scotocește într-o geantă mare.

Se duce în liniște în spatele femeii, întinde mâna după un pahar și-și toarnă niște cafea. Ia un rulou, se dă câțiva pași înapoi, ia o gură din băutură. Cafeaua puternică îi aduce iar gustul oribil în gură, un amestec de untură de pește, sucul de grepfrut pe care-l băuse la micul dejun și somnifere.

Când coborâse în bucătărie în acea dimineață, Mikael era deja plecat la serviciu. Și-ar fi dorit să discute cu el despre venirea în locul acela. Mai

discutaseră subiectul, de multe ori, așa că poate nu conta. El nu s-ar fi oferit în veci să vină.

Acum, când stă pe coridor în fața sălii de întâlnire, nu mai simte la fel de puternic nevoia să discute. De fapt, chiar i-ar face plăcere să nu deschidă nici măcar o dată gura pe timpul întâlnirii. Aruncă o privire peste umăr, în direcția din care a venit. Mai e timp să se răzgândească, să plece.

— Hei, ai venit la grupul de sprijin?

Femeia care scotocea prin geantă s-a ridicat în picioare acum și o fixează cu privirea. E îmbrăcată cu o geacă de piele bej, la modă, cu fermoarul tras până la jumătate. Are părul castaniu-deschis și lung. Bluza albă de sub geacă e descheiată, dând la iveală marginea unui sutien negru. Nu e machiată și nici n-are nevoie, posedă o frumusețe naturală. Un aspect aproape băiețesc, fără nicio urmă din nesiguranța pe care o sesizează Lisa la ea însăși.

— Da, sunt Lisa. E prima oară.

— Eu sunt Camilla. Bine-ai venit!

Lisa îi zâmbește și ea și imediat se simte mai bine. Noaptea trecută, când somnul refuza să vină, își imaginase prima ei întâlnire cu grupul. Cum o să arate celelalte, cum o să fie îmbrăcate, cum o să discute despre problemele lor. Nu-și imaginase pe cineva precum Camilla. Se bucură că s-a înșelat.

— Pot să te întreb ceva? întreabă Camilla. Poate e o cerere un pic cam ciudată, dar te-ar deranja să mă suni pe telefon? Trebuie să fie pe-aici pe undeva, dar nu reușesc să-l găsesc!

Arată spre geantă.

— Sigur, ce număr ai?

Lisa caută un loc în care să lase paharul și ruloul.

— Poate ar fi mai simplu dacă mi-ai împrumuta telefonul ca s-o fac eu?

— Sigur, poftim, în buzunarul ăsta! Dacă ești suficient de curajoasă să bagi mâna acolo.

Se întoarce către Camilla și face semn din cap către buzunarul hainei.

Camilla zâmbește iar. E ridicol de frumoasă. Are un aer de independență boemă, ca și cum nu s-ar fi jenat niciodată de cine este. Să vâre mâna în buzunarul cuiva complet străin nu pare s-o tulbure câtuși de puțin.

Scoate telefonul și se uită la el.

— Cred că trebuie să-l deblochezi, spune ea.

Lisa bagă ruloul în gură și reușește să găsească un colț de masă unde să lase paharul fără să-i cadă.

Când îi dă Camilla telefonul, realizează că a mai primit un SMS. I se strânge stomacul. Inima îi bate un pic mai repede când își dă seama că trebuie să-l fi văzut și cealaltă.

Mi-e dor de tine. Ne vedem diseară? *Tom*

Înghite cu putere în sec, șterge notificarea și deblochează ecranul. Încearcă să nu se gândească la SMS, să nu-i arate Camillei ce sentimente ies la suprafață din ea. Camilla nu știe cine e ea și nu știe nimic despre Tom.

— Care e numărul tău?

Camilla i-l dă. După câteva secunde, ceva începe să bâzâie pe podea. Camilla scoate triumfătoare telefonul.

— Mulțumesc! Știam eu că nu se poate să-l fi pierdut.

— Pentru puțin, răspunde Lisa.

— Ei, ce zici? Vrei să intrăm acolo împreună și să ne prefacem că ne cunoaștem de-o viață? întreabă Camilla.

— Da, te rog.

Când intră, femeia din centrul încăperii ridică ochii din hârtiile din poală.

— Bună, tu trebuie să fii nouă! spune ea cu ochii la Lisa. Mă cheamă Angelica Bengtsson. Sunt psihoterapeută și conduc acest grup. Pe tine cum te cheamă?

În jurul Angelică! stau în cerc patru femei, iar între ele sunt multe scaune goale. Nu e niciun bărbat. Într-un fel, asta e bine. Unul dintre scenariile de coșmar pe care și le imaginase fusese că are să fie singura care vine neînsoțită, că tot restul lumii o să fie cu perechea.

— Mă cheamă Lisa Kjellvander.

— Bine-ai venit, Lisa!

— Aici, îi șoptește Camilla la ureche. Departe de bibliotecară. Credemă, am lucrat aici. De ea nu vrei să te apropii prea tare.

Arată din cap spre o femeie de douăzeci și ceva de ani tunsă castron, îmbrăcată cu un cardigan tricotat și care poartă ochelari cu lentile groase.

— *Și tu* ai lucrat aici? face Lisa. Am fost asistentă la Oncologie, dar mi-am dat demisia iarna trecută.

— Serios? Atunci suntem colege vechi. Am lucrat la Fiziologie timp de trei ani după ce am absolvit școala de asistente, după care m-am gândit mai bine. La fel ca tine, bănuiesc.

Se așază una lângă alta.

— Bine-ați venit! După cum știu majoritatea dintre voi, astăzi vom primi vizita unuia dintre cei mai mari experți în fertilitate ai țării, consultantul principal Sören Isaksson, specializat în medicină reproductivă, care lucrează aici la spital. El o să ne vorbească despre opțiunile de tratament pe care le avem la dispoziție. Însă, de vreme ce avem o nouă membră a grupului, poate c-ar trebui să încep prin a spune câteva cuvinte.

Brusc, Lisei i se face stomacul ghem. Speră ca Angelica să n-o pună să le spună celorlalte câte ceva despre ea și despre motivul pentru care se află aici. Ea și Mikael nu și-au discutat problemele cu multe persoane.

— Să trăiești cu lipsa involuntară de copiii e ceva mai frecvent decât se crede, continuă Angelica. Nu e nicio surpriză că simțim rușine, mâhnire și frustrare. O mulțime de femei trec printr-o lipsă de încredere. Unele suferă de anxietate și depresie. Faptul de a nu fi în stare să concepi când vrei, cum vrei, poate duce la un fel de criză în viața ta. Primul lucru pe care ni-l spunem una alteia e că nu suntem singure. Suntem multe. În acest grup ne sprijinim una pe alta ascultând și împărtășindu-ne experiențele. Mai vorbim și despre posibilitățile pe care le aveți pentru a concepe copii. De regulă începem și încheiem întâlnirile îmbrățișându-ne.

Camilla sare de pe scaun și se întoarce către ea. Gestul i se pare ciudat. Nu se cunosc decât de câteva minute și Lisa simte deja o afinitate pentru această femeie. A lăsat-o să-i scotocească prin buzunarul de la haină. Și-au dat seama că sunt amândouă asistente medicale și chiar au lucrat la același spital. Acum se îmbrățișează. Lisa se simte țeapănă, înaltă și straniu de nefeminină prin comparație cu Camilla, care o îmbrățișează cu fiecare parte a trupului ei cu forme.

Roșește. Camilla pare complet netulburată.

— Pot să te întreb ceva? zice ea către Angelica. O chestie la care m-am tot gândit.

— Desigur, Camilla. Poți să mă întrebi orice.

— Tu ai avut probleme de fertilitate?

Urmează o tăcere stânjenitoare.

— Nu, n-am avut, răspunde Angelica. Am doi băieți adolescenți.

— Deci nu vorbești din experiență, ci mai mult din ce ai învățat prin studiu?

— În calitate de psihoterapeută, nu mi se poate cere să fi trecut prin toate afecțiunile pe care le tratez, la fel cum niciun doctor nu poate. Ți se

pare ciudat, Camilla?

— Nu, eu doar mă leg de faptul că folosești în permanență cuvântul „noi”.

— E evident că spune asta ca să nu o scoată în evidență pe vreuna dintre noi. Să nu ne facă să ne simțim mai puțin vrednice.

A vorbit bibliotecara, care se uită urât la Camilla. Pesemne că sentimentul e reciproc.

— Bine, bine, se dă bătută aceasta. N-am vrut să supăr pe nimeni.

— Nici nu cred c-ai supărat pe cineva, nu-i așa, Tora? întreabă Angelica.

Tora clatină din cap.

— Bun, atunci cred că e momentul să-i urăm bun-venit musafirului nostru. Să vedem dacă așteaptă afară.

Lisa răsuflă ușurată. Tonul și stilul conversațional direct al Camillei sunt un pic șocante, dar în același timp eliberatoare. Se bucură că n-a trebuit să se ridice în picioare și să se prezinte.

Angelica se duce la ușă și o deschide.

— Intră, Sören! spune ea. Bine-ai venit!

Doctorul intră și se oprește în mijlocul încăperii, în fața femeilor. Privește în direcția Lisei. Pe față i se așterne un zâmbet și salută dând din cap.

O cunoaște? Încearcă să-și amintească toți doctorii pe care i-a cunoscut în anii de la spital, dar nu-și aduce aminte să-l mai fi văzut pe acest bărbat. De ce dă din cap cu înțeles spre ea? Când se gândea să vină încoace, a sperat că n-o să dea peste cineva cunoscut.

Sören e îmbrăcat cu un pulover maroniu din lână de miel care se potrivește cu culoarea lui naturală. Are părul castaniu-închis, aproape negru, și ochii ca niște castane arse. E înalt și emană autoritate.

Camilla o înghiontește când Sören se așază lângă Angelica în centrul cercului. Se apleacă spre ea și-i șoptește la ureche:

— Vrei să știi un secret?

— Bine.

— L-am căutat pe tip, pe doctor. Ieșim în oraș după.

Ceea ce explică privirea semnificativă a lui Sören în direcția ei. Se simte ușurată că n-a recunoscut-o deloc, dar în același timp o săgetează dezamăgirea și invidia. Bineînțeles că ochii doctorului erau îndreptați spre femeia mai frumoasă care stătea lângă ea.

— Deci ești singură? întreabă Lisa.

Presupusese că toate membrele grupului erau în relații și că toate relațiile treceau prin aceleași încercări ca a ei și a lui Mikael.

— Pe moment, răspunde Camilla. Însă am să-l las pe domnul consultant principal Sören Isaksson să-mi facă un consult amănunțit diseară.

Lisa e uluită. Nu știe care parte e mai șocantă: lipsa totală de inhibiție a Camillei sau faptul că doctorul e deschis la a ieși cu o membră a grupului său. E nevoie de efort să nu izbucnească în râs.

— *Tu vorbești serios*?!

Camilla o privește adânc în ochi, îi pune o mână pe genunchi.

— Dacă o să rămâi suficient de mult în grupul ăsta, o să pricepi tu, spune ea. Toată lumea de aici e gata să facă orice ca să conceapă.

Aperitivul

11.

Storängen, Nacka, Ajunul Anului Nou

— Înțeleg că un moment mai nepotrivit nici că se putea, dat fiind că e Ajunul Anului Nou, zice Tom. Vă rog, luați loc!

Arată cu mâna unde pot să se așeze Sandra și Jakob, cei doi polițiști în uniformă, de treizeci și ceva de ani.

Se așază și el pe scaunul său, de cealaltă parte a biroului. Își simte capul greu. De când a descoperit spargerea, a tot căutat înnebunit medicamente să le înlocuiască pe cele care au fost luate. A reușit să găsească suficiente, dar tot o să dureze câteva ore până să-i poată fi livrate. Trebuie urmate niște proceduri, trebuie semnat pentru medicamente și la locul de origine și la destinație, nu poți să le-arunci pur și simplu într-un taxi.

A încercat să nu se gândească la problemă, doar s-o rezolve. Din când în când însă, disconfortul răzbate prin hotărârea lui. Discuția cu Lisa a fost poticnită. După glas, ea păruse șocată. El nu se simțise în stare să-i spună totul.

— Vă pot oferi ceva de băut? întreabă el. O cafea, niște apă?

— Suntem bine, mulțumim, răspunde Sandra. Ne poți spune câte ceva despre centru?

— Suntem ca un minispital, începe el. Acordăm îngrijiri paliative, avem douăsprezece paturi, cam tot atâta personal. Centrul a fost fondat de călugărițe catolice, iar câteva surori încă mai lucrează aici și astăzi.

— Îngrijiri paliative? întreabă Jakob.

Nu pare să aibă nici măcar treizeci de ani. O față plină de pistrui, păr castaniu cârlionțat. Tom i-ar putea fi tată. Bănuiește că asta spune ceva despre poliția din Nacka, și chiar mai multe despre el.

— Îngrijiri la finalul vieții, îl lămurește el. Pacienților noștri le spunem oaspeți, încercăm să-i facem să se simtă cât mai confortabil. Ne place să zicem că Maria Regina e ca un han de la care niciun oaspete nu pleacă viu, și totuși avem o listă lungă de așteptare.

Chicotește, încercând să înveselească un pic atmosfera.

— Așa, înțeleg, spune Jakob.

Tom se îndoiește de asta, dar Jakob pare un tânăr de treabă.

— Ce funcție ai aici? întreabă Sandra.

— Sunt medic.

— Nu arăți a doctor.

Zâmbește și ea, în același fel exersat. Doar cu gura.

— Aici nu folosim uniforme, explică Tom. Încercăm să creăm un mediu cât mai apropiat de un cămin.

— Tu ai descoperit lipsa medicamentelor?

— Da, am remarcat-o când m-am dus să fac inventarul la finalul zilei.

— Asta se face în fiecare zi?

— Nu, inventarul se face în fiecare lună, dar medicamentele le folosim în fiecare zi. Ultima dată am umblat la dulăpior ieri, iar la momentul acela nu lipsea nimic.

— Și ce lipsește?

— Oxicodonă și metadonă, care sunt opioide, ca morfina. Și Instanyl, un spray a cărui substanță activă este fentanilul. Toate trei sunt folosite pentru alinarea durerii foarte intense și cronice la pacienții cu cancer.

— Unde le țineți?

— Într-un dulăpior construit special și încuiat dintr-o magazie care e mereu ținută sub cheie și ea.

— Camere de supraveghere?

— Nu, dar cred că s-a discutat chestiunea în consiliul de administrație.

Recunoașterea acestui fapt nu-l ajută să se simtă bine. Nu vrea s-o bage pe Lisa în belele. Însă ce să facă și el, trebuie să le spună adevărul. Desigur că ancheta ar fi fost mai ușoară dacă ar fi fost instalate camere.

— Cine are acces?

— Numai eu și Lisa Kjellvander. E asistenta-șefă. În mod normal, ea face inventarul.

— Atunci de ce n-a făcut-o și azi?

Jakob a preluat iar controlul. Dă pagina în carnețelul pe care-l ține în mână.

— M-a rugat pe mine, fiindcă trebuia să plece acasă.

Ia o gură de cafea, înghite, se uită pe geam la zăpada care se învârtejește.

— Lisa e acasă acum?

— Am sunat-o și i-am zis despre spargere. Atunci era acasă. Înțeleg că poate vreți să discutați cu ea astă-seară, dar vă pot asigura că n-a avut nimic de-a face cu asta.

Imediat își regretă vorbele. N-au fost necesare. Ar putea părea că încearcă să-i influențeze, să manipuleze ancheta. Se uită la telefon să vadă dacă are vreun mesaj sau apel ratat de la Lisa. Nimic, nici măcar un cuvințel.

Din cauza dineului, desigur. Musafirii necunoscuți, părinții prietenului. În ultimele zile gândul i-a stat aproape numai la asta.

— Mergem să ne uităm la dulăpior? întreabă Sandra.

Tom încuviințează din cap și-i conduce spre el.

Mica magazie de la capătul holului nu-i mai mare decât un bufet, iar rafturile din lemn sunt pline cu dispozitive medicale. Totul e în perfectă ordine. Genul de ordine care-ți dă liniște sufletească, ca într-o biserică, stabilită de călugărițe, urmată cu religiozitate de Lisa. În mod normal.

Când chemase poliția, Tom se gândise că o să fie un tămbălău mai mare, că poliția o să vină cu detectivi experimentați și tehnicieni criminaliști care o să blocheze accesul în locul respectiv și o să înceapă să asigure probele. Le spusese că acestea sunt stupefiante din cele mai puternice, ceea ce ar fi trebuit să ducă gravitatea infracțiunii de la o simplă spargere la una legată de droguri, dacă nu cumva se înșela el. În contexte medicale, fentanilul este un analgezic eficace. Pe stradă, este stupefiantul echivalent cu o bombă nucleară. Nu există povești cu final fericit în cazul lui, și totuși acest drog devine din ce în ce mai popular pe zi ce trece.

Dulăpiorul de medicamente e din metal. Construit special, respectă toate regulile și reglementările. Ușile sunt din sticlă securizată. Înăuntru sunt stivuite cutii cu diferite medicamente, toate marcate cu literele MR, de la Maria Regina, și un cod.

— Niciun semn de spargere, remarcă Sandra.

Scoate telefonul și face câteva fotografii.

— E prima oară când s-a întâmplat să dispară medicamente? întreabă Jakob.

— Da, zice Tom. Suntem foarte stricți aici. Știm cât de puternice sunt medicamentele astea.

— Și ești sigur că s-a întâmplat azi-noapte? întreabă Sandra.

— Da, răspunde Tom.

— Locuiești în apropiere?

— La două străzi distanță.

— Și n-ai auzit nimic? Nicio mașină în miez de noapte? Nimic neobișnuit?

— Nu.

— Și Lisa? Locuiește și ea prin apropiere și era acasă aseară, știi cumva?

— Lisa locuiește pe Gränsvägen, nu prea departe de aici. Nu știu dacă a auzit ceva azi-noapte.

— De cât timp lucrați tu și ea aici? întreabă Sandra.

— De vreo douăzeci de ani, răspunde Tom.

Lisa intrase într-un concediu medical prelungit imediat după ce începuse serviciul acolo. Patru ani, mai precis. Tom și toți ceilalți de la centru se întrebaseră dacă o să se mai întoarcă. Însă asta nu e treaba poliției.

— Lisa e pe drum încoace?

Iar Sandra.

— Nu cred. Are musafiri în seara asta.

— OK, arată-mi dulăpiorul și o să scapi de noi.

Tom bagă mâna în buzunarul pantalonilor și scoate permisul de acces atârnat de capătul unui lanț de metal prins de una dintre găicile pentru cureaua pantalonilor. Trece permisul prin cititor. Un mic ecran digital solicită un cod.

— Bun, deci acum ai nevoie și de un cod personal, da? întreabă Sandra.

— Da, răspunde Tom.

Tastează codul. Urmează un declic slab și ușa se deschide fără niciun sunet, lin, un mecanism fără cusur. Rafturile de metal strălucesc de curățenie. Nu pare să fie nici măcar un fir de praf pe ele, darămite amprente vizibile.

— Se stochează undeva informația despre cine și când a deschis dulăpiorul? întreabă Sandra.

— Da, cititorul e legat la o bază de date întreținută de compania noastră de pază.

— I-ai sunat?

Ar fi trebuit să-i spună Lisei, numai că, atunci când auzise neliniștea din glasul ei, pur și simplu nu se simțise în stare.

— Da. Aseară au fost folosite cardul și codul Lisei.

12.

Lillängen, Nacka, Ajunul Anului Nou

Mikael s-a așezat pe fotoliul său preferat, cu mâinile pe brațele lui, picioarele larg desfăcute și tălpile apăsate pe podea. Încă mai are expresia posomorâtă și evită să privească pe cineva în ochi. Lisa știe cum se simte. Ca o oală sub presiune gata să explodeze.

Musafirii lor stau pe canapeaua mare, din piele. Marlon la mijloc, flancat de mama și tatăl său. Arată pierdut, de parcă ar încerca să-i dea de capăt situației în care a nimerit. Cine-ar putea să-l condamne?

— Lisa? zice întrebător Camilla.

Nu se ridică, nu schițează niciun gest s-o îmbrățișeze. Numai vederea ei aici o face să retrăiască senzația. Senzația tuturor îmbrățișărilor lor.

— Ce-ai pățit la mână?

Lisa coboară ochii la bandaj și-și simte mintea goală. Memoria pe termen scurt pare să i se fi șters: drumul de la serviciu acasă, apoi cum își adunase puterile și se pregătise sufletește pentru seara aceea. Cum alunecase pe panta abruptă. Era șase și cinci minute când se auzise o bătaie în ușă. Un nou reper de timp în viața ei.

— Am alunecat în drum spre casă de la serviciu, spune ea. N-am nimic.

— Să ne spui dacă te putem ajuta cu ceva.

Lisa se așază pe fotoliul liber de lângă Mikael.

Sören o studiază. Are ochelari noi, cu rame negre, de plastic, care-i dau un aspect mai intelectual. Poate chiar de om cultivat, dacă nu-l cunoști. Probabil e mâna Camillei, care a încercat întotdeauna să-l facă să arate mai la modă. Numai că nimic n-ar putea fi mai înșelător. Sören nu-i un hipster care înaintează în vârstă și s-a mutat în Enskede din Södermalm – el nu citește nimic altceva decât jurnale medicale și rapoarte de cercetare.

Încă are aceeași ținută. Când se uită la persoana cu care vorbește, pare să nu înțeleagă o vorbă din ce i se spune, ca și cum ar veni dintr-o țară străină și nu ar ști limba. Așa se simțise la început Lisa. Discuții neplăcute și sacadate, mereu direct la subiect, fără politețurile obișnuite. Sören îi păruse mereu un singuratic și, în același timp, era și arhetipul doctorului, un om cu autoritate care-și fonda concluziile pe cunoștințe temeinice pe care îi luase

ani de zile să le dobândească. Un expert care-și urma instinctele și experiența și ale cărui afirmații erau rareori puse la îndoială. Căruia îi lipsea orice interes pentru părerile celor mai puțin inițiați.

Nu crezuse că o să-l mai vadă vreodată, pentru că era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit – și cu atât mai puțin la ea acasă.

Sören e îmbrăcat pentru această ocazie cu un smoching de catifea neagră, aproape sigur făcut la comandă. Pare un pic cam mult. Însă nici el, nici Camilla nu sunt cunoscuți drept oameni reținuți în privința vestimentației. Măcar smochingul arată mai bine pe el decât paltonul alb.

Nu se poate să fi arătat ca Marlon când era tânăr. Trebuie să fi fost mai degrabă un inadaptat care rosese cartea, căci așa și trebuia să fii pe atunci ca să intri la Medicină. N-ar fi avut în veci șanse la fete precum Camilla. Ea era într-o cu totul altă categorie. La fel ca la vremea aceea, Lisa nu se poate abține să nu se gândească la ce pereche ciudată alcătuiesc cei doi.

Își amintește de ceea ce i-a spus Camilla când s-au cunoscut la întâlnirea grupului de sprijin, cum că toată lumea era gata să facă orice ca să conceapă. Totuși, ea le întrecuse pe toate. Se măritase cu expertul în fertilitate și avea un fiu.

— Tot la Maria Regina lucrezi? întreabă Sören.

— Da, răspunde Lisa. Da, m-am întors de șaisprezece ani. Dar tu, tot la Södersjukhuset?

— Da.

Se lasă iar tăcerea, atât de profundă că se aude vântul urlând afară. Pot să facă socotelile în minte, să calculeze exact câte zile, săptămâni și ani i-a luat Lisei să revină. Nu doar la serviciu, ci și la viață.

— Nu-mi vine să cred că s-au făcut mari copiii, spune Camilla.

Mikael pufnește batjocoritor.

— Marlon, cum v-ați cunoscut tu și Ebba? întreabă el.

Lisa îi aruncă soțului ei o privire încordată. Își ține răsuflarea. Cum o să reacționeze la chestia asta? Ca la o provocare sau ca la o piedică?

— Matchbox, răspunde Marlon, arătând telefonul. Un site de întâlniri.

Băiatul arată de parcă și-ar dori să-l înghită canapeaua. Lisei i se strânge stomacul când îi vede expresia de pe chip. Speră că Ebba o să vină în curând să-l salveze. Ar trebui să fie aici deja, n-ar trebui să-i țină în suspans doar pentru că niciodată nu e în stare să ajungă la timp.

— Ebba ne spune că-ți place să cânți la tobe, zice Lisa.

— Sunt baterist în câteva trupe. Dar mă interesează alte tipuri de

percuție, răspunde Marlon. Mă înscriu la concurs la Colegiul Regal de Muzică.

— Poți să-ți câștigi existența așa? intervine Mikael. Ca percuționist?

— Absolut. Percuționiștii sunt la mare căutare.

Răspunde fără ezitare, indiferent dacă e vorba de cum își cunosc oamenii partenerii în ziua de azi sau de ce vrea să facă mai departe. Seamănă mult cu Ebba în această privință, e ceva la generația lor, și-au dat deja seama cum o să le fie drumul în viață. Sau cel puțin așa cred ei, cu telefoanele lor și cu internetul. Numai că nu există protecție pentru ei. Capacitatea de a obține tot ce vor printr-o apăsare de buton nu-i pregătește deloc pentru viața de adulți. Lumea pur și simplu nu funcționează așa și-și vor da seama foarte curând de asta, în carieră și relații. Prietenia, recompensele și validarea nu sunt instantanee.

Cum se poate să-i fi adus împreună un site? E de neînțeles. Trebuie să fie altă explicație, ceva ce fiica ei nu i-a spus.

Lisa încearcă să nu-și îndrepte gândurile într-o atare direcție, pentru că se tot învârt și o amețesc.

— Poate ne-ai putea arăta ce priceput ești, Marlon? propune Camilla. Poate scoate un ritm din orice; oale, tocătoare…

— Poate ar trebui să-i scutim pe Lisa și pe Mikael, comentează Sören.

— Nu, mi-ar face mare plăcere să-l aud, replică Lisa. La un moment dat, când ai chef. Dar să nu te simți obligat să cânți! Pari să ai o personalitate puternică, Marlon. Asta e bine.

— Altfel nu prea aș fi avut șanse cu Ebba, nu?

Un zâmbet vag și o sclipire poznașă în ochi. Nu-i de mirare că fiica ei e înnebunită după el. E perfect natural ca ea să nu mai fie cea mai importantă ființă din viața fetei, și totuși i s-a pus un ghem în stomac.

— Poate te poți duce tu după Ebba? propune Lisa. E la ea în cameră.

Măcar atât poate face pentru el, să-i ofere o cale de scăpare, chiar și temporară. Marlon acceptă și sare de pe canapea.

— Merg cu tine, zice Sören.

Reacția lui e atât de bruscă și neașteptată! Se holbează cu toții la el, Marlon mai tare decât restul. Până și Camilla pare surprinsă. Sören remarcă și surâde.

— Pentru că am ceva pentru tine, chestia de care am vorbit.

Lisa nu reușește să priceapă ce vrea să spună nici s-o pici cu ceară. Camilla îi susține privirea pentru o clipă, apoi zâmbește, dând din cap

înțelegătoare.

Ciudați mai sunt! Bine, de fapt, așa au fost dintotdeauna. Poate că asta era discuția lui Sören cu fiul lui, echivalentul propriei ei discuții cu Ebba despre principalele lucruri legate de viața sexuală. A auzit de la alte familii cu băieți că discuția presupune, de fapt, ca tatăl să-i dea fiului un pachet de prezervative, dimpreună cu un pumn în umăr. Noroc! Distrează-te!

De-a lungul anilor, Lisa s-a tot întrebat cum ar fi fost să aibă și un băiat, nu numai o fată. Și-a închipuit că trebuie să fie mai ușor pentru o mamă să aibă băiat, un prințișor care o adoră și o protejează indiferent ce s-ar întâmpla.

Mikael le aruncă o căutătură cruntă lui Marlon și lui Sören care ies din living, apoi își întoarce privirea spre fereastră. A acceptat propunerea Ebbei de a-i invita pe părinții lui Marlon fiindcă i s-a părut o provocare, un experiment incitant. Cam ca o întâlnire pe neve. Acum că știe cine le sunt musafirii, în ochii lui a apărut un nou tip de încordare. Lisa e uimită că soțul ei a reușit să se stăpânească atâta timp. Poate că privește situația ca pe o confirmare, poate că știuse că va veni ziua când se vor întâlni iar. Numai că motivul pentru calmul lui ar putea la fel de bine să fie ceva ce a luat înainte să sosească ei. Un shot tare de whisky cât pregătea primul fel. Ceva care se combina bine cu medicamentele lui pentru tulburarea de deficit de atenție și hiperactivitate. Era posibil să fi luat și un beta-blocant. Obișnuia să o facă înainte de întrevederi și prezentări la serviciu.

— Personalitatea puternică a lui Marlon are legătură cu grupa lui de sânge, anunță Camilla.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă Lisa, surprinsă de turnura neașteptată.

Răspunsul ei pare un pic cam prea rapid, prea tăios.

— Are grupa B. Pătimaș, creativ și optimist, răspunde Camilla. Îi place să meargă pe drumul lui.

Lisa înghite în sec, coboară privirea la mâini. Răsucește brațul. Au trecut douăsprezece minute.

— OK, spune ea. Eu am grupa A. Ce fel de om sunt?

— Meticulos și metodic, ordonat, serios, răbdător, emotiv.

— Vrei să zici că oamenii se potrivesc atât de mult unor stereotipuri că pot fi împărțiți în patru categorii în funcție de grupa de sânge?

— Nu e nicio noutate, în Japonia se știe asta încă de la începutul secolului XX.

Camilla face afirmația cu un zâmbet, nenorocitul ăla de zâmbet superb al ei, de parcă toate teoriile ei radicale ar fi ferm dovedite și acceptate universal. I se pare c-o ia de sus, ca și cum i-ar părea rău pentru ea că n-o duce mintea la mai mult.

Îi ard obrajii. Faptul că și-a uitat o geantă sport cu un permis care acordă acces la un dulăpior plin de substanțe supuse unui control strict nu e un semn de meticulozitate și seriozitate. Însă n-are niciun sens să se enerveze din cauza teoriilor Camillei. Își amintește ce și-au spus ea și cu Mikael înainte să sosească musafirii. Că trebuie să facă seara plăcută. Pentru Ebba. Habar n-avuseseră ei cât de greu urma să se dovedească.

— Mikael a făcut aperitive, zice ea. Sunt în bucătărie.

— Hai acolo, atunci! spune Camilla.

— Nu, stați jos, le aduc eu! se oferă Mikael.

— A, nu, nu mă deranjează să mă mișc puțin, replică aceasta.

Se ridică în picioare toți trei. Începe o luptă jenantă pentru putere.

— Așa apuc și eu să vă admir casa asta uimitoare, continuă Camilla. De-abia așteptam s-o văd cu ochii mei.

Revin lucruri. Lucruri pe care le-au împărtășit de-a lungul anilor. Sören și Camilla le erau prieteni când s-a întâmplat totul și au jucat roluri-cheie atunci. Au auzit totul despre problemele Lisei și ale lui Mikael cu construcția. Dar n-o să aibă loc niciun tur, așa ceva e exclus.

Mikael pornește spre bucătărie.

Camilla se întoarce spre Lisa. Lisa știe ce urmează, o vede în ochii celeilalte. Se simte țeapănă când aceasta o îmbrățișează, brațele îi atârnă de-o parte și de alta a trupului. Se desprinde repede.

Camilla face un pas înapoi, dar continuă să-i cuprindă umerii cu mâinile.

— Simt că nu ți-e bine, spune ea. Aș vrea să pot face ceva.

— Nu-i nimic, răspunde Lisa. Va trebui să profităm cât se poate de seara asta, nu-i așa, pentru Ebba și Marlon.

Camilla încuviințează din cap și-și plimbă mâinile pe brațele Lisei.

— Ești așa un om bun, Lisa! spune ea. Mereu ai fost.

— Sunt un pic buimăcită de ceva de la serviciu. Nu pot să-mi iau gândul de la asta. A sunat Tom chiar înainte să ajungeți voi și…

I se frânge glasul. Clatină din cap. A decis să nu pomenească de spargere. De ce l-o fi adus în discuție pe Tom?

E ca și cum ar fi alunecat înapoi în acea veche prietenie, în cercul intim,

secret, de încredere, al ei și al Camillei, despre care știe că e o minciună. Pe care nu și l-a mai dorit nici măcar o dată. Camilla însă are strania dibăcie să o tragă la loc în el.

— Lisa, n-am avut ocazia s-o spun și n-am crezut c-o să apuc vreodată. Îmi pare rău, știu că am depășit o limită.

Iarăși simte cum o ard lacrimile în fundul ochilor. Nu vrea să le elibereze, nu vrea s-o vadă Camilla plângând.

— Nu putem să lăsăm noul an să ne fie un nou început pentru toți? continuă ea.

Lisa șterge niște umezeală de la colțul ochiului și dă din cap că da, știind că n-are de ales.

— Ăsta-i de la Mikael?

Camilla a dat cu ochii de lănțișor, cu pandantivul care i se odihnește între clavicule. Îl studiază apreciindu-l, dar și evaluându-l din priviri, de parcă ar încerca să-și dea seama cine l-a creat, cât a costat.

Pe vremuri l-ar fi apucat și ar fi răsucit între degete piatra de culoarea mărului, cu gura căscată de încântare. Acum însă există un zid invizibil între ele, marcând marginea sferei private a Lisei, un gol între „al meu” și „al tău”. Pe vremuri nu exista. Avea grijă Camilla să-l dărâme.

Aceasta își întoarce privirea de la pandantiv și zice:

— Așa mă bucur că-ți merge bine!

13.

Ebba aude ceva. Zgomot de pași în dreptul ușii ei. Oprește muzica, își scoate căștile din urechi. Afară sunt două glasuri care șușotesc între ele. Se mișcă tăcută pe podea și pune urechea la ușă.

— *Marlon, nu-i o idee bună*!

Glasul unui bărbat. Nu-i al tatălui ei. Se poate să fie al lui Sören, tatăl lui Marlon? Au și ajuns? Se uită la telefon. Își dă seama că e șase și douăzeci. De cât timp sunt aici?

— *Ce ai*? întreabă Marlon. *De ce te ții după mine*?

— *Cred că exagerezi un pic.*

— *Ce vrei să spui*?

— *Ascultă la mine, nu e potrivită. Știu câte ceva despre… chestiile astea, doar știi asta.*

— *Ce, vrei să zici că-i prea mică sau ceva de genul ăsta*?

— *Nu, vreau să zic că, poate nu fizic, dar nu e pregătită. E prea copilăroasă, prea fragilă, s-ar putea spune. Nu vreau să nu te las să umbli cu fete. Numai că nu cu Ebba, bine*?

— *Las-o moartă, tată*!

— *Marlon, ascultă-mă*!

— *Du-te de-aici*!

Se aude o bătaie în ușa ei. La început nu-i în stare să se miște, să răsufle, să înghită. Vrea să se ciupească ce brați și să se trezească, dar știe că asta nu funcționează niciodată. Nu-i vine să-și creadă urechilor. Ce știe tatăl lui Marlon despre fragilitatea ei?

Pleacă de lângă ușă, se așază la măsuța de toaletă. Își pune iar căștile și dă muzica tare. Închide ochii și trage de câteva ori adânc aer în piept. Așa cum a văzut de o mie de ori că face mama ei.

Observă când se deschide ușa camerei și își strânge din reflex halatul pe ea. Încearcă să se poarte firesc.

— Marlon! zice. Ai și venit?

Își scoate căștile, se ridică în picioare, se duce la el, își aruncă brațele pe după gâtul lui și-l sărută. În sinea ei e tulburată, dar nu poate să i-o arate. Nu acum.

— Te-ai îmbrăcat frumos. Arăți grozav!

Îl prinde de revere și-l trage și mai aproape. Marlon îi bagă mâna pe sub halat și-i mângâie spatele gol. Tot trupul îi vibrează la atingerea lui.

— Și tu, replică el. Nu ți-am mai văzut niciodată părul așa.

Ebba își dă părul peste umeri și pozează ca un manechin pe podiumul de prezentare de modă.

— Trebuia să fac un efort, nu-i așa? spune ea. La urma urmei, e o seară deosebită, nu?

— Poți s-o mai zici o dată, răspunde Marlon.

Expresia de pe chipul lui și tonul vocii sale îi dezvăluie că e ceva în neregulă.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

— Se pare că se cunosc. Părinții noștri.

— Cum adică se cunosc?! De unde?

— Nu știu, dar pare un pic jenant, ca să zic așa.

Mama și tatăl ei nu prea au prieteni. Nu sunt apropiați de alte familii, nu vine nimeni la cină sau în vacanțe cu ei sau la alte chestii.

— Sunt prieteni de la facultate sau cum? întreabă ea.

— Habar n-am.

Marlon ridică din umeri. Face pe viteazul, dar e evident că nu-i pică bine ceva. Ținând cont de ce l-a auzit pe tatăl lui spunând, nici nu e de mirare.

— Ce și-au zis?

— Când am ajuns aici, părinții mei au întrebat dacă-i în regulă să intre.

— Mama e supărată din cauza unei chestii care s-a petrecut la serviciu. O vreme chiar a vrut să anuleze planurile din seara asta.

— Ok, dar a părut să fie ceva legat de părinții mei. N-ai auzit răbufnirea mamei tale pe hol? Când stăteam în sufragerie, tatăl tău a întrebat cum ne-am cunoscut. Mi s-a părut că nu m-a crezut când i-am spus.

În general mama sa nu-și manifestă exagerat emoțiile și, în plus, părinții ei știu că ea și Marlon s-au cunoscut pe un site de întâlniri, au discutat deja subiectul. De ce dintr-odată n-ar crede tatăl ei asta?

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E doctor.

Mama ei are de-a face tot timpul cu doctori la serviciu. Probabil că știe însă și o groază de alți doctori.

Atunci îi trece ceva prin minte. Un nod mare îi alunecă pe gât până în stomac, de parcă ar fi înghițit un pietroi.

E posibil ca tatăl lui Marlon să aibă vreo legătură cu boala mamei ei?

Boala ei. Chestia despre care discutaseră de o mie de ori. Chestia care se întâmplase acum o mie de ani.

Nu, se hotărăște ea, ar fi o nebunie. Nu se poate să fie asta.

În același timp, însă, așa s-ar explica discuția ciudată de pe palier dintre Marlon și Sören. Sören probabil își face griji ca nu cumva și Ebba să aibă problema pe care o are mama ei, ca nu cumva Lisa să fi transmis ceea ce a făcut-o pe ea să nu fie în stare să se dea jos din pat vreo câțiva ani. Ca nu cumva și Ebba să fie afectată.

Își lasă capul pe umărul lui Marlon, lipindu-se iar de el.

— Am auzit fără să vreau ce-a zis tatăl tău, spune ea. Chiar acum. În fața ușii mele.

Marlon își trece o mână prin păr.

— Futu-i! exclamă el. Îmi pare rău. Nu știu ce să zic. Habar n-am despre ce vorbea. Tata nu-i zdravăn la cap, iar chestia asta o demonstrează oficial.

— M-a făcut copilăroasă? Nepregătită?

— Nu ești copilăroasă. Iartă-l pe tata, dacă poți! Pe bune, habar n-am ce l-a apucat.

— Nu contează, spune ea cu tot curajul de care e în stare, dar glasul îi e cât pe ce să i se frângă.

— Exact, chiar nu contează, ce naiba, zice Marlon. Hai, să mergem jos. O să priceapă atunci când o să ne vadă împreună.

— Ia-o tu înainte, eu trebuie să mă îmbrac.

— Ok, dar grăbește-te! Nu mai vreau să stau singur acolo jos nici măcar o clipă.

14.

Camilla Isaksson se mișcă așa cum n-o mai face nimeni. Legănat, săltând. De parcă mereu dansează după o melodie pe care numai ea o aude. E complet lipsită de griji, se mlădiază în toate situațiile, mereu găsește o cale să străbată și cel mai dificil teren.

Când intră în bucătărie, e ca și cum scuzele pe care tocmai i le-a cerut Lisei au refăcut fiecare aspect ale legăturii lor sufletești. Ca și cum au luat-o de la zero în relația lor.

— Uau, bucătăria asta! exclamă ea. Superbă!

S-a întors Sören, iar el și Mikael stau la insula din bucătărie, lângă tava cu băuturile dinaintea cinei. Sören pare să aștepte un fel de semn de la Mikael, să țină el primul toast ca să poată începe cu toții să bea. Numai că Mikael nu zice nimic.

Camilla se uită iar la ea, cu ochii mari. Poate că lănțișorul îi atrage privirea, îi stârnește admirația sau invidia. Când a zis că se bucură că le merge bine, clar nu vorbea doar despre lănțișor. Trebuie să se fi referit la tot ce vedea la ei în casă, la faptul că ea și Mikael încă mai sunt împreună, încă mai locuiesc în casa de vis care aproape că i-a dărâmat. Lisa se întreabă cât s-o fi gândit cu adevărat Camilla la ei în anii de când n-au mai vorbit.

— Marlon, lasă ăla!

E vocea lui Sören. Mustrătoare, fermă, când fiul lui se întoarce cu telefonul în mână.

Lisa nu-l poate învinui pe băiat. Dacă ar fi fost în pielea lui, ar fi chemat un Uber să scape de-acolo sau s-ar fi întors pe site-ul ăla de întâlniri să-și ceară banii înapoi. Sau măcar pe altcineva cu care să iasă.

— Ebba nu coboară? întreabă ea.

— Vine imediat.

Zâmbește, un zâmbet frumos, nevinovat, de la șaptesprezece ani. Apoi îi aruncă o privire lui Sören, care evită să se uite în ochii lui.

Mikael a turnat băutură doar pentru adulți.

— Am să aduc ceva ce pot să bea copiii, se oferă Lisa.

— Vezi, tipic grupa A. Mereu se gândește la ceilalți, comentează Camilla.

Lisa o ignoră, întorcându-se spre Marlon.

— Ai vrea niște Pommac[{3}]?

— Aș prefera o bere, dar în regulă, mulțumesc.

Lisa îi zâmbește, clătinând din cap. Nu primește bere.

Când deschide ușa de la frigider, se joacă cu pandantivul care atârnă de lănțișorul de la gât.

Deschide-l acum, înainte să ne sosească musafirii!

Probabil așa a fost planul ca să-i impresioneze pe musafiri, poate chiar să le stârnească invidia. Știe cum e Mikael. Fiecare întâlnire e o competiție, fiecare conversație o negociere. Fiecare zi, fiecare noapte, e fie câștigată, fie pierdută, nu există remize. Nu poate accepta înfrângerea în fața nimănui, nici a lui însuși, darămite în fața lui Sören și a Camillei.

Oare de aceea e așa tăcut? Fiindcă încă nu și-a dat seama cum să joace acest joc?

Umple două pahare cu Pommac și se întoarce la insulă, întinzându-i unul lui Marlon și punându-l pe celălalt pe tavă.

Mikael servește într-un final aperitivul.

— Noroc și bun-venit! zice.

— Mă bucur să mă aflu aici, răspunde Sören.

Ciocnesc.

Băutura alunecă foarte ușor. Alcoolul are un efect calmant imediat. Pe Lisa n-ar deranja-o să termine restul carafei de una singură, numai că trebuie să rămână trează în această seară. Trebuie neapărat. Ultima oară când s-au îmbătat cu Sören și Camilla a fost una dintre cele mai urâte seri din viața ei.

Sören zâmbește când coboară paharul de la buzele pline. Ridică din sprâncene și dă apăsat din cap ca să arate că a observat cât din băutură a dat Lisa pe gât. Preț de o clipă, Lisa speră că o să-i remarce lănțișorul, însă nicio reacție. N-are el ochi pentru așa ceva.

— N-ar fi trebuit s-o așteptăm pe frumoasa ta fiică? întreabă bărbatul.

Lisa tresare, dându-și abia acum seama că Sören a făcut cunoștință cu Ebba și știe cum arată. La fel cum și ea a făcut cunoștință cu Marlon. Iar el susține că nu și-a dat nicio clipă seama cine e Ebba. Probabil au discutat despre același gen de lucruri pe care le discutase Lisa cu Marlon. Fleacuri. Cum mai merge cu școala, ce planuri au tinerii… A fost greu să scoți ceva de la ei.

Nu-i place cum se exprimă Sören. Nu-i place să-l audă spunând „frumoasa ta fiică”. Poate că exagerează ea, fiindcă el e cel care rostește

cuvintele. Doar că nu e numai exprimarea, ci mai e ceva și în tonul lui. Un soi ciudat de misecuvinism.

Sau poate încearcă și el să fie amabil, să spargă gheața, să pornească o discuție relaxată. Nu le-a avut niciodată cu discuțiile de complezență.

Oricare ar fi explicația, ceva nu pare în regulă.

— O să vină și Ebba lângă noi într-un minut, sunt sigură, spune Lisa. O să mai ținem un toast când ajunge.

Sören chicotește, de parcă ce a spus ar fi amuzant sau de parcă o cunoaște pe Ebba foarte bine și crede că așa se poartă ea. Își termină băutura și așază paharul la loc pe tavă.

— Și ce faceți de obicei de Anul Nou? întreabă Marlon. Aprindeți artificii?

— De obicei da, răspunde Lisa. Numai că anul ăsta am uitat să cumpăr.

— Aș putea ieși să mă uit în carport. S-ar putea să mai avem rămase de anul trecut, se oferă Mikael.

De-abia așteaptă orice ocazie să plece. Dacă iese pe ușă, nu e sigură c-are să se mai întoarcă. S-ar putea să se ducă în oraș să se îmbete la Prinsen.

Încă n-a văzut mașina, din câte știe ea. Nu se poate urca la volan să plece, dar nu vrea să-i dea ocazia să se gândească la așa ceva.

— Sunt destul de sigură că nu mai avem.

— E la fel de bine și fără, intervine Camilla. Gândiți-vă la toți câinii și toate pisicile care suferă în seara asta, sărmanii! E cea mai urâtă seară din an pentru ei.

Replica îi amintește Lisei de Tom și câinele lui și planurile lor mari pentru această seară, de SMS-ul pe care trebuia să i-l trimită. Tot nu i-a spus că i-a spart cineva mașina și i-a luat permisul și că au făcut reclamație la poliție.

— Tot la firma aia din Kungsträdgården ești? vrea să știe Sören.

— Nu, acum am afacerea mea, răspunde Mikael. Lucrez de-acasă.

— Serios? Presupun că trebuie să fie plăcut să lucrezi singur.

— Și ce lux să lucrezi de acasă, Mikael! Cred că asta vă ușurează viața tuturor, zice Camilla.

— V-ar deranja dacă m-aș apuca de pregătit mâncarea? intervine Lisa. Aș fi vrut să termin totul înainte să veniți voi, dar am avut o zi agitată la serviciu.

— Ești sigură, cu mâna aia, adică? întreabă Camilla. Cu ce te pot ajuta?

— Mulțumesc, dar nu e nevoie. Trebuie doar să mă apuc de cartofii

gratinați.

În timp ce se apropie de cuptor își aduce aminte că n-a pornit luminile în curtea din spate, ceea ce va da la iveală proiectul la care lucrează de luni întregi ca să-i facă o surpriză lui Mikael. Cadoul lui de Anul Nou. Ceva care să transforme priveliștea actuală, învăluită în întuneric, într-una vizibilă tot anul, așa cum și-a dorit el mereu. „O iluzie seducătoare", cum o numiseră în revista de decorațiuni interioare care-i oferise inspirația inițială.

O surprinde faptul că Mikael n-a remarcat că piscina e închisă într-un fel cu totul nou peste iarnă, că sub prelata pe care a întins-o ea peste piscină nu mai sunt panourile acelea urâte și gri, de metal. N-a crezut că o să poată păstra surpriza, ținând cont de faptul că atâta amar de sticlă trebuia livrată cu camionul. El e tot timpul acasă, ar fi trebuit să observe. Poate că deja știe, dar n-a zis nimic ca să nu-i strice ei plăcerea.

Numai că Mikael s-a schimbat în ultima vreme, au început să-i scape lucruri. Nu e sigură ce-l preocupă așa de tare, ce-l ține treaz noaptea. Știe ce-i răspunde dacă-l întreabă. Când se închid piețele la New York, se deschid cele de la Tokio.

Cine doarme pe el nu mai prinde loc.

Numai că exact așa pare în ultima vreme – că Mikael trece prin viață dormind pe el. Niciodată complet treaz, niciodată complet prezent.

Mai împrăștie niște brânză rasă peste cartofi, setează temperatura cuptorului. Când setează temporizatorul, își aduce din nou aminte de SMS-ul către Tom. Nu se poate să uite iar.

Mikael ia carafa și le mai toarnă tuturor un rând.

— Dacă știam că veniți, cumpăram o sticlă de Fernet Branca.

Râde. Un râs lipsit de substanță. Nu i se alătură nimeni.

— Eram tineri atunci, zice Sören.

Eram *mai tineri,* își zice Lisa, dar tot adulți.

Bagă cartofii la loc în frigider și dă cu ochii de telefonul aflat la vreun metru mai încolo pe blatul de bucătărie. Toți ceilalți se uită la ea. Trec câteva secunde fără să zică nimeni nimic, o pauză care se simte ca și cum ar fi fără sfârșit.

— Mai schiați? întreabă Mikael.

Vorbește și el într-un final. Lisa speră că a terminat de cântărit opțiunile și s-a hotărât la o abordare pentru astă-seară. Ținând seama de cât de zdravene au fost cele două aperitive pe care tocmai le-a turnat, abordarea pare să se întemeieze pe consumul unei cantități mari de alcool.

— Încercăm să mergem în fiecare an. Nu la Saalbach, dar totuși, răspunde Sören.

Dă din cap cu subînțeles spre Mikael și schițează primul zâmbet.

Cei doi îndreaptă iar discuția către ceva pozitiv ce aveau cândva în comun și către seara în care ieșiseră împreună în oraș. Se apropiaseră, pentru un scurt moment, la o tavă de shot-uri și o amintire comună. Însă nu durase mult. Lisa a încercat să uite seara aceea, ce s-a întâmplat mai apoi. Fusese începutul sfârșitului prieteniei dintre ea și Camilla. În seara aceea între ele două apăruse o ruptură.

Camilla s-a apropiat pe furiș de ea pe lângă insulă.

— Dumnezeule, ești așa de rigidă! exclamă ea. Tot trupul ți-e extrem de încordat.

— Știu, zice Lisa. Trebuie să iau legătura cu cei de la serviciu. Mă scuzați o clipă?

— Bineînțeles. Ești sigură că nu pot să te ajut cu mâncarea? Sau cu faptul că ești așa rigidă? Am putea face un exercițiu împreună dacă vrei.

Lisa se întreabă ce-o mai vrea să însemne asta.

— Poate mai încolo, bine? Mă întorc într-un minut.

Iese pe hol, deblochează telefonul și începe să scrie SMS-ul către Tom.

Cineva mi-a spart maşina. Geanta mea de sală şi permisul erau în ea. Am reclamat furtul la poliție. Ne-au venit musafirii… îți mai zic eu despre asta mai încolo… Pot să te sun mâine? *Sper că totul e bine. Dă-mi de ştire dacă pot să fac ceva. La mulți ani*!

Recitește atent mesajul când termină. Poate că n-ar trebui să pomenească de musafiri. La urma urmei, Tom știe cine sunt Sören și Camilla, era în peisaj pe atunci, numai că nu vrea să-l târască și pe el în asta chiar acum. În afară de asta, mesajul sună cam cum au căzut de acord ea și Mikael.

După ce-l citește a doua oară, o apucă brusc îngrijorarea că nu-i iese deloc bine.

Pare vinovată?

Ideea lui Mikael devine dintr-odată groaznică. De când îl lasă ea pe el să gestioneze o criză de la serviciu? Orice om normal și nevinovat ar fi dat telefon, lucru care ar fi durat zece minute maximum, iar Tom ar fi fost în stare să-și dea seama din glasul ei că e complet sinceră și nu încearcă să ascundă nimic. SMS-urile sunt așa de ușor de interpretat greșit!

Se întoarce și se uită în bucătărie. Insula s-a umplut brusc de oale de diferite dimensiuni. Marlon ține în mâini două linguri de lemn. Flancat de o parte de Mikael, care i-a pus o mână pe umăr și arată ca un om care se apleacă spre un tonomat în care tocmai a băgat o monedă, și de cealaltă de Sören, care privește zâmbind. Camilla s-a așezat și răsfoiește o revistă.

Lisa apasă pe butonul de trimitere, după care se uită iar în bucătărie.

— Ce faceți? întreabă ea.

— Suntem tratați cu niște magie de percuționist, răspunde Mikael.

— Deci te gândești la ceva de genul, întreabă Marlon, *bum-bum-bum-bum-bum-bum-bubum*?

Mikael îl bate pe umăr.

— Exact așa.

— Mikael, intervine Lisa, lasă băiatul în pace!

Ridică toți ochii la ea.

— E în regulă, Lisa, spune Marlon. Dacă nu cumva te deranjează, desigur.

„Dacă nu cumva te deranjează.” N-a mai auzit pe nimeni de șaptesprezece ani să se exprime așa. Faptul că arată ca un tânăr star rock îi face alegerea cuvintelor și mai remarcabilă. Ceva la Marlon nu e în regulă. Sau poate că e *prea* în regulă. Îi amintește de cineva, cu aspectul, ochii, felul lui unic de a se purta, un soi de melancolie caldă care pare un pic demodată și nu întru totul neatrăgătoare. Brusc îi vine în minte ideea că mama și tatăl ei l-ar fi plăcut, că s-ar fi potrivit foarte bine în viața lor din Lyckeby.

— E în regulă, Lisa, zice Mikael. Ne descurcăm.

Mikael e deja în dispoziție de provocare, iar pe cuplul Isaksson nu pare să-i deranjeze.

„Ca în vremurile bune.”

Nu-și amintesc ei oare că, ori de câte ori e implicat și Mikael, competiția nu se mai termină? Nu până când nu se termină seara și lucrurile nu se strică într-un fel sau altul. Chiar vor să treacă din nou prin asta?

— Bună!

Toți ochii se întorc spre hol, unde a apărut dintr-odată Ebba.

Părul ei blond a fost aranjat cu uscătorul, ca la fetele de pe dosul sticlelor de șampon. E îmbrăcată cu o rochie albastră precum cerul, mulată pe corp, care-i accentuează formele frumoase, tinerești. O rochie nouă pe care și-a făcut-o ea singură. E posibil s-o fi terminat chiar adineauri. Și-a

dat cu niște fard pe obraz și pe pleoape. Un șirag de perle false la gât.

E frumoasă de pică. Ca mamă a ei, Lisa știe ce încearcă să comunice: că acum e mare, gata să-și ia zborul din cuib. Tatăl ei pare copleșit de aceeași realizare. Crezuse că o să fie genul de tată care să aștepte cu pușca pe genunchi, nu genul care să scoată toate oalele pe care le au pentru ca pețitorul fiicei sale să-și poată demonstra priceperea de percuționist. Lucrurile nu ies niciodată cum ai crede. Nimic nu pregătește un părinte pentru asemenea momente.

Însă Ebba pare nesigură. Trebuie că simte că-i ceva în neregulă.

Lisa se duce la ea, îi ia mâinile într-ale ei.

— Salut! Arăți frumos.

— Cum merge? întreabă Ebba.

— Adulții se reobișnuiesc unii cu alții.

— Mi-a zis Marlon că vă cunoașteți.

— Habar n-aveam că ei sunt părinții lui.

— Și de unde vă știți?

Ebba se uită peste umărul Lisei, în bucătărie. Lisa își poate închipui ce vede fata prin cadrul ușii. Mikael și Marlon la insulă și toate oalele cu fundul în sus. Camilla care stă încordată pe bancheta din bucătărie, cu o revistă în poală. Sören în picioare lângă ea, ca un far, înregistrând mișcările fiecăruia.

— S-a întâmplat ceva? continuă Ebba. De ce vă purtați cu toții așa ciudat?

— Camilla și cu mine eram prietene, dar ne-am certat. Iar Sören…

— Da? Sören, tatăl lui Marlon. Ce-i cu el?

— E doctorul care m-a asistat la nașterea ta.

15.

Stockholm, septembrie, cu optsprezece ani înainte

T*oate cunoștințele și înțelegerea există deja în univers, tu doar trebuie să te deschizi spre ele.*

Ea și Camilla sunt tare diferite, dar prietenia lor a devenit foarte repede mai profundă. Lisa nu și-a mai făcut de multă vreme o prietenă nouă. Toate cele vechi aveau deja copii. Era ca și cum s-ar fi mutat într-o țară străină. Fără un bebeluș în marsupiu, ești exclusă, nu ai biletul fermecat de intrare în curțile grădinițelor și la locurile de joacă. E aproape imposibil să le mai prindă la telefon.

Camilla s-a născut și a crescut în Stockholm. Locuiește într-un apartament în Gröndal, unde și lucrează ca vindecătoare. Folosește tehnici pe care le aseamănă cu intratul online. Îi plac metaforele internetistice și susține că avem cu toții un modem lăuntric pe care-l putem folosi să stabilim o legătură cu ceea ce ea numește inconștientul colectiv. Au trecut trei săptămâni de când a cunoscut-o. Trei ședințe ale grupului de sprijin cu prietena ei alături, urmate de plimbări prin oraș și prânzuri.

Bărulețul de deasupra unui restaurant din Stureplan e plin. Pe drumul spre masa pe care a rezervat-o Mikael, Lisa își zice că soțul ei a ales locul fiindcă voia să se păzească de conversații pline de înțeles. Locul e deja zgomotos și, odată ce-a pornit muzica, de-abia o să se poată auzi. Un mod perfect de a petrece timp împreună cu cineva fără a te apropia prea tare.

Când ajung la masa la care se stă în picioare din fundul barului, Mikael întreabă ce vor să bea, după care dispare și se întoarce câteva minute mai târziu. Pe lângă vinul alb și berea pe care le-au comandat, a adus și un rând de shot-uri duble.

Sören se uită surprins la el, de parcă ar încerca să priceapă ce fel de om este, după care, spre imensa surprindere a Lisei, zâmbește.

— Fernet Branca, zice el. N-am mai băut de multă vreme.

— E vineri seara, spune și Mikael. Locul ăsta o să înnebunească. Am putea să ne pregătim și noi.

— Sper că nu ne încurajezi să bem otrava asta de șobolani? îl întreabă Camilla pe Sören.

— Dacă nu vă deranjează, aveam de gând să-mi pun stetoscopul în cui astă-seară, răspunde acesta.

Lisei îi pare un pic rău pentru Sören. Trebuie că se simte ciudat să iasă cu două femei din grupul de sprijin – și mai e și soțul uneia dintre ele. Bineînțeles că n-ar trebui să i se aducă aminte de profesia lui toată seara.

— Nu-i niciun secret că doctorilor le place băutura, afirmă Mikael. Sau poate n-am înțeles eu bine?

Sören ridică din sprâncene și dă din umeri.

— Deci nu ești doctorul nostru în seara asta? întreabă Camilla.

Îl sărută pe obraz.

— Fernet Branca, asta înseamnă Alpii pentru mine. Am stat un sezon acolo după facultate.

— Poftim?! exclamă Camilla. Adică ai fost schior din ăla ambulant?

Izbucnește în râs și Lisa i se alătură. Până și Mikael schițează un zâmbet și-i aruncă lui Sören o privire intrigată. Dezvăluirea a fost cel puțin neașteptată. Și-l poate închipui pe Sören în tot felul de contexte. Ar arăta credibil în uniformă, ca ofițer în război. Ar putea fi manager de birou, dirijor de orchestră. Însă e foarte greu să ți-l imaginezi pe el și trupul lui uriaș tăind zăpada proaspătă pe o pereche de schiuri.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, replică el.

— Hm, atât de plin de secrete! comentează Camilla.

— Asta pare să fie o problemă trecătoare, remarcă Mikael.

Lisa se uită urât la el, căci remarca lui e tare nenecesară. Nu e nevoie să atragă Mikael atenția asupra chestiunii doar pentru c-a pus Camilla ochii pe Sören și-l cântărește. Nu are de ce să scoată pe gură primul gând care-i vine în minte, dar așa e el, așa a fost dintotdeauna.

Relația Camillei cu Sören pare să evolueze la fel de rapid ca prietenia ei cu Lisa. Numai Mikael mai trebuie prezentat și Lisa e neliniștită așteptând să vadă ce părere are despre noii ei prieteni.

— Deci, cam pe unde-ai umblat? întreabă Camilla. Atunci când ai stat un sezon în Alpi?

— Saalbach, răspunde Sören. În iarna lui ’94.

Mikael sorbea din bere, dar acum își pune paharul cu zgomot pe masă.

— Glumești! face el.

— Nu, de ce?

— Fiindcă eu am fost la Saalbach în iarna lui ’94. Cum se numea locul ăla în care ne duceam toți în fiecare seară, Doamne…

— Kustall? Off Piste?

— Nu, alea erau locuri decente, mă gândesc la unul care era un pic mai…

— Decadent? sugerează Camilla.

— Sigur, de ce nu, răspunde Mikael râzând. „Ordinar” era cuvântul pe care-l căutam. La naiba, îmi plăcea la nebunie locul ăla, cum se numea?

Toată lumea se uită la Sören și Lisa se pomenește zâmbind. Cei doi bărbați s-au găsit instantaneu. Tot ce le trebuise să spargă gheața fusese un anume tip de alcool și amintirile unei ierni irosite în Alpi.

La întâlnirea grupului de sprijin din săptămâna aceea toate femeile împărtășiseră motivele pentru care doresc să devină mame. Pentru Camilla era vorba despre a crește o ființă, lucru pe care-l considera cel mai însemnat aspect din viața ei.

Dacă ar fi fost și el de față și dornic să răspundă sincer, Mikael ar fi zis că e vorba de moarte. Mikael e terifiat de ea. Niciodată n-a acceptat faptul că moartea inevitabilă este condiția nemodificabilă a vieții umane. Singurul lucru pe care-l poate face în această privință este să aibă copii, o cale de a fi înglobat în noi forme de viață și, în consecință, de a trăi mai departe.

Dar poate că toate motivele de a avea copii sunt, în fond, profund egoiste. Și poate că al lui Mikael nu e mai rău decât al oricui altcuiva.

Lisa spusese că vrea să fie în rând cu lumea. Dacă te naști femeie, se presupune că devii mamă. Atât de simplu e. Nu vrea decât să fie normală, ceea ce este o formă de egotism, presupune ea.

— Știu! Știu! zice Sören arătând spre Mikael. Vorbești despre UnderBar.

— Da! exclamă Mikael. Practic am locuit acolo. Ai fost vreodată?

— Tu ce crezi, am fost în Saalbach din ianuarie până în aprilie.

— Atunci poate că v-ați văzut pe-acolo? intervine Lisa.

— Mă îndoiesc, replică Sören. Sunt cu câțiva ani mai mare și aș pune pariu că Mikael nu era prea interesat de un boșorog ca mine.

Mikael ia un shot și-l închină în cinstea lui Sören.

— Am hotărât să încercăm fertilizarea in vitro la tine la clinică. Iar cu acest toast, aș vrea să declar subiectul închis pentru tot restul serii. Dumnezeu știe că ne-am petrecut destule seri și nopți discutând despre el. În seara asta, însă, o să ne distrăm, înainte să ne apucăm de regimul nostru strict. Pentru ce va să vină. Și pentru Saalbach! Noroc!

Ciocnesc paharele. Lichiorul de plante alunecă pe gât, uleios și rece.

Aroma îi declanșează Lisei un reflex de vomă pe care reușește să și-l reprime în ultima clipă. Absolut înfiorător, dar efectul este aproape instantaneu. Se simte mai bine după aceea. Ar putea să se distreze și ea cât se mai poate. Are să treacă multă vreme până când o să apuce să petreacă iar.

Mikael pare fericit. N-a mai fost așa de mult timp. Micul lui discurs a sintetizat cumva totul. Lucrurile au fost de rahat o vreme, dar în cele din urmă s-au hotărât să facă ceva în privința asta, ceea ce merită sărbătorit. El a avut mereu darul ăsta, de a se scula pur și simplu în picioare, de a ridica un pahar și a vorbi din suflet în fața oamenilor, fără nicio pregătire, fără emoții.

— Conform tipului de la tejghea, formația intră peste vreo treizeci de minute, zice Mikael. Încă un rând?

Apucă tava cu o privire întrebătoare.

— Merg cu tine, zice Sören.

— O să discutați despre FIV sau despre Saalbach? întreabă Lisa.

— Omul a zis că-și pune stetoscopul în cui, replică Mikael.

— Ok, bine, duceți-vă! spune ea. Nu mă deranjează să pierd discuția despre Alpi.

Camilla râde când bărbații pleacă spre bar.

— A mers bine.

— Până aici, toate bune, replică Lisa. Ei, și cum ți-a fost ziua?

— Am avut un client din Kristianstad. Unul dintre cei mai importanți producători de film din Suedia. Nu de acolo ești și tu? Poate-l cunoști.

Lisa râde.

— Eu sunt din Blekinge. Am crescut în Lyckeby. Kristianstad este în Skåne, pricepi tu, și trebuie să fie la cel puțin o oră și jumătate distanță cu mașina.

— Lyckeby. Sună idilic.

— Așa și era.

— Ia zi-mi, cum era? Școala? Băieți și alte alea? Ce făceai în weekenduri?

— Anii adolescenței mele au fost groaznici. Băieții au început să ia tutun de supt și să se plimbe în mașini modificate pentru viteză mică. Șuteau reviste porno dintr-un tomberon din spatele unei tipografii și insistau să ni le arate. Prietenele mele și cu mine ne petreceam timpul în diverse stații de autobuz, așteptând să se oprească ploaia. Stăteam acolo visând să

fim oriunde altundeva.

Lisa ridică paharul de vin într-un toast pentru tinerețea ei și ia o înghițitură mică.

Camilla râde.

— Sună minunat.

— Copilăria mi-a fost însă fermecată, continuă Lisa. Am fost foarte apropiată de părinții mei. Din nefericire, amândoi s-au dus recent.

— Îmi pare rău, zice Camilla. Cancer?

— Nu. Mama fuma. Lucra la un depozit de produse amidonoase, știi tu, făină de cartofi și ce-o mai fi. Era maistru și muncea realmente din greu. Într-un final, nu i-a mai rezistat inima. Tata a fost profesor. Nu s-a omorât cu munca, dar a murit la câteva luni după mama, de inimă rea, cred. Poate că sună demodat, dar sincer cred că asta a fost.

— Nu-i deloc demodat. Chiar se poate muri și de inimă rea.

Camilla îi susține privirea cât bea din pahar.

Lisa încearcă să judece dacă glumește sau nu, dar cealaltă pare complet serioasă.

— Trebuie s-o fi iubit foarte mult pe mama ta, zice Camilla. Sună foarte romantic. Lyckeby. O căsnicie fericită. Ai vreo poză?

— Sigur. Ai vrea să vezi?

Lisa deschide geanta și scoate portofelul ei mare. Pune două poze pe masă. Una de când avea șapte ani și stătea în poala tatălui ei pe canapeaua din sufragerie. Mama stă în spatele lor, cu o mână pe umărul soțului. Cealaltă e o fotografie a tatălui ei, tânăr, poate pe la optsprezece ani. Ține o bicicletă nouă și strălucitoare lângă poarta casei în care au crescut și el, și Lisa. O casă roșie cu tâmplărie albă. Cireșul înflorit în fundal.

Camilla ia prima poză.

— Doamne! face ea. Privirea de pe chipul mamei tale spune tot. Așa ar trebui să arate o femeie, o mamă. Ce familie frumoasă!

— Nu mi-o aduc aminte altfel decât fericită. Pe Mikael îl irită uneori faptul că tot compar viața noastră cu viața de când eram copil. Ori de câte ori vorbim despre copii și familie se enervează că vreau ca lucrurile să fie ca atunci când eram eu mică. Lui nu-i place așa tare copilăria lui.

— Unde a crescut?

— În Nacka, Storängen.

— Nu acolo tocmai v-ați cumpărat o casă?

— Exact. Sau pe-aproape. Am cumpărat un teren în Lillängen, care e

fix lângă. O să construim.

— Înseamnă că imitați copilăria lui!

Camilla ia a doua poză.

— E tatăl tău? Cum îl chema?

— Erland.

— Erland… Ce armăsar!

— Fotografia a fost făcută de un fotograf profesionist german, cred. Le spusese bunicilor că tata ar putea să devină model internațional și să câștige o căruță de bani. Bunicul însă a înăbușit proiectul în față. Nu era muncă cinstită. În plus, mai avea și bănuielile lui față de fotograful acela. Dar nu-i așa că e o poză frumoasă?

— Doamne, e superb!

Lisa înghite puternic în sec, simțind cum îi crește presiunea dinapoia ochilor. Încă nu și-a revenit după moartea tatălui ei. Îi e dor de el în fiecare zi.

— Îmi pare rău. Cred că am fost fetița tatii.

Camilla ridică ochii din fotografie și surâde.

— Dar nu mereu, nu?

Vine un chelner cu un rând nou de vin și shot-uri la fel ca mai înainte. Lisa și Camilla se uită spre bar și dau cu ochii de Sören și Mikael închinând paharele în cinstea lor. Pasămite au mai multe de discutat între patru ochi.

Camilla ia un shot și arată cu el spre Lisa.

— Pentru tați frumoși și mame fericite!

Lisa bea. Lichiorul are în continuare gust oribil, dar alunecă mai ușor de data asta. Se relaxează și lasă căldura să i se răspândească în corp. Rareori e atât de deschisă față de persoane pe care le-a cunoscut de curând. Camila are iscusința de a ajunge înăuntrul minții ei și de a-i scoate la iveală gândurile și emoțiile secrete. Simțea lipsa unei prietene apropiate mai mult decât își dădea seama.

— Deci, cum mai stau lucrurile pe-acasă? întreabă Camilla.

Arată din cap spre bar și bărbați.

Lisa încă n-a spus nimic despre SMS-ul de la Tom pe care i l-a văzut Camilla pe telefon când s-au cunoscut. Camilla e deșteaptă, știa despre ce era vorba.

— Un pic mai bine acum, răspunde. Încă nu grozav.

— Încercarea de a concepe un copil afectează relațiile. Vine cu un cost mare. Crede-mă că știu!

Lisa ia o înghițitură de vin. Una mai mare de această dată.

— E adevărat ce-a zis Mikael? Cum că v-ați hotărât să încercați fertilizarea in vitro?

— Păi am făcut toate testele și am decis să-i arătăm lui Sören rezultatele. Ar fi trebuit să începem de mult tratamentul, dar Mikael…

Se întrerupe. Își caută cuvintele potrivite.

— Știu.

Lisa se uită întrebătoare la ea. Oare ce-o fi vrând să spună?

— Cred că Mikael se teme.

— Blestemul masculului alfa, zice Camilla.

Lisa dă din cap. Exact așa.

— Dar masculul tău alfa ce mai face?

E rândul Lisei să arunce o privire plină de înțeles peste masă.

Camilla zâmbește și soarbe din vin fără să-și ia ochii de la ea.

— Sören m-a scos la cină săptămâna trecută.

— Nu pierdeți timpul.

— Iar ca să mă revanșez, i-am oferit tratament după, la mine.

— Deci consultantul principal Isaksson e deschis la metode alternative de tratament?

— Foarte deschis și receptiv.

Izbucnesc în râs. Un acces de râs cum Lisa n-a mai trăit de când era o adolescentă chicotitoare.

— Ești incredibilă! zice ea printre hohote.

— Pe lumea asta, norocul ți-l faci cu mâna ta, vine replica de la Camilla, care-și îndepărtează o șuviță de pe față. Refuz să devin victima împrejurărilor. Sper că nu crezi că-s prea îngrozitoare.

— Nu cred că ești deloc îngrozitoare. Ești… unică.

Camilla pufnește batjocoritor la remarca ei și își ferește privirile.

— Sau poate că fac parte dintr-un șir lung de femei disperate, spune ea. Sören însă nu-i rău deloc. De fapt, e chiar destul de galant.

Se oprește din râs. Brusc, Lisa își face griji că i-a rănit sentimentele.

— Îmi pare rău dac-am zis ceva stupid, n-am vrut.

— N-oi trăi eu într-o căsuță idilică alături de propriul meu Făt-Frumos, dar profit la maximum de ce am.

Camilla coboară ochii la fotografia de pe masă cu tatăl Lisei, Erland, înainte să i-o dea înapoi.

Exact atunci se întoarce Mikael, cu Sören după el. Duce o tavă cu bere,

vin și shot-uri. Lisa începe să se simtă cherchelită și se întreabă cât de tare o să se îmbete dacă mai beau în ritmul ăsta.

— Toate în regulă aici? întreabă Mikael.

— Absolut, răspunde ea.

— Concertul stă să înceapă. Să ne mutăm un pic mai aproape de scenă?

— Bine.

— Trebuie să trec pe la toaletă mai întâi, zice Camilla. Vrei să vii și tu?

— Ar fi bine, răspunde Lisa.

— În regulă, zice Mikael. Vă așteptăm aici.

Îi ia mâinile într-ale lui și o sărută pe buze. Are mâinile calde.

Lisa simte efectele shot-urilor și vinului în timp ce o urmează pe Camilla. Îi e greu să coboare scările și să meargă drept după ce trece de barul de jos. N-o ajută nici tocurile.

Strecurându-se prin mulțimea din barul la modă, i se lămurește ca niciodată un lucru; de fiecare dată când iese în oraș în Stockholm, lumea din jurul ei întinerește.

O viață constând de-acum înainte doar din ea și Mikael e un scenariu de coșmar. O roată șubredă de hamster care se învârte iar și iar, în derivă prin oraș, până când șoarecii bătrâni din interiorul ei pică morți. Care-i rostul unei asemenea vieți?

S-a simțit sătulă nu numai o dată. De Mikael, de toată chestia asta. O dată sau de două ori, când stăteau acasă în fața televizorului, au discutat că mai bine și-ar cumpăra un cățel. Unul mic, genul pe care-l poți lua în avion. Acum însă, mulțumită grupului de sprijin și Camillei, speranța ei adormită s-a trezit și vechea scânteie s-a aprins iar.

Prezența ei și a Camillei atrage atenția unui grup de bărbați mai în vârstă care stau la bar. Își întorc capetele și le urmează cu privirea. Camilla pare să absoarbă lacomă atenția. Lisei i se pare doar jenant și deranjant. Sexul a căpătat o nouă semnificație recent, o gravitate pe care bărbații aceștia n-ar înțelege-o. Îi vine în minte ce-i place să-și spună atunci când lucrurile stau rău de tot între ea și Mikael. Orice s-ar întâmpla, nu vrea să fie aruncată iar în viața de femeie singură, pe piața neîndurătoare de carne din Stockholm. Niciunul dintre neajunsurile lui Mikael nu o vor face să dea iar piept cu așa ceva.

După ce răspund chemării naturii, ea și Camilla rămân una lângă alta în fața oglinzii mari de deasupra chiuvetelor. Lisa își dă din nou cu rimel, iar Camilla cu ruj.

— Mai ții minte când ți-am zis că Sören e foarte deschis și receptiv în pat? întreabă aceasta. Am discutat cu el despre ceva ce vreau să încerc de multă vreme. Ceva legat de fertilitate. O metodă străveche.

Lisei îi ard obrajii. Se apleacă spre oglindă. Camilla încearcă să-i atragă privirea.

— Cât de deschis e Mikael la metode alternative?

Lisa izbucnește în râs.

— Cum adică alternative?

Camilla lasă capul pe-o parte și surâde.

— Nu contează, las-o așa! Dar cum a primit vestea? Mă refer la rezultatele analizelor voastre.

Lisa încremenește la jumătatea mișcării, apoi își bagă rimelul la loc în geantă.

— Ce vrei să spui? De ce întrebi?

— Mă întrebam dacă el e bine.

— Bun, dar ce știi *tu* despre asta?

— Păi, tu ai pomenit de problemă la prânz, săptămâna trecută. Sincer, Lisa, îmi dau seama doar uitându-mă la el. Vrea să fie șeful. Asta e destul de evident.

— Vrea să fie șeful? Ce naiba tot spui acolo?

A ridicat tonul. Camilla pare sincer surprinsă.

— Stai așa! Îmi pare rău.

— Știi despre rezultatele analizelor noastre?

— Lisa!

Îi pune o mână pe braț, la care ea se trage în spate.

— Credeam că putem vorbi despre asta. Credeam că putem vorbi despre orice. Ți-am spus totul. De ce ești așa supărată?

— Ți-a arătat Sören raportul nostru medical?

— Nu, bineînțeles că nu! *Ce naiba ai*?

Dintr-una din cabinele din spatele lor iese o fată. Nu se poate să aibă mai mult de optsprezece ani. Își cere scuze cu o privire scurtă când începe să se spele pe mâini.

Lisa încearcă să se liniștească. Poate e de la alcool. N-ar mai trebui să bea. Însă ceva pare nelalocul lui. Nu a spus nimănui despre rezultatele analizelor de fertilitate ale ei și ale lui Mikael.

— Pur și simplu nu înțeleg de unde știi, zice.

Camilla se întoarce spre ea, privind-o direct în ochi, nu prin oglindă.

— Bine, ok, l-am întrebat pe Sören dacă problema voastră poate fi depășită, dacă o să fiți în stare să aveți copii și mi-a spus adevărul. Îmi pare rău.

Lisa coboară privirea la mâini. Încă mai simte căldura atingerii lui Mikael.

Vorbele Camillei îi străpung apărarea. Știe că ține la ea și că Sören e nerăbdător să găsească soluții. Poate că alcoolul o face să fie mai sensibilă și să reacționeze exagerat.

— Ok. Îmi pare rău dacă am țipat la tine.

— Exact asta ai făcut.

Când formația urcă pe scenă, Mikael începe să se împingă înainte, făcându-le celorlalți semn cu mâna să-l urmeze. Sören se folosește de statura lui masivă să le facă brazdă Camillei și Lisei până în față. Mikael și-a suflecat mânecile și și-a ridicat mâinile deasupra capului. Rolexul lui sclipește sub lumina reflectoarelor când bate din palme în ritmul muzicii.

Senzația de la baie persistă și, uitându-se la soțul ei, Lisa nu se poate abține să nu se gândească la ce a întrebat-o Camilla. Cum a primit vestea? Rezultatele analizelor nu i-au adus ușurare, dar faptul că s-au hotărât să încerce fertilizarea in vitro măcar a adus o schimbare, a întrerupt starea de fapt, merg înainte, fac ceva. Poate că Mikael se simte mai stăpân pe situație dacă-l cunoaște personal pe Sören.

Marea de oameni începe să cânte. Lisa încearcă să scape de disconfort lăsându-se transportată de muzică. În încăpere e foarte cald și înghesuială. Ea și Sören s-au îndepărtat de Mikael și Camilla. Sören bate ritmul cu piciorul, uitându-se la muzicieni cu o mină impresionată. Lisa încearcă să se ridice pe vârfuri ca să vadă mai bine, dar își pierde echilibrul atunci când cineva se ciocnește de ea din spate. O vede pe Camilla dansând cu alți oameni. E și Mikael acolo, chiar alături. Dansează cu ei.

Câte shot-uri de Fernet Branca o fi băut? Cel puțin trei. Plus c-a mai curs și vinul.

Se ridică iar pe vârfuri ca să încerce să-l facă pe Mikael să vină lângă ea. Camilla nu are nicio reținere. Se mlădiază sexy, ca o tânără care știe ce face.

Se uită prin mulțime, doar-doar l-o zări pe Mikael. Camilla dansează cu cineva. Două trupuri care se mișcă împreună, cu brațele și picioarele îngemănate, un bărbat și o femeie practic înfășurați unul în jurul altuia. Camillei îi lucește transpirația între sâni. Apoi ceva sclipește o dată chiar

deasupra lor, în dreptul gâtului ei. Un ceas de aur. Un Rolex.

Atunci, cineva care-i bloca vederea se dă la o parte și Lisa vede tot. Mikael e cățărat pe Camilla. Are pete de transpirație la subsuori, bretonul scurt prins de fruntea umedă. Trupul lui lipit de al ei. Fața la câțiva centimetri de gâtul Camillei, de parcă s-ar pregăti s-o lingă.

Lisa dă oamenii la o parte din drum. O tânără scoate un sunet ascuțit de protest când i se varsă băutura.

— *Pardon*? strigă Lisa apucându-l pe Mikael de braț.

— *Ce*?

— *Ce dracu faci*?

— *Dansez. Haide, dansează și tu cu noi*!

Camilla ridică brațele spre tavan, se răsucește și dispare în mulțimea care se leagănă.

— *Dansezi*?! țipă Lisa. *Vă giugiuleați naibii*!

— *Potolește-te, Lisa*!

— *Vreau să ne ducem acasă.*

— *Acum te duci acasă*? *Când ne distrăm și noi o dată*?

Mikael face un pas în spate, clătinând din cap.

Nu l-a mai văzut așa. Întunericul din ochii lui… Acum vrea și mai tare să se ducă acasă. Nu-l recunoaște.

Mikael îndreaptă un deget spre ea.

— *Mi-ai ros întruna urechile cu oamenii ăștia de săptămâni de zile… Încerc…*

Dintr-odată, un om de la pază îl cuprinde pe Mikael de trunchi cu brațele și-l trage de lângă ea. Acesta încearcă să se împotrivească și, pentru o clipă, picioarele lui părăsesc podeaua, lovind aerul.

— *Nu, stai, e soțul meu*! strigă Lisa.

— *Mă doare undeva cine e. E timpul să plece acasă.*

— *Dar de ce*? *Ce-a făcut*?

— *Chiar ești soția lui*?

— *Da.*

— *Atunci bagă-l într-un taxi înainte să dea de-un necaz mai mare.*

Afară, în stradă, Mikael trece pe lângă taxiurile care așteaptă, îndreptându-se spre cluburile și barurile de pe Birger Jarlsgatan.

— Mikael, stai! strigă Lisa după el.

Bărbatul se oprește. Cămașa lui, mereu băgată în pantaloni, îi atârnă peste curea. Are sacoul aruncat pe umăr. Seara de toamnă e geroasă, dar el nu pare s-o observe. Arată în continuare ciudat, de nerecunoscut. E ceva în ochii lui.

— Du-te acasă! zice el, apoi își continuă drumul.

Nu și-au luat la revedere de la Camilla sau Sören. N-are rost să încerce să discute cu Mikael acum. Mai bine să-l lase să se plimbe să-i treacă, să dispară în noapte și în întunericul propriu.

În timp ce îl petrece cu privirea, își dă seama cât de mult suferă el. Brusc, i se pune un nod în gât. Vrea să plângă, însă emoțiile parcă îi sunt blocate.

Felul întâi

16.

Retragere sau interogare sold

Meniul de opțiuni care apare pe ecran cere o decizie. Tom nu vrea să-și afle soldul, dar de aia se află acolo. Ca să privească adevărul în ochi. Să recunoască faptul că tocmai alegerile făcute de el l-au dus în situația în care se găsește.

Mintea îi stă încă la cele petrecute peste zi. Are să dureze o vreme până să scape de ele. Nu știe ce-a fost mai rău, discuția cu Lisa sau cea cu poliția. Sau faptul că n-a mai primit nicio veste de la ea, fără să pună la socoteală SMS-ul ciudat.

Se simte de parcă-l mănâncă peste tot. De îndată ce ajunge acasă, are să facă un duș lung și fierbinte ca să se spele de toate.

Ecranul și butoanele din jurul lui sunt acoperite de amprente vizibile. Ovaluri mici, fantomatice, conținând informații despre identitatea oamenilor. Soioase, murdare, unsuroase.

Bancomatul din exteriorul Ica Maxi Nacka, polul comercial al suburbiei bogate, e cu totul diferit de dulăpiorul de medicamente de la Maria Regina, care este curățat la standarde clinice, așa cum vor el și Lisa.

Să vină aici nu e tocmai ce-i trebuie lui acum. O vreme nu vrea să audă, să miroasă sau să vadă alți oameni, nici măcar urmele pe care le lasă ei. Însă n-are de ales. Câinele are nevoie de plimbare, iar el are de luat și trimis colete înainte să închidă la poștă pe durata sărbătorii.

Ia o pereche de mănuși albe de latex de la serviciu din buzunarul hainei și le pune și continuă. Alege soldul. Tastează codul.

Purple, buldogul lui de nouă ani, cu labe albe și spinare maro, trage nerăbdător de lesă. Oamenii trec grăbiți pe lângă ei încoace și-ncolo, ies și intră pe ușile supermarketului, urcă și coboară din mașini. Se apropie prea tare de câinele bătrân, căruia străinii și germenii lor îi plac la fel de mult ca stăpânului său. Aerul din jurul lor e plin de mirosurile sezonului. Zăpadă proaspăt așternută, ace din grămada de brazi de Crăciun care nu s-au vândut, o oală cu *glögg* aburind spre plăcerea degustării clienților de la Ica.

Purple a urcat dârz dealul de la Storängen, în ciuda șoldului care-l doare, a vârstei înaintate și a obezității. Concentrat să demonstreze că încă-l

mai țin curelele. De mult prea multe ori, Tom a constatat că e adevărat ce se spune despre câini, că ajung să semene cu stăpânii.

— Gata, gata, Purps, zice el, mângâindu-l pe cap. Mă mișc cât de repede pot.

Numărul de pe ecran îi confirmă temerile. Se uită la chitanța pe care o scuipă mașina, dar pe ea e scris același total. Scoate un oftat lung, mototolește hârtiuța și o aruncă la coș. Se uită în jos la Purple, care acum stă complet nemișcat, cu capul într-o parte și-l privește și el.

— Unde crezi că se duc toți banii?

Ar trebui să știi, Purps, ești mereu cu mine.

Duce câinele pe ușa turnantă, ia un bon, se așază pe un scaun de bar lângă un televizor la care se vede o cursă de cai și-și așteaptă rândul. Purple se întinde pe podea, bucuros de ocazia de a se odihni. În jurul lor stau câțiva bărbați stingheri, aplecați peste formularele pentru curse, cu pixul în mână și ochii întorcându-li-se din când în când spre ecranele de pe perete, unde sunt afișate cotele și cele mai importante momente din cursele anterioare. O ultimă șansă să li se schimbe norocul înainte de sfârșitul anului.

Se întreabă ce-o mai face Lisa. De ce i-a trimis un SMS în loc să-l sune și să-i spună despre geanta furată? Sunt apropiați, au încredere sută la sută unul într-altul. Numai că asemenea lucruri se pot schimba cât ai zice pește, din cauza unui impuls nesăbuit, a unei greșeli nechibzuite, cum ar fi să-ți lași permisul de acces undeva unde n-ar trebui. Sau un sărut furat. Sau o noapte de pasiune.

De câte ori nu s-a întrebat dacă și-ar fi putut juca mai bine cărțile? Cum ar fi fost viețile lor atunci, dacă el ar fi fost în prima poziție și Lisa ar fi pariat pe calul potrivit.

— 34?

Se uită la bonul din mână.

— Hai, Purps, noi suntem!

Când ajunge la casă, femeia din spatele ei îl întâmpină cu un zâmbet cald.

— Salut, Tom, zice ea. La mulți ani! Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, răspunde el.

Nu-și amintește numele femeii, deși ar trebui având în vedere de câte ori a vorbit cu ea. E nevoit să arunce pe furiș o privire la ecusonul cu numele, pe care-l are prins la piept. Are cam patruzeci de ani, e de origine străină, are păr negru ca pana corbului și flirt în priviri.

— Dar tu, Franka?

— Aș fi făcut mai bine dacă m-ai fi invitat tu la o petrecere de Revelion.

Îi zâmbește iar.

— De-aș avea eu așa curaj! Numai că noi avem alte planuri.

Franka râde.

— Deci sunteți doar tu și câinele în seara asta?

— Cel mai bun prieten al omului.

Femeia clatină din cap, oarecum nepricepând ce vrea să zică Tom, cu zâmbetul în continuare pe chip.

— Lași sau iei?

— Amândouă.

Dă jos rucsacul din spinare și scoate un pachețel. Pătrat, din carton tare, bine înfășurat în câteva straturi de bandă adezivă extra rezistentă.

Franka ia pachetul și-l cântărește în mâini cât citește adresa de pe el.

— Hmm…, face ea. Un pic cam ușor ca să fie cu adevărat incitant. Și mai e și adresat unui bărbat, ce plicticos! Și iar internațional.

— Cât îți datorez?

— Are să te coste dacă vrei livrare rapidă. Ești sigur că ai realmente nevoie?

Tom se gândește o clipă. În general oamenii insistă să fie expediate astfel. Face parte din înțelegere. Trebuie să ajungă repede.

— Da, te rog.

— Două sute cincizeci de coroane.

— Ok. Te-ar deranja să verifici dacă n-ai ceva pentru mine?

— Deci aștepți ceva, dar n-ai aviz? Pot să verific să văd dacă a venit azi ceva.

Se întoarce câteva clipe mai târziu, cu un zâmbet mare pe chip și ținând triumfătoare un colet deasupra capului.

Tom se apleacă să-l scarpine bine pe Purple după urechi și zice:

— *Vezi, cuțu, nu ți-am spus eu*?

— Cum e vorba aia, intervine Franka, noroc la cărți, ghinion în dragoste?

Tom se forțează să chicotească.

— Acceptați plata cu cardul?

— Nu cu American Express.

Își pune Mastercardul în cititor și e cât pe ce să tasteze PIN-ul când

observă ochii Frankăi ațintiți pe mâna lui. Încă mai poartă mănușile albe de latex.

Tastează codul și ridică ochii la figura ei surprinsă.

— Sunt doctor. Am uitat că eram cu ele pe mână.

Pentru o clipă, Franka pare înspăimântată, de parcă ar fi luat în calcul și alte explicații pentru care bărbatul din fața ei poartă mănuși de latex.

Le scoate și și le pune în buzunar.

— Ia zi-mi, Tom! începe ea. Ce caută un tip arătos ca tine, și doctor pe deasupra, tot timpul pe-aici cu colete de lăsat și de luat? De ce stai acasă în seara asta cu un câine bătrân și obosit? De ce nu te așteaptă nicio regină a frumuseții, așa ca mine, de pildă?

Tom îi susține privirea și schițează încă un zâmbet.

— Ai auzit expresia „toate lucrurile bune vin la cei ce știu s-aștepte”?

Franka oftează.

— Bon?

— Nu-i nevoie. La mulți ani!

17.

— Înțeleg, zice Ebba.

Lisa recunoaște tonul și expresia. Le-a mai auzit și văzut de multe ori. Ebba e în curs de acceptare a noilor împrejurări: faptul că tatăl lui Marlon e fostul doctor al mamei ei, că acesteia îi e greu să-l vadă întors în viețile lor.

Ebba nu poate însă înțelege pe deplin situația. N-are cum să aibă habar cum se simte Lisa să-l aibă pe Sören Isaksson iar în viața ei.

O doare să-și vadă fiica încercând să reacționeze la noua informație. E incredibil de nedrept. Au discutat subiectul de atâtea ori! Despre faptul că ce s-a petrecut n-a fost din vina fetei.

— Asta-i o nebunie! exclamă Ebba. Nu mi-ai spus niciodată numele doctorului sau cine e!

— Știu. N-ai greșit cu nimic, răspunde Lisa. Hai, ne așteaptă ceilalți!

Se duc în bucătărie. Are un sentiment ciudat, fatidic. De parcă și-ar conduce fiica nu în centrul casei lor, ci în cu totul altceva. Spre un altar de sacrificiu. În lumea înșelătoare a adulților.

Sören stă acolo posomorât și se uită la ei toți. Camilla se ridică de pe banchetă și se duce lângă el. Mikael, pesemne țintuit de podea prin insula de bucătărie, nu pare să știe ce să facă, așa că întinde stânjenit mâna după paharul de Pommac turnat pentru Ebba.

Lui Marlon îi strălucesc ochii.

— Bună, Ebba! zice Camilla. Mă bucur să te revăd.

— Bună, Camilla! Bună, Sören, bună, Marlon!

Marlon îi zâmbește și Ebba îi zâmbește și ea.

— Să înțeleg că ne-am mai întâlnit cu toții?

Sören și Camilla nu spun nimic, abținându-se. Privirea băiatului se mută agitată de la unul dintre părinții lui la celălalt.

Mikael râde și clatină din cap.

— Care-i cântecul ăla pe care-l cânta tatăl tău în Ajunul Anului Nou, Lisa? întreabă el. *Should auld acquaintance be forgot, and never brought to mind*?{4} Poate ar trebui să-l cântăm acum? Și să ridicăm paharul în cinstea acelui sentiment?

— *Let bygones be bygones*{5}, zice Sören în engleză.

Nu le mai ajunge suedeza, bărbatul trebuie să facă apel la engleză. Ca

un adolescent care spune „Te iubesc” în engleză, fiindcă expresia din suedeză i se pare prea încărcată. O limbă nouă n-are să schimbe nimic, n-are să-i protejeze pe niciunul.

O băutură îi trebuie ei acum. Una tare, de preferat.

— Ce zici, maestre? i se adresează Mikael lui Marlon. Pot să-mi schimb cererea?

Marlon lasă lingurile de lemn pe insula de bucătărie. Lisa se întreabă de când le ținea.

— Îmi spune și mie naibii cineva care-i faza aici? întreabă el.

Lisa știe că ea ar trebui să răspundă, dar nu știe ce să zică. Sören, Camilla și Mikael nu par dispuși să-i vină în ajutor.

— Mama și tata nu reușeau să facă copii, vorbește Ebba. Mama a fost foarte bolnavă după ce m-am născut și tocmai am aflat că tatăl tău a fost doctorul ei. El a asistat-o la nașterea mea.

Nicio șovăială. O spune ca și cum n-ar fi nimic, în suedeză curată, și se dovedește că explicația nici nu sună așa ciudat.

— Motiv mai tare pentru un toast nici c-am auzit, anunță Mikael.

Îi întinde Ebbei paharul ei. Le reumple paharele adulților.

Ebba roșește și se lipește de Marlon.

— Mulțumesc!

Lisa ridică paharul înainte să apuce Mikael să se lanseze în vechiul cântec de Anul Nou și toată lumea îi urmează exemplul. Tatăl ei iubea *Auld Lang Syne.* Mereu îl cântau în Ajunul Anului Nou acasă la Lyckeby. Mikael a fost acolo de vreo câteva ori. Lisa și-ar dori ca tatăl său să fie alături de ei acum, să nu fie ea cea mai în vârstă de aici, să fie de față o generație mai mare care să-i dea sfaturi, să răspândească liniște și să-i țină pe toți în frâu.

Marlon îi șoptește ceva Ebbei. Cumva, seamănă un pic cu tatăl ei. Stil diferit, dar la fel de irezistibil de frumos cum era el la vârsta lui. Poate că Mikael și-a dat și el seama și de aceea s-a gândit la Erland și la cântec. Ebba n-a apucat să-și cunoască bunicul, l-a văzut doar în fotografii vechi, dar poate că i s-a întipărit în mintea tânără și impresionabilă drept un ideal.

We’ll take a cup of kindness yet.{6}

Era de la sine înțeles să cânte în Ajunul Anului Nou, la fel de mult cum era să mănânce cartofi la cină. O tradiție scoasă din manualul pentru o viață simplă și fericită al lui Erland. Menirea Revelionului era să tragi linie sub vechiul an și să sărbătorești începutul celui nou.

Mikael trebuie că a uitat să amestece în carafă, pentru că cea mai mare

parte din alcool e în ultimul rând de băutură. Camilla ridică din sprâncene și tresare când pune paharul jos. Lisa apreciază căldura care i se ridică din stomac în piept.

Se duce la frigider și apoi la cuptor. A terminat să preîncălzească mâncarea. Se uită la ceas. Timpul alocat aperitivelor s-a terminat. Deschide frigiderul, scoate cartofii gratinați ca să poată sta o vreme pe blatul din bucătărie înainte de a intra la cuptor. Ia paharele cu cocteilul de creveți. Începe numărătoarea inversă pe ceas, nouăzeci de minute, după care se întoarce la musafiri.

— Ei, ce ziceți? Îi e foame cuiva?

18.

Ebba stă la mijloc cu spatele la ferestrele mari, flancată de Marlon și Sören. Mikael s-a dus de partea cealaltă a mesei, cu Camilla lângă el și Lisa în colțul cel mai apropiat de bucătărie. Ar fi trebuit să gândească mai bine așezarea la masă, în loc să lase lumea să stea unde vrea. Acum, Lisa a ajuns vizavi de bărbatul familiei care a venit în vizită, ceea ce ar fi fost perfect în oricare alt context, însă când acel bărbat se dovedește a fi Sören Isaksson, e cât se poate de nepotrivit. Numai că acum e prea târziu să mai schimbe ceva.

Pune sticla de vin pe masă și se uită la Sören cum o apucă de gât și-i cercetează eticheta.

— Drăguț vin! zice.

Mikael ridică din sprâncene. Niciun om care se pricepe cât de cât la vinuri nu s-ar exprima așa. Există oameni drăguți, nu și vinuri drăguțe. Sören pe care-l cunoșteau ei parcurgea mereu lista de vinuri în căutarea celui mai ieftin. Are păreri bine înrădăcinate despre cât au dreptul diverse lucruri să coste în limite rezonabile, de parcă pentru orice s-ar putea găsi o explicație cu ajutorul matematicii. Un vin n-ar trebui să coste niciodată mai mult de optzeci de coroane sticla. Nu are cum să existe un motiv rațional să cumperi vinuri scumpe.

Sören nu știe nimic despre cel pe care l-a ales Mikael cu atâta grijă. Lisa speră că soțul ei n-o să se simtă jignit.

— Vă rog, începeți! zice ea. Mikael, vrei să servești vinul?

El o privește absent.

— O fac eu, se oferă Camilla. Trebuie să ne lași să contribuim și noi cumva.

Dă roată mesei, umplând paharele. Mișcările îi sunt grațioase, dar un pic cam prea intime. Îi umple lui Mikael paharul până în buză. Apoi se oprește și-i aruncă o privire Lisei când ajunge la paharul Ebbei. Lisa clatină din cap.

— E și apă minerală, spune ea.

Ebba se servește și-i întinde sticla lui Marlon.

— Mă gândeam c-am putea face un pronostic pentru anul viitor, propune Ebba.

— Ca un soi de predicție, adică? întreabă Sören.

— Bună idee! Cine vrea să fie primul? intervine Camilla. Poate să fie despre orice?

— Am făcut-o la școală, explică Ebba. Am discutat mai ales despre politică și chestii de-astea. Evenimente mondiale.

— Încep eu, zice Mikael. O să fie ales un papă nou.

Mereu spune asta. Crede că e ceva inteligent de zis. Papa este invariabil bătrân. E foarte probabil să moară în curând. Dacă pariezi mereu pe aceeași carte, în cele din urmă ai să câștigi. Mentalitate de jucător de cărți.

— Asta le-ar face viața grea călugărițelor Lisei de la Maria Regina, continuă el.

Lisa vrea să se ridice de la masă să vadă dacă i-a dat și Tom SMS. De regulă răspunde repede.

— Nu prea, o să aștepte cu nerăbdare un conclav, replică Sören.

Mikael surâde batjocoritor la tentativa de glumă a celuilalt, clătinând din cap. Ia o înghițitură mare de vin.

Sören își coboară privirea în poală, de parcă ar fi vărsat ceva. Dintr-odată arată pierdut, ca un om masiv și stângaci care n-are ce căuta la o masă civilizată. De fapt, nici nu are. Nici nu o să aibă.

— Ok, timpul va decide dacă ai dreptate, zice Ebba. Cine urmează?

— Am eu unul, răspunde Sören.

— N-ar trebui să mâncăm? intervine Lisa. Vă rog, poftiți!

Toată lumea ia o îmbucătură din primul fel.

— Doamne, e *așa* de bun!

Camilla își duce o mână la claviculă și dă ochii peste cap.

— N-am mai mâncat cocteil de creveți de când am fost la Jersey cu părinții. Cred că aveam doisprezece ani.

Lisa se uită iar la Sören, care încă stă tăcut și țeapăn de cealaltă parte a mesei. Ochii lui sunt pironiți pe ceva de sub tăblie. La ce s-o fi uitând? Încearcă să-i urmărească privirea. Se holbează ușor într-o parte, în direcția Ebbei. Se uită la locul unde se termină rochia ei? Se uită la picioarele fetei?

— Cred că suntem un pic cam de modă veche, spune Mikael. Era preferatul părinților Lisei. Vedeți voi, totul trebuie să fie cum era la Lyckeby, în Blekinge. Cine insista pe cocteiluri de creveți, Erland sau Ann-Christin? Stai să ghicesc!

— Mama.

— Chiar îmi place, zice Marlon.

— Mulțumesc, Marlon. Dar, da, sigur, bănuiesc că nu-i tocmai la modă.

— Nu la asta m-am referit, spune Camilla. E delicios.

— Merge bine cu vinul *drăguț,* Sören? întreabă Mikael.

Sören ridică privirea. Lisa îi e recunoscătoare soțului ei că l-a întrerupt din holbat. Așadar, Mikael s-a simțit jignit de remarca nepăsătoare al lui Sören, care desconsidera vinul incredibil de scump pe care-l alesese. Aștepta doar o ocazie să riposteze. Momentul perfect pentru remarca zdrobitoare. O remarcă tipică pentru Mikael.

— Da, e plăcut, răspunde Sören și mai ia o înghițitură.

Sarcasmul pare să treacă pe lângă el.

— E rândul tău, Sören, spune Ebba. Tu ce vezi în globul de cristal?

— O prăbușire a bursei.

— Ha! exclamă Mikael prea tare. Acum ești și principalul expert al țării în bursă?

Lisa aruncă o privire peste masă, sorbind din vin. Ebba are o expresie calmă și concentrată și-și ține mâinile în poală. Lui Marlon i s-a înroșit gâtul. Poate că-i e prea cald în sacou. Nu pare să fie obișnuit să-l poarte.

— Cred că Sören are dreptate, spune Camilla. Ne aflăm în pragul unei schimbări de paradigmă. Vechile sisteme se vor prăbuși. Ne aflăm în pragul unei noi conștiințe. Vin mari prefaceri.

— Aleluia! face Mikael și ridică paharul.

Îl bea pe tot și-l pune pe masă, complet indiferent dacă ar mai vrea cineva să i se alăture în toast.

— Cu siguranță toată lumea are dreptul să facă o predicție, zice Ebba.

— Lumea vorbește de douăzeci și cinci de ani de o prăbușire iminentă a bursei. Piața se schimbă tot timpul. Coboară și urcă iar. Pentru unii, o scădere de zece la sută e o prăbușire. Pentru alții, o ajustare de moment. Însă dacă vorbești de crah, doar asta pot să spun: nu l-am văzut încă și n-o să-l vedem nici la anul.

Mikael se întinde după sticla de vin și le umple tuturor paharele iar. Paharul lui e gol, dar ceilalți abia dacă au avut timp să încerce vinul.

— E totul în regulă, Sören? întreabă Lisa.

El tace iar, cu privirea din nou în jos, iar Lisa nu-și mai poate mușca limba. La ce naiba se holbează?

— Sigur, de ce n-ar fi? Cu așa mâncare delicioasă și vin excelent? răspunde el, calculat și cumpătat.

Dar Lisa își dă seama că e ceva în neregulă.

— Vin *drăguț,* vrei să spui? zice Mikael închinând paharul în cinstea lui.

Sören îi zâmbește stânjenit și-și ia paharul, lovindu-l ușor de al lui Mikael. Amândoi beau.

Lisa se șterge la colțurile gurii cu șervetul și-l lasă să cadă pe podea. Împinge scaunul în spate și se apleacă să-l ia. Când ajunge la el, se uită la Ebba și Marlon pe sub masă. Mâinile fetei nu sunt împreunate în poală cum crezuse ea. Una dintre ele este pe blugii lui Marlon, peste fermoar. Prin materialul negru îi vede umflătura dintre picioare.

— Am eu una, spune și Marlon. Hammarby ia aurul.

Lisa se îndreaptă de spate un pic cam prea repede, dând cu capul de masă cu o bufnitură.

— Ești în regulă, Lisa? întreabă Sören.

Ochii lui o întreabă cu totul altceva.

Dă din cap că da și-și pune șervetul la loc pe masă.

— La ce sport? întreabă Ebba.

— Fotbal. Sau bandy. Unul dintre ele, răspunde Marlon.

Ebba râde.

— Trișorule! sare Camilla.

— Nu, e bine, reacționează Mikael. Își acoperă pariurile. Inteligentă mișcare! Așa se joacă la bursă, dacă știi ce faci.

Mai dă peste cap un pahar de vin.

Lisa îi urmează exemplul. Îi bate inima să-i spargă pieptul. O doare în ceafă acolo unde s-a lovit de masă. Nu știe cum și-a închipuit că o să decurgă cina și seara. Categoric nu așa. Nu s-a gândit că fiica ei o să-și satisfacă prietenul pe sub masă.

Însă nu-i mare lucru. Sunt tineri și îndrăgostiți. E normal. Nu-i motiv să facă urât.

Strategia lui Mikael de a-și trece seara bând dă mereu rezultate la început. Numai că e un joc periculos. La final, el și oricine încearcă să țină pasul cu el vor ajunge la un punct critic: ori petrec toată noaptea, ori li se rupe filmul. Lisa nu știe pe care dintre cele două variante o preferă. În clipa asta simte că nu vrea să-i scape pe tineri din ochi nici măcar o clipă. Numai că Ebba crește și trebuie să-i dea libertate. E în firea lucrurilor. A fost și ea în pielea ei cu mult timp în urmă.

Cu mult înainte să-i lovească nenorocirea. Înainte să-i cunoască pe Sören și pe Camilla.

Au ajuns la jumătate cu predicțiile. Habar n-are ce-are să zică atunci când îi vine rândul. Vrea să se ducă să-și verifice telefonul. Îi roagă pe Mikael și pe Camilla să-i dea farfuriile, folosindu-se de ele ca pretext să se ridice de la masă.

— Nu, mamă, spune Ebba. Eu și cu Marlon strângem masa.

E șocată. De obicei Ebba nu se oferă să facă așa ceva.

— Trebuie să bag cartofii la cuptor.

— Cred că ne descurcăm noi și cu asta.

Ebba și Marlon adună farfuriile și se îndreaptă împreună spre bucătărie. Cum au rămas numai patru adulți, se lasă tăcerea. Lisa observă că atât paharul lui Sören, cât și al ei, sunt goale. Deja au nevoie de o a doua sticlă.

— Ei, și, cum s-a întâmplat? întreabă Mikael.

Lisa se încordează.

— La ce te referi? întreabă Sören.

— Voi doi, familia voastră. Cum v-ați căsătorit, cum de aveți un fiu.

— Ne-am căsătorit chiar înainte să se nască Marlon, răspunde Camilla.

— Trebuie să se fi întâmplat repede.

Lisa chiar nu vrea să se întoarcă la momentul acela, dar n-are de ales. Îi e greu să-și amintească. Cea mai mare parte este neclară, reprimată, distorsionată după atâta amar de ani. Însă Mikael are dreptate. Nici ei nu-i iese cronologia. Ținând seama de ce trebuie să fi fost nevoiți să facă pentru a avea un copil, e de neînțeles cum de Marlon și Ebba sunt de aceeași vârstă.

19.

Ebba bagă cartofii gratinați la cuptor. Sufrageria e tăcută. Poate că se străduiesc să aștepte cu toții să termine tatăl ei, sperând c-o să înceteze cu interogatoriile și o să se calmeze.

Marlon pune farfuriile murdare pe blat și remarcă Rolexul lui Mikael pe el. Tatăl Ebbei trebuie să și-l fi scos înainte să se ocupe de felul întâi, lucru pe care-l face deseori când gătește. Însă niciodată în alte situații.

Îl ia și-l cântărește în mână. Chipul îi e complet lipsit de expresie, ca al unui clovn mascat într-un număr de pantomimă. Ebba habar n-are ce-i trece lui prin cap.

Îi cuprinde mijlocul cu brațele, îmbrățișându-l de la spate. Bâjbâie până-i găsește catarama de la curea, o desface, îl descheie la blugi și-i bagă mâinile în boxeri.

— Așadar tatăl tău nu crede că-s pregătită?

— Ți-am zis să nu te gândești la asta!

Ebba simte cum lui îi aleargă sângele în vine. Atingerea ei îl întărește iar. Cu mâna liberă, îi trage blugii ca să-l elibereze. Mișcă încet mâna în sus și în jos și-și dă seama cât de mult îi place asta lui Marlon.

Băiatul se întoarce, îi ridică rochia ca să-i poată pună mâinile pe fund. A lăsat Rolexul.

— Cum ar fi să vină tatăl tău și să mă vadă acum? zice Ebba. Poate s-ar răzgândi?

Marlon râde și mâinile îi alunecă pe sub chiloții ei.

— Ignoră-l pe tata!

— Dacă promiți să-l ignori și tu pe-al meu.

Ebba se lasă pe podea, permițând mâinilor lui Marlon s-o mângâie pe spate până la ceafă și să i se oprească pe cap.

Atunci revine. Neliniștea. De nicăieri. Mai întâi lent, târându-se, apoi mai repede. Încearcă să se concentreze, dar glasurile din sufragerie străpung încet zidul pe care încearcă să și-l construiască în jur.

— Ce-am auzit despre Marlon că nu-i în stare să-și găsească o slujbă de vară? Din cauza unei nesocotințe tinerești?

E vocea tatălui ei. Nu se calmează, așteaptă să treacă la treapta superioară de viteză.

— Marlon a fost prins furând dintr-un supermarket împreună cu niște prieteni de la școală.

Sören răspunzând.

Ebba închide ochii, încearcă să le amuțească vocile. Numai că auzul ei pare să aibă altă idee, sorbind cu nesaț fiecare cuvințel.

— O năzbâtie de băieți, zice Camilla. Ceva ce ar fi făcut oricine.

Știe ce vrea Marlon să facă ea și o dorește și ea. Trebuie să continue. Unul dintre adulți ar putea veni dintr-o clipă într-alta. Numai că ghemul din stomac i se urcă în piept.

— Chiar a fost numai atât? De-asta e complet neangajabil? Sau mai e ceva? întreabă tatăl ei.

— Mikael, zice Sören. *Ebba și cu Marlon sunt în bucătărie*.

Faptul că Sören șoptește ultima propoziție nu reușește decât să facă vorbele să se audă mai clar. Ebba a fost bine antrenată să prindă sunetele acelea șuierate.

Nu poate.

S-a stricat atmosfera. Ridică ochii la Marlon.

El îi întâlnește privirea, oftează, clatină din cap și-și trage blugii la loc.

— Băieții ăia nu-i erau prieteni, erau bătăuși cărora nu le plăcea felul lui de-a fi și personalitatea lui puternică, spune Camilla. L-au păcălit și l-au băgat la înaintare când paznicul a chemat poliția.

— *Camilla, te rog*, zice Sören. *Și, tu, Mikael, voi doi de fapt, am putea să discutăm asta altă dată*?

Ebba se ridică în picioare. Ochii lui Marlon sunt negri.

Nu știe de ce i-o fi spus maică-sii despre cazierul lui. Poate că spera să-i stârnească niște compasiune. Acum îi pare rău, văzând cât de supărat e el. Trebuie că e tare dezamăgit de ea!

— E ok, spune ea. Nu se schimbă nimic.

Marlon se foiește stingherit, își trage fermoarul și se întoarce la chiuvetă. Deschide robinetul și începe să clătească paharele.

În dreptul lui, blatul e gol. Rolexul nu mai e acolo.

— Și deci a pocnit pe cineva în față? întreabă tatăl ei.

Ebba îl cuprinde iar cu brațele pe Marlon de mijloc, strângând cu putere.

— Da, a făcut-o! E destul de puternic, de fapt, își iese din sărite Camilla.

— Adică e delincvent juvenil cu o condamnare pentru agresiune?

Marlon clatină din cap în timp ce termină cu paharele.

— *S-a apărat*! *Și cretinii ăia de paznici au făcut uz de prea multă forță când l-au pus la pământ.*

Cineva dă cu mâna în masă.

— Minunat! face Mikael. Al naibii de minunat!

Ebba se duce lângă Marlon, încercând să-i surprindă privirea, dar băiatul stă cu ea pironită la ce are de spălat. Cercetează rapid din ochi blatul de marmură, căutând ceasul de aur al tatălui ei.

— Marlon, zice încet.

— Ce e?

De afară, se aude un zgomot slab de mașină care se apropie. Strada pe care locuiesc e o fundătură. Nu trec niciodată mașini, nici ziua, nici noaptea. Numai că zgomotul motorului se aude din ce în ce mai tare. Zăpada de pe aleea de acces auto scârțâie. Mașina se oprește în dreptul casei.

Conversația din sufragerie se întrerupe brusc. Doar nu mai așteaptă musafiri, nu? Ghemul din stomacul Ebbei s-a făcut acum tare ca piatra. Pulsul îi lovește în tâmple.

— Ai…

Tot caută ceasul din priviri într-o parte și într-alta, în timp ce încearcă să audă ce se petrece în sufragerie și afară, peste zgomotul respirației sale agitate.

— Ce e? întreabă iar Marlon.

În acea clipă dă cu ochii de ceva care sclipește în lumina blândă a stelei de Advent. Rolexul stă pe pervaz. Marlon trebuie să-l fi pus acolo ca să se asigure că nu se udă.

— N-ai greșit cu nimic, îi răspunde.

Afară se trântește o ușă de mașină.

— Știu, replică el.

De ușa lor de la intrare se apropie niște pași.

20.

Stockholm, octombrie, cu optsprezece ani înainte

Feribotul saltă pe drumul dintre Nacka Strand și Djurgården. Marea e agitată de la traficul continuu de pe corpul de apă interior. Lisa stă pe punte, sfidând răcoarea toamnei. E o zi senină, lipsită de nori. Soarele aprinde frunzișul roșu, auriu și maro. Mikael a găsit în cele din urmă un constructor dispus să se înhame la sarcina riscantă de a instala o piscină pe proprietatea lor situată pe o pantă abruptă. De când s-a trezit într-o dimineață cu ideea de a instala o piscină infinită în puținul spațiu dintre casă și pantă, n-a reușit să mai scape de ea. E un capriciu atât de tipic lui Mikael! O descoperire bruscă, triumfătoare, ceva care să completeze ce a rămas necompletat, o lovitură de geniu. Piscina va fi atât de aproape de casă încât o să-ți poți înmuia degetele de la picioare în ea de pe marginea terasei. Reprezintă diferența dintre o casă obișnuită și una excepțională. Terasa din dreptul salonului de sus se va întinde până deasupra piscinei. O să aibă vedere la un luciu neîntrerupt de apă, întins de la piscină până la lacul de la poalele dealului.

Cinci constructori deja au refuzat. Riscul de a declanșa o alunecare de teren pe pantă era prea mare. După Mikael, atitudinea lor era provincială. Nu văzuseră oare casele din Beverly Hills? Le trimisese linkuri de pe internet, decupase poze din reviste de arhitectură. Nu era omul care să renunțe odată ce simțea c-a dat de o oportunitate. Efortul și costul nu intrau niciodată în ecuația lui.

Însă Lisa poate suporta până la un punct.

Își dorește să fi fost mai aplecată spre cele spirituale, precum Camilla. Să poată privi viața ca pe un cerc fără de început și fără de sfârșit, unde granița dintre vii și morți se estompează. Unde capătul vieții nu-i așa de al naibii de definitiv.

Camilla susține că totul în viață e o alegere. Cere-i Universului și el îți va da. Concentrează-ți energiile spre ceea ce vrei să se întâmple. Ea n-a încercat niciodată să facă asta.

Feribotul încetinește ca să acosteze la Blockhusudden, la chei. Lisa dă cu ochii de Camilla, care face cu mâna, îmbrăcată impecabil, ca de obicei.

O geacă subțire și verde, cu petice de piele la coate și în jurul gulerului. Un rucsăcel verde asortat în spinare.

Când o pornesc la deal spre Prins Eugens Waldemarsudde, Lisa începe s-o pună la curent cu ultimele noutăți despre construcție. Trebuie să-și verse și ea oful, iar faptul că-l împărtășește Camillei îi mai taie un pic din durerea de cap.

— Îmi pare rău, Lisa, dar eu sunt de partea lui Mikael când vine vorba de piscină.

— Știam eu c-ai să zici asta!

— Dar sună uimitor! Și e mai bine să faci totul în același timp, altfel, n-o să se întâmple niciodată, nu? Imaginează-ți câtă bucurie o să-ți aducă piscina aia! N-o să regreți.

— Poate că ai dreptate. Eu doar vreau să mă instalez odată, știi? Înainte…

— Înainte să vină copilul?

Lisa dă din cap.

— Asta dacă o să fie vreun copil, zice ea.

Camilla privește peisajul, grădina frumos amenajată a palatului și copacii de pe malul apei. E ceva nou în ochii ei. O tristețe visătoare. Lisa e brusc copleșită de senzația c-a dat cu bâta în baltă.

— Te simți bine?

Camilla dă din cap, dar un colț al gurii îi tremură.

— Hei, ce s-a întâmplat?

O îmbrățișează.

— Nu-i nimic. Mă bucur pentru tine.

Își continuă drumul, trec de muzeu și se îndepărtează de toți oamenii care au ieșit la plimbare. Cotesc pe un drum de pietriș care lasă în urmă țărmul, pe lângă pajiști vaste și superbe și stejari masivi.

Seara de acum câteva săptămâni, când au ieșit în Stureplan, a trecut deja, sau cel puțin așa speră Lisa. Și-a cerut scuze atât pentru că a ridicat tonul, cât și pentru că nu și-a luat rămas-bun. Și pentru Mikael, care a avut un soi de cădere nervoasă. Însă prietenia lor a mai slăbit din cauza bătăliei pe care-au dus-o în seara aceea în fața oglinzii de la toaleta femeilor. Încă se resimte. Poate chiar trebuie să stea de vorbă, la urma urmei.

În dimineața zilei de după acea seară oribilă când Mikael plecase de lângă ea pe Birger Jarlsgatan, Lisa se trezise în patul lui Tom. Se furișase afară când se crăpa de ziuă, verificase telefonul, niciun mesaj. Îl lăsase pe

Tom dormind dus, cu primele raze ale soarelui de dimineață care răzbăteau din balcon luminându-i fața. Mikael nu era în dormitorul lor când ajunsese ea acasă, ci trântit pe canapeaua din living, leșinat și complet îmbrăcat.

Se simțise copleșită de rușine, dar în același timp vie. Nu era genul necredincios. Tom era un prieten atrăgător, un coleg, o alinare. Nimic altceva.

— Putem să ne așezăm și noi un pic? întreabă Camilla arătând spre o bancă din parc. Am stat toată ziua în picioare.

Se așază, Camilla scoate un termos mic din rucsac și toarnă pentru amândouă câte o ceașcă de ciocolată caldă aburindă.

— Deci o să încerci fertilizare in vitro până la urmă?

— Da, răspunde Lisa.

Prietena ei dă din cap, dar rămâne ceva nespus. E ciudat că întreabă, de vreme ce au discutat despre asta în seara aceea din Stureplan. Mikael aproape a trâmbițat asta în micul lui discurs dinaintea primului toast.

— Credeam că poate v-ați răzgândit, dat fiind ce s-a întâmplat în seara aia, adică.

— Toate cuplurile se mai ceartă.

— Poate mă gândesc prea mult la asta.

— Ce vrei să spui?

— Ai putea avea un copil cu oricine vrei.

Lisa își întoarce privirea și remarcă un zmeu care zboară pe cerul albastru. Un băiat, cam de vreo doisprezece ani, aleargă pe sub el cu firul în mână.

— Mikael e soțul meu, Camilla. O să fim o familie. A fost greu din când în când, așa cum știi și tu, însă nimic nu poate schimba acest lucru.

— Înțeleg. Ești pe mâini bune cu Sören. Sunt sigură că o să se rezolve.

— Sper și eu. Cu tine cum rămâne? Cum îți merg planurile?

Camilla soarbe din băutura caldă, care-i lasă pe buza superioară o mustață subțire, de un cafeniu-deschis.

— Ne iubim.

Surâde.

— N-am crezut că o să se întâmple, dar îl iubesc.

Lisa are senzația că exagerează, dat fiind că Sören și Camilla nu se cunosc de multă vreme.

— E minunat! Și cum rămâne cu ideea de a avea un copil?

— Fac tot ce pot. Ne repoziționez sufletele. Mănânc plante de leac

chinezești uscate ca să-mi cresc temperatura din pântec și beau un elixir peruvian care să-mi stimuleze producția de ovule.

Lisa o ia de mână.

— A aprobat Sören chestiile astea?

— Nu le spunem bărbaților noștri chiar totul, nu-i așa?

Aprobă din cap și-i zâmbește. Lasă remarca țintită să treacă fără să reacționeze. Camilla n-a făcut-o cu intenție. Suferă foarte tare și simte nevoia să se destăinuie cuiva, unei prietene care o s-o asculte și o s-o sprijine. Lisa n-a mai auzit-o niciodată atât de disperată. Dacă e adevărat că ia remediile alea, Sören trebuie să se fi dat bătut. Camilla se agață de un fir de păr.

— Îmi pare rău.

— Toți au o părere așa bună despre mine… Au impresia că pot să fac orice. Numai că singurul lucru pe care mi l-am dorit de când eram mică a fost să am un copil de care să am grijă. Are legătură cumva cu viețile mele anterioare. Nu pot să pun lucrurile în ordine dacă nu pot să devin mamă. Iar acum că am găsit în cele din urmă bărbatul potrivit, nu-i pot dărui un copil.

Lisa înghite în sec, sforțându-se să schițeze un zâmbet compătimitor. Nu știe ce să zică atunci când Camilla se pornește așa. Legătură cu viețile ei anterioare – ce înseamnă chestia asta? Că există un blestem pe sufletul ei?

— Îmi pare tare rău. Aș vrea să pot face ceva pentru tine.

— Chiar poți.

— Ce?

Soarbe din ciocolata caldă.

— Vreau să rămână între noi. Promiți? Să nu-i spui lui Mikael! N-am discutat încă subiectul cu Sören.

— Bineînțeles, promit. Ce pot face pentru tine?

— Ai putea să ne porți copilul.

Lisa tresare surprinsă. Un râs nervos clocotește înăuntrul ei, dar strânge din buze ca să nu verse ciocolata.

— Pardon?

— Tu ești complet normală. Sigur, ai avut probleme cu cicluri neregulate, dar asta e normal, e pe fond de stres. Cu Mikael, șansele tale sunt groaznice. Dacă tu și Sören concepeți un copil, el ne va aparține tuturor. Am putea să-l creștem împreună.

— Tu vorbești serios?!

Lisa pune paharul pe bancă și se ridică.

— Nu pleca! Gândește-te la asta! Ne-ar putea rezolva toate problemele. Eu sunt infertilă. Mikael e…

— Mikael *are probleme* reproductive!

Lisa își dă seama că țipă și se uită de jur-împrejur să vadă dacă a auzit-o cineva.

Camilla clatină din cap.

— Nu ești sinceră cu tine însăți. De câte ori ați încercat? Știi ce efect au tratamentele de fertilizare in vitro eșuate asupra unei relații? Relația ta deja scârțâie.

— Ți-ai ieșit din minți, ce mama naibii? Îmi ceri să fac un copil cu Sören?

— Ar fi copilul *nostru.*

Nu mai are cuvinte. O fixează pe Camilla cu privirea. Speră să izbucnească în râs și să-i spună c-a dus-o de nas. Sau că vreo vedetă TV are să sară de după un copac și să-i spună că e la camera ascunsă.

Însă Camilla vorbește cât se poate de serios.

— Nu știu sigur dacă la asta te referi, Camilla, dar îți dai seama că nu putem împărți un copil, nu?

— Nu fi așa de limitată de convenții!

Lisa ridică o mână.

— Bun, destul.

— Nu pot deveni mamă decât dacă apelez la o mamă-surogat.

Lisa închide ochii. Nu vrea decât să plece. Camilla nu mai e noua ei prietenă cea mai bună, ci o creatură dintr-un film de groază. Vrea să se întoarcă, să fugă înapoi la feribot și să n-o mai vadă în veci.

— Ai putea să fii *tu* mama noastră surogat.

— Camilla, te-am admirat pentru că nu gândești ca toată lumea, pentru curajul tău, pentru că mereu vorbești din inimă, însă asta depășește o limită în ceea ce mă privește. Mi se pare revoltător ceea ce tocmai ai spus, iar chestia de care vorbești este ilegală în Suedia. Acum plec. Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Camilla se ridică în picioare și face un pas spre ea.

— Nu pleca! Știu că sună ciudat, dar există o cale. M-am documentat cum să abordez problema. Ar fi complet legal. Nu putem măcar discuta despre asta?

Lisa clatină din cap.

— Nu, *nu putem* discuta despre asta.

Dă să plece.

— Înainte să respingi ideea, poate ar trebui să te gândești la Mikael. Știu și eu ce aveai de gând, Lisa? Un donator, pe cineva complet străin? Sau poate pe Tom?

Lisa se întoarce brusc.

— Ce-ai zis?

— Crezi că nu știu? SMS-urile alea care te fac așa de secretoasă, tipul de la serviciu care arată bin… Mikael știe despre el?

— Asta-i o amenințare?

Camilla vine încet spre ea.

— Gândește și tu limpede măcar o dată, Lisa din Lyckeby, fii adultă! Mikael nu poate să aibă copii. Eu nu pot să am copii.

Stă atât de aproape că-i simte respirația dulce.

— Acum, în momentul ăsta, nu te gândești decât la tine. Vrei să ai un fiu frumos, care să stea cu bicicleta la poarta casei, în fața unei tufe bogate de liliac, dar ești doar al naibii de egoistă.

Felul principal

21.

Mesenii se uită întrebător unii la alții. Până și zăngănitul tinerilor din bucătărie pare să fi încetat. Pesemne tuturor le stă mintea la zgomotul de mașină care intră pe aleea de acces auto.

— Mă duc să văd cine e, zice Lisa. Probabil doar cineva care are nevoie de indicații.

— De Revelion?! se miră Sören.

— Cum ai zis și tu, replică Mikael. Sunt o mulțime de case pe aici.

Lisa se scuză din impasul din sufragerie și coboară scările spre ușa de la intrare. Întrebările și comentariile lui Mikael despre cum a apărut Marlon și cum de-a ajuns să aibă cazier i s-au lipit de creier ca un clei.

Cât o să mai poată ține situația sub control?

Toți tinerii se mai bat din când în când, nu așa stau lucrurile? Ce a făcut Marlon nu spune neapărat mare lucru despre caracterul lui, nu e neapărat un indiciu că va continua să aibă probleme cu legea sau va avea aplecare spre violența fizică atunci când se va maturiza și va mai înainta în vârstă.

Și totuși… Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi fost decât furt din magazin. Se cutremură la gândul de a o ști pe Ebba cu un tânăr violent.

Prin sticla jivrată vede două siluete pe treptele de la intrare. Una dintre ele bate la ușă. Lisa trage de câteva ori adânc aer în piept, așteaptă câteva clipe, după care deschide.

Un tânăr și o tânără, îmbrăcați în paltoane bleumarin. Sub ele întrezărește uniforme de poliție. În spatele lor, o mașină de poliție. Din fericire, nu și-au pornit girofarurile albastre.

Își drege glasul și coboară privirea spre mâini, jucându-se cu verigheta. Două realități încearcă s-o ajungă din urmă. Una este că spargerea de la Maria Regina chiar s-a întâmplat și că polițiștii sunt la ea acasă. Cealaltă e că Sören și Camilla au revenit în viața ei.

— Bună seara, ești Lisa Kjellvander? întreabă femeia. Pe mine mă cheamă Sandra, iar el e Jakob. Suntem de la poliția din Nacka.

— Am dori să-ți punem câteva întrebări. Se poate să intrăm?

Vorbește bărbatul, afișând un zâmbet cald.

Lisa aude sunetele de sus. Încă mai strâng masa acolo, posibil în tăcere. Sau poate au început deja să pună masa pentru felul principal. Afară e atât

de liniște că-și aude inima bătând.

— Groaznică vreme în seara asta!

Își dă seama că polițiștii așteaptă ca ea să zică ceva.

— Da, desigur, poftiți!

Se dă în spate pe hol ca să-i lase să intre. Aerul rece care pătrunde odată cu ei o face să tremure. Rochia ei elegantă nu-i ține nici pe departe de cald.

— Dacă doriți, am putea sta aici, spune Lisa, arătând spre camera de recreere, dar Jakob clatină din cap.

— Aici e numai bine, replică el.

— Ce-ai pățit la mână? întreabă Sandra.

Lisa își dă seama că arăta cu mâna bandajată.

— Am alunecat când urcam dealul în drum spre casă de la serviciu. Stres de Anul Nou, bănuiesc.

Sandra încuviințează din cap. Jakob scoate un carnețel din buzunarul paltonului.

— Știu de ce ați venit. Tom, colegul meu, m-a sunat să-mi spună despre spargere.

— Am vorbit deja cu el, zice Sandra. Aveam de gând să venim imediat aici după aceea, de vreme ce Tom ne-a spus că locuiești aproape, dar a intervenit ceva.

— Sper că nu te deranjăm, având în vedere că e Revelionul, spune Jakob. Întrebările noastre sunt de rutină.

— Bineînțeles că nu, răspunde Lisa. Trebuie să vă faceți meseria, înțeleg asta.

— E adevărat că tu faci de obicei inventarul medicamentelor de la Maria Regina? întreabă el.

— Da, așa e. Astăzi însă l-am rugat pe Tom să mă ajute. Avem musafiri.

— O să dureze doar câteva minute, spune Jakob.

Zâmbește, pare înțelegător, o face să se simtă mai bine.

— Tom ne-a spus că voi doi sunteți singurii care au acces la dulăpiorul unde se țin medicamentele și că trebuie să treceți cartela peste cititor ca să puteți să-l deschideți.

— Da, e corect.

— Când ți-ai folosit ultima oară permisul? întreabă Sandra.

Nu-l folosise toată ziua. Tom o văzuse pe geamul de la livingul lui când se ducea spre serviciu, o interceptase în dreptul clădirii sale și intraseră împreună. Nu fusese prima oară. Totuși, oare avusese el vreun motiv s-o

aștepte în acea dimineață? Uneori nu-l pricepe, la serviciu și în cartier e ca un spiriduș legat de casă. Oare ce fel de viață duce?

— Lisa? întreabă iar Sandra.

— Nu știți de sesizarea pe care am depus-o? răspunde aceasta.

— Nu, zice Jakob. Ce sesizare?

Își spusese că poliția o să afle totul despre cele întâmplate din clipa în care Mikael depune sesizarea online. Se pare însă că se înșelase.

— Ne-a spart cineva mașina azi-noapte. Mi-am lăsat geanta de sală pe bancheta din spate. Au spart un geam și au furat-o. Aveam permisul în ea. Am depus o sesizare online.

Jakob dă din cap și notează. Sandra se uită în ochii ei.

— Îmi pare rău, continuă Lisa. Am presupus că știți.

— Lucrăm cât de repede putem, spune Jakob. Dar nu, n-am aflat de sesizarea voastră.

— Unde erai noaptea trecută? întreabă Sandra.

Lisa vrea să întrebe ce insinuează, dar Sandra are o privire așa intensă încât n-o mai face. Polițista nu se joacă. E serioasă.

Oare crede că ea are ceva de-a face cu spargerea?

— Aici eram.

— Poate să confirme cineva, în caz că e nevoie?

E cineva care să poată? Care să confirme că era acasă, că a dormit în patul ei toată noaptea?

Brusc, pielea de pe inelar o ustură. Își dă seama că și-a tot sucit verigheta și a tras prea tare. O remarcă și polițiștii.

— Atât fiica mea, cât și soțul meu au fost aici azi-noapte.

— Iar mașina în chestiune e cea din carportul de afară? întreabă Sandra.

— Da.

— Și n-ați auzit geamul spărgându-se? Niciunul dintre voi? Cum vine asta?

Habar n-are dacă Ebba s-a trezit azi-noapte. Crede că fata era în camera de recreere de jos, uitându-se la un film. Uneori, în weekenduri și vacanțele de la școală, Ebba adoarme pe canapea acolo. Însă dacă ar fi auzit ceva i-ar fi spus.

Habar n-are ce făcea Mikael, dacă era să fie sinceră. El evita lumea, ca de obicei, poate că avea căștile pe urechi și ochii pironiți pe vreun site, posibil relevant pentru diversele lui investiții.

— Bănuiesc că dormeam cu toții, zice Lisa.

Sandra se uită ciudat la ea.

— Deci când ți-ai folosit ultima oară permisul? întreabă din nou. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Știu c-ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, dar azi n-am avut nevoie de el în niciun moment. Ultima oară când l-am folosit trebuie să fi fost ieri. Pot să te întreb de ce mă întrebi asta? Mi-au folosit hoții cartela? Așa au intrat?

— Ai idee cine ți-ar fi putut fura geanta? întreabă Sandra.

— Nu, deloc.

— E bine că deja ai anunțat că ți s-a spart mașina, zice Jakob. Ai făcut ce trebuia înregistrând sesizarea cât mai repede.

— Așadar mi-au folosit cartela?

Vocea îi sună strident, ca și cum ar avea ceva în gât. De data asta i se adresează lui Jakob, de vreme ce Sandra n-a răspuns.

Jakob îi pune o mână pe umăr și o strânge ușor, aproape compătimitor.

— Nu putem să-ți dăm această informație, sper că înțelegi, zice el. Ancheta e în desfășurare.

Îi surâde iar, politicos și cald.

Lisa știe dintr-odată, fără urmă de îndoială, că i-a fost folosită cartela, chiar dacă ei nu i-o confirmă. Cumva a ținut problema la distanță, refuzând să lase fisa să-i pice. Cu siguranță și Tom știe. Dacă ar fi descoperit ea spargerea, ar fi chemat imediat firma de pază care le gestionează sistemul. Nu le ia mai mult de un minut sau două să verifice care permis a fost folosit și când. Tom trebuie s-o fi făcut. De ce nu i-a spus nimic când a sunat?

— Îmi pare tare rău, spune Lisa. Știu c-a fost o greșeală să las permisul în mașină. Nu există justificare.

— Se mai întâmplă, zice Sandra.

Expresia feței ei e de nepătruns.

— Și eu mai rătăcesc lucrurile din când în când, continuă aceasta.

— Și codul? întreabă Jakob.

Bineînțeles, hoțul trebuie să fi avut și codul ei.

Brusc devine foarte conștientă de lănțișorul ei, de cât de nou și scump trebuie să arate. Se închide la gulerul rochiei, acoperind pandantivul și gâtul dezgolit.

— Se poate să fi avut codul scris pe o bucățică de hârtie care era și ea în geantă? întreabă Sandra.

Lisa folosește același cod de ani de zile și are aceeași combinație de

numere pentru dulapul ei de la sala de fitness, precum și pentru cardul bancar. A citit despre securitatea parolelor, știe că ar trebui să folosească un cod unic, greu de ghicit, pentru permisul de acces de la serviciu, dar tot pe cel obișnuit l-a folosit.

— Nu știu.

— Dacă ai făcut-o, e în regulă, spune Jakob. Suntem oameni, uneori facem prostii chiar dacă ne duce mintea la mai mult decât atât.

Crezuse că o să fie în stare să-și țină emoțiile în frâu, chipul inexpresiv, să pară normală. La cât de împăciuitori sunt, probabil că tinerii polițiști au senzația că ea e o femeie între două vârste pe punctul de a avea o cădere nervoasă.

— Deci e posibil? întreabă Sandra. Se poate să fi fost codul în geantă împreună cu permisul?

— Nu cred, dar…

I se frânge glasul.

— E în regulă, Lisa, spune Jakob. Chiar nu contează. Există mai multe moduri în care făptașul ar fi putut obține codul.

O zice ca s-o deruteze? Ca să nu creadă că o suspectează?

— Ne poți spune dacă ai dat codul cuiva? întreabă Sandra.

— Nu, replică Lisa. Asta știu că n-am făcut.

Jakob închide carnețelul pe care-l ține în mână.

— Ok, cu asta cred că suntem gata, nu, Sandra?

— Da, îi dă aceasta dreptate. Dacă-ți mai vine ceva în minte, nu ezita să ne contactezi!

— Ok.

Încearcă s-o amăgească printr-un fals sentiment de siguranță ca să vadă cum o să reacționeze, sperând să se dea de gol? De-aia sunt așa drăguți?

Acum nu vrea decât să-i vadă plecați.

— O să trimitem niște tehnicieni să cerceteze mașina, dar ar putea dura vreo câteva zile, de vreme ce e sărbătoare. Vă puteți descurca fără ea deocamdată?

— Presupun că va trebui, răspunde Lisa.

Vocea îi sună aspru, stresată.

— Ar fi mai bine să n-o folosiți, s-o lăsați acolo ca să poată lua tehnicienii noștri orice probă. N-o deschideți, lăsați-o în pace până se uită tehnicienii la ea, zice el.

— Ok.

— Atunci permite-ne să-ți urăm o seară frumoasă, spune polițista.

— Și „La mulți ani!”, adaugă Jakob.

Se îndreaptă într-un final spre ușa de la intrare. Când o deschide Jakob, vântul rece năvălește iar înăuntru. Lisa se silește să dea din cap și să zâmbească.

— La mulți ani! spune ea și închide ușa în urma lor.

Se lasă să cadă pe podea cu capul în palme când mașina de poliție coboară dealul. Totul a devenit real abia când au intrat ei în hol. Abia atunci și-a dat seama că permisul ei a fost folosit ca să se fure medicamentele.

Mâna caldă și zâmbetul prietenos al lui Jakob. Ochii glaciali ai Sandrei, care păreau să se uite prin ea. Oare o să-i mai vadă? O s-o cheme la secția de poliție la un interogatoriu cum se cuvine?

Nu suportă să se gândească la asta.

Sus e o liniște mormântală. Se ridică, își aranjează rochia și numără încet până la zece ca să-și lase emoțiile să se potolească.

22.

Ebba se aruncă pe pat în camera ei. La cum se poartă adulții, nu are de ce să dea nicio ceapă degerată pe ce cred ei sau li se pare lor.

Bun venit pe Gränsvägen în Nacka! O nenorocită de casă de nebuni.

Marlon o urmează în cameră și se așază pe marginea patului.

— Mai așteptați musafiri? întreabă el. Mama ta pare să stea de vorbă cu cineva pe hol.

— Nu, din câte știu eu, răspunde Ebba. Cu siguranță sper să nu.

Se întoarce pe pat, își pune capul în poala lui.

— Te-a jignit ce-a zis tata? Chestia aia cum că ai cazier? Poate să fie așa de idiot uneori!

— Nu. Recunosc ce-am făcut.

— Vrei să reluăm de unde-am rămas?

Întinde mâna și i-o bagă între coapse, dar el i-o dă deoparte, clătinând din cap.

— Crezi că părinții *tăi* sunt idioți? zice el. Comparativ cu ai mei?

— Nu știu, răspunde Ebba. Nu-mi pot imagina un eșec mai răsunător ca ăsta. Regreți totul, nu?

— Nu, zice Marlon râzând. Ți-am povestit de momentul ăla când mama era cu un grup de șamani și tata l-a adus pe directorul spitalului acasă la cină?

Îi arată iar zâmbetul lui acela minunat și strâmb.

— Nu, ce s-a întâmplat?

— Maimuțoii ăia patru stăteau în cerc, bătând în tobe. Nu băteau prea bine, apropo. Cel mai rău a fost însă că mama dansa topless la mijloc, urlând ca o lupoaică.

Ebba chicotește.

— Serios? De ce era topless?

— Nu mă întreba!

— Dar ce sunt șamanii? Ca niște indigeni din America sau ce?

Se ridică și-l trage mai aproape.

— Vino încoace!

Marlon se întinde lângă ea.

— Altă amintire amuzantă pe care o am din copilărie e de când am fost

în vacanță în Spania și tata s-a certat cu hotelul din cauza notei noastre de plată, continuă Marlon. Și-a pus laptopul pe recepție și le-a arătat un fișier cu niște linkuri cu tot felul de oferte de reducere și site-uri de rezervări hoteliere unde găsise cel mai mic preț. A deschis și e-mailurile de la ei după ce rezervase, a expus toate dovezile, iar în spatele nostru mai așteptau trei familii. A ținut-o așa cam vreo oră. Mi-a venit să mor.

— Și ce-a făcut maică-ta?

— Mama? Nimic, bineînțeles. L-a lăsat să-și facă damblaua.

— Pe bune, e așa o hipiotă! zice Ebba. Sunt ridicol de diferiți. Exact ca ai mei.

— Și noi? Noi cum suntem?

— Promite-mi că n-ai să devii niciodată ca ei!

— Mă jur, să mor eu! replică Marlon.

— Atunci când ne-am întâlnit prima oară la ce te gândeai? Sincer.

— Că-mi amintești un pic de mama.

Se uită fix la el, apoi izbucnește în râs, și-l pocnește în umăr.

— Mai lasă-mă!

— Ok, sigur, glumesc. Dar purtai brățara aia ciudată.

— Ciudată?

Ebba sare de pe pat, se duce la birou și scoate cutia de bijuterii dintr-un sertar.

— Asta?

Îi arată brățara cu numărul 114 gravat pe o plăcuță metalică.

El dă din cap că da.

— E număr de înger, explică ea. O vreme m-a pasionat numerologia. Poți s-o folosești să interpretezi vise, printre altele. Poftim, vreau s-o iei tu!

Se întoarce la pat și i-o pune la încheietură.

— Eu aș fi ales probabil 666.

Ebba se apleacă peste el și-l tachinează sărutându-l pe gât.

— Fiindcă numai la sex te gândești?

— Nu, fiindcă e numărul Fiarei.

Face semnul de coarne cu mâna.

— Tu nu ești un monstru, Marlon.

— Atunci ce sunt, un înger?

— Cam așa ceva.

— Și ce înseamnă totuși 114?

— Că ești iubit.

El o privește adânc în ochi.

— I-ai spus mamei tale despre petrecere?

— Nu încă, dar nu-mi pasă de ce zic ei.

— Adică mergem oricum? Ne trebuie o sticlă de vin sau ceva să ducem, iar mamei tale nu-i prea surâde ideea să ne dea alcool.

Ebba o să fie dezamăgită dacă ai ei refuză. Ea și Marlon o să facă optsprezece ani anul următor și părinții lor ar trebui să știe că o să fie alcool la petrecere, că o să fie jenant pentru ea și Marlon să fie singurii care se duc cu mâna goală.

Dacă planul pe care l-au făcut pentru această seară nu merge, nu știe ce o să se întâmple.

Îl sărută iar.

— O să ne descurcăm noi, pentru că suntem deosebiți, nu? Zice ea.

Sare din nou de pe pat și-și aduce laptopul de pe birou.

— Ai văzut asta pe Matchbox? Am intrat la partea de date analitice și am verificat scorul potrivirii noastre.

Se așază la loc pe pat. Marlon își schimbă poziția ca să stea iar unul lângă altul, cu spatele la perete și laptopul în poala Ebbei.

— Rahat! exclamă Marlon. Ai verificat asta înainte sau după ce ne-am cunoscut?

Ebba îl înghiontește în joacă.

— Doar nu crezi că mi-aș da întâlnire cu oricine, nu?

— În regulă, răspunde el aruncându-i o privire bănuitoare. Ce ai mai găsit despre mine?

— M-am uitat și la zodiile noastre.

Marlon e în continuare cu ochii la ecran.

— Asta-i o nebunie! La câte întrebări am răspuns? Mi s-a părut c-au fost o sută.

— Patruzeci și una au fost, răspunde Ebba. Uite!

Face o captură de ecran și se duce la uneltele de editare, alege un marcator gros și verde și încercuiește rezultatul potrivirii lor.

— 99%?! face Marlon.

Au dat efectiv răspunsuri identice la toate întrebările, ce cred despre diverse lucruri, ce caută la un partener.

Își dă seama după uluiala de pe fața lui că realizează și el același lucru ca ea. Când se făcuse potrivirea inițială și apăruse profilul lui Marlon, nu-i venise să-și creadă ochilor. În parte fiindcă scorul lor de potrivire era la

limita superioară a posibilului, ceea ce se întâmpla în mai puțin de unu la sută din cazuri, dar și fiindcă un tip ca Marlon era singur și era pe site-ul ăla.

Începuseră să-și dea mesaje. Marlon o rugase să se uite la clipurile lui de pe TikTok. Ea lăsase comentarii. Apoi se întâlniseră în viața reală, într-o cafenea din Centrul Vechi, o pivniță. Totul se confirmase. Erau atrași unul de altul cu fiecare celulă din trupurile lor.

Ebba pune laptopul la loc pe birou, după care se întoarce, își trage rochia în sus și se așază călare peste mijlocul lui. Apoi îi pune mâinile pe cap și-i șoptește la ureche:

— *Suntem unu la un milion, iubire.*

23.

Lisa n-a mai fost interogată de poliție niciodată, n-a mai trecut prin nimic care să se apropie măcar de așa ceva. Cele mai apropiate lucruri ar fi interogatoriile de care avea parte acasă după diferite experimente tinerești, când Erland o pironea sever cu privirea și o întreba de câte ori șterpelise o țigară. O dată o zgâlțâise și-i spusese că trebuie să-și folosească viclenia atunci când băieții fac prostii, ca să scape din situații dificile.

Nu știe dacă și-a format vreun fel de viclenie. Mai curând și-a făcut un obicei din a-și îngropa capul în nisip ori de câte ori apărea vreo problemă.

Ajunul Amatorilor.

Tom are dreptate, chiar e Ajunul Amatorilor, iar ea e unul dintre cei care încearcă să mențină o fațadă prin care vede toată lumea.

Când ajunge la palierul de sus, un sunet straniu o face să se oprească în fața camerei Ebbei. Pune urechea la ușă. Sunt bine, dar nu vorbesc. Aude mișcare, patul scârțâind, plescăieli. Se sărută? Nu, sună de parcă Ebba ar gâfâi și ofta.

— *Nu, Marlon, oprește-te*!

Lisa bate încetișor la ușă.

— Ebba? zice ea.

— *Încetează*!

— Ebba, ești bine?

Fata nu pare s-o fi auzit. Bate iar, mai tare de această dată. Practic izbește cu pumnii în ușă. Îi face Marlon ceva Ebbei împotriva voinței ei?

— *Ebba*?

N-are timp să mai aștepte un răspuns, încearcă să deschidă ușa, dar o pereche de blugi de pe podea o blochează. Are nevoie de toată puterea ei s-o deschidă un pic mai mult decât o crăpătură.

Înainte să apuce s-o împingă să se deschidă de tot și să intre, aude iar vocea fiicei sale.

— Mamă? Ce faci?

— N-am vrut decât… să mă asigur că ești bine.

— Bineînțeles că sunt bine. Ne… prosteam și noi. Poți să pleci, te rog?

Trage adânc aer în piept de câteva ori, încercând să se adune. Să gândească. S-ar putea să fi reacționat exagerat. Discuția cu poliția a

dezechilibrat-o. Se întoarce cu gândul la momentul în care s-a prefăcut că-i scapă șervetul și s-a uitat pe furiș pe sub masă. Dacă dă buzna în cameră acum, ce o să vadă, trupurile lor pe jumătate dezbrăcate? Gestul n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Fiica ei i-a confirmat că e bine.

Se retrage.

— Bine, dar vă rog să coborâți pentru felul principal.

— Da! Închide ușa!

După ce o închide, își netezește părul și se uită iar la ceas. Nu-și mai poate aminti câte minute a alocat pentru felul întâi, când trebuia să înceapă și să se termine, dar sunt clar în urmă față de program.

În sufragerie, Mikael, Sören și Camilla sunt încă așezați la masă. Primul fel a fost strâns, o a treia sticlă de Chablis e deja pe jumătate goală.

— Cine era la ușă? întreabă Mikael.

A continuat să bea, o vede în ochii lui.

— Poliția era.

— Poliția?! exclamă Sören. Pentru ce?

— O problemă de serviciu, spune Lisa. Incidentul pe care l-am pomenit mai devreme în bucătărie, Camilla.

Se așază.

— Poți să ne povestești despre el? întreabă ea.

— Știu și eu… Cred că acum e sub control. N-ar fi mai bine să începem felul principal?

Sună la fel de înțepenită precum se simte. Dă să se scoale în picioare, dar Sören o oprește.

— Ce fel de incident la serviciu ar face poliția să vină la tine acasă de Revelion? Pare sa fie ceva destul de grav, Lisa.

Dă din cap lipsită de expresie, nu ca să-i confirme lui Sören că are dreptate, lucru pe care nu vrea să-l facă, ci mai degrabă fiindcă încearcă să accepte gravitatea situației.

— Am avut o spargere azi-noapte, zice. Am aflat chiar înainte să veniți voi.

— Ce s-a furat? întreabă Sören.

— Stupefiante supuse unui control strict.

— Dar de ce a venit poliția aici?

— Hoții trebuie să fi folosit permisul meu de acces ca să deschidă dulăpiorul cu medicamente. Azi-noapte ne-a fost spartă și mașina. Mi-am lăsat geanta de sală pe bancheta din spate și permisul era în ea.

Încearcă să-i surprindă privirea lui Mikael, poate în speranța că o s-o susțină, să completeze golurile cu care ea nu vrea să aibă de-a face.

— Ți-a spus poliția asta? întreabă Mikael. Că s-a folosit permisul tău?

— Nu, dar nu era nevoie. Mi-am dat eu seama.

Bărbatul se încruntă, clatină din cap. Nici lui nu-i vine să creadă că permisul și codul ei au fost folosite ca să se jefuiască dulăpiorul cu medicamente de la Maria Regina. Poate Lisa dovedi că geanta ei era în mașină? Are poliția vreun motiv să-i creadă povestea, în afară de geamul spart?

— Dumnezeule! exclamă Camilla. E tulburător.

— Deci polița urmează dovezi tehnice, zice Sören. Te-au forțat să faci ceva împotriva voinței tale?

Are un aer grav, ca și cum ar fi îngrijorat în privința ei. I se pare straniu și înrăutățește lucrurile.

— Nu, răspunde Lisa. Dar trebuie să-și facă meseria.

— Trebuie să insiști în permanență pentru drepturile tale. Poliția n-are niciun drept să dea buzna aici fără mandat și e puțin probabil să obțină unul în seara asta. Iar tu ar trebui să știi că au dreptul să te oblige doar dacă ești considerată suspectă probabilă și dacă infracțiunea respectivă se pedepsește cu închisoarea.

Nu-i nevoie să-i dea Sören lecții. Cunoaște legea cu privire la substanțele ținute sub control strict.

— Unde bați? întreabă Mikael. Insinuezi că o să ne percheziționeze casa? Nu-ți dai seama că o faci să se simtă groaznic?

Lisa își poate închipui așa ceva întâmplându-se. Străini scotocindu-le casa, punând întrebări fără sfârșit, poate cerând analize și chiar efectuarea unor percheziții în părțile intime. La începutul carierei sale, lucrase cu drogați. Urmărise polițiști făcând astfel de percheziții, cu mâinile acoperite cu mănuși de latex lungi până la cot, unor bărbați și femei care trăiau pe stradă, care nu mai făcuseră duș de săptămâni întregi. Era groaznic de umilitor.

N-o să-i lase să o percheziționeze și pe ea. N-o să fie transformată într-un obiect, într-un lucru de înțepat și împuns.

Partea fizică a situației e una. Efectuarea unui test de depistare a drogurilor înseamnă să mergi într-o cămăruță, să te dezbraci și să faci pipi într-un pahar. Nu-i sfârșitul lumii. Tensiunea mintală e cu totul altceva.

Inima e gata să i-o ia la goană. Ca atunci.

De parcă ar fi fost agresată.

— Eu doar încerc să ajut, spune Sören.

— Mulțumesc pentru grijă, Sören, zice ea cu răceală, dar polițiștii s-au comportat foarte profesionist și agreabil.

— Ok. E bine, Lisa, răspunde el.

Se comportă de parcă ar încerca să-i spună cum să acționeze, dându-i o lecție despre proceduri și drepturi individuale care, la o primă vedere, ar părea menită să liniștească, dar în secret intenția i-a fost să-i agite și mai tare pe toți. De parcă ar găsi plăcere în asta, în a o face să se simtă nesigură și stânjenită. Detestă felul în care el continuă să-i folosească numele când vorbește cu ea, de parcă ar fi un copil.

Așa cum o făcea mereu pe atunci.

24.

Ceasul cuptorului numără ultimele secunde. Trece timpul. Vine ziua de mâine, dar atât de încet! Prea încet.

Termometrul pentru carne arată cincizeci și șase de grade. Oprește cuptorul, își pune mănuși de bucătărie și scoate tava, apoi cartofii gratinați.

Cât se răcesc carnea și cartofii, ia telefonul să se uite la SMS-uri. Încă niciun răspuns. Deschide mesajul pe care l-a trimis ca să se asigure că a fost expediat.

— E Tom? întreabă Camilla ajunsă brusc în spatele ei.

Lisa pune din reflex telefonul jos și se întoarce.

I se strânge gâtul. Cum se poate să întrebe Camilla una ca asta? Parcă i-ar putea citi gândurile. Apoi își amintește că a pomenit de Tom la începutul serii, când i-a spus că s-a întâmplat ceva la serviciu. Există multe lucruri pe care regretă că i le-a împărtășit. Tom ar putea fi în capul listei respective. Desigur, Camilla remarcase cu mare interes precizarea aceea făcută în treacăt. Faptul că Tom făcea încă parte din viața ei.

— Voiam doar să verific dacă mai sunt mesaje noi de la serviciu, dar nu sunt.

— Pot să te ajut să duc ceva? întreabă Camilla, care se uită ciudat la ea, de parcă ar crede că în povestea spargerii mai e ceva, ceva ce Lisa nu vrea să-i spună și ei.

— Vrei să iei vinul roșu?

Se întorc în sufragerie și pun mâncarea pe masă.

— Vă, rog serviți-vă! spune Lisa.

Ebba și Marlon s-au întors. Ebba o pironește amenințător cu privirea. Faptul că i-a intrat în dormitor fără permisiune e o greșeală care nu-i va fi uitată repede. E strict interzis, chiar și când nu e prietenul ei acolo. Are părul ciufulit și obrajii îmbujorați, de parcă jocul dragostei dintre ei nu încetează niciodată, nici măcar pentru o clipă. Se ating cât se servesc cu mâncare. Nu se pot abține. Ca și cum între trupurile lor ar exista niște benzi minuscule și invizibile de elastic.

Lisa își amintește sentimentul, cum era să fie îndrăgostită.

Odată a fost și ea îndrăgostită până peste cap de Mikael, cum e Ebba de Marlon. O cucerise felul lui de-a fi, lipsit de griji. Faptul că voia să trăiască

fiecare zi așa cum era, ca și cum ar fi fost ultima. Complet opus față de cum fusese ea crescută. I se păruse așa de eliberator! De parcă lumea i s-ar fi deschis la picioare.

Acum totul e diferit. A reușit să arunce o privire fugară în situația finanțelor lor când a plătit pentru sticla nouă de la piscină. N-au deloc marje.

Împunge o bucată de carne cu furculița și din găurele se scurge sânge. O dă la o parte. Ia câteva guri de salată și se uită la masa pe care a întins-o. O vreme a luat în calcul să folosească tacâmurile de la nuntă. Mulțumește impulsului care a făcut-o să decidă împotriva acestei idei în ultima clipă. Argintăria mai poate să stea în pod vreo câțiva ani.

Sören și Mikael au ajuns unul în fața celuilalt. Mikael le toarnă vin în pahare, și-l ridică rapid pe al lui într-un toast și îl dă pe gât înainte să aibă Sören timp să întindă mâna după al lui.

Partea ei de masă e tăcută. Camilla ia îmbucături mici, cu grijă, plimbând furculița prin porția minusculă de cartofi gratinați pe care și-a pus-o în farfurie. Stă și ea cu ochii pe Mikael și Sören, dar mintea pare să-i fie altundeva. Poate se mai gândește la întrebarea lui Mikael, pusă înainte să vină poliția, rămasă fără răspuns și care nu-i dă pace Lisei – cum de a devenit ea mamă.

Camilla observă că Lisa se uită la ea. Zâmbește, aproape cerându-și scuze, ca și cum s-ar fi surprins singură că e absentă și tăcută. Înghite și-și clătește gura cu niște apă.

— Nu-i uimitor? întreabă ea arătând spre Ebba și Marlon. Puterea dragostei.

Adolescenții, care i-au auzit remarca, îi zâmbesc și apoi își zâmbesc unul altuia. Ebba râde.

— Parcă ați fost meniți unul pentru altul, continuă Camilla. Dragoste primordială, păstrată în sufletele voastre, încarnată în trupurile voastre. Predestinați să vă găsiți.

Ridică paharul în cinstea lor.

Sören o privește fix, iar Camilla remarcă și acest lucru.

— Am zis ceva greșit? întreabă ea.

— Un pic mai ușurel poate poți și tu, răspunde soțul ei. De-abia au început să iasă împreună.

— Și ce? Așa simt eu. Nu te deranjează, sper, Ebba?

— A, nu, răspunde fata chicotind. Deloc.

Lisa încearcă să citească expresia de pe chipul fiicei sale. E jenată sau încântată? Poate Camilla pare o mamă mai emancipată, mai cool și mai modernă prin faptul că se bucură de pasiunea pe care au dezvoltat-o unul pentru altul.

Dacă ar fi fost vorba despre vreo altă femeie, ar fi crezut că respectiva băuse prea mult și bate câmpii, numai că tot ce spusese Camilla era normal pentru ea. Iar Lisa n-o să se obișnuiască niciodată cu asta, n-o să scape niciodată de sentimentul de neîncredere și de senzația foarte clară de neliniște, deoarece Camilla e o persoană pe care n-o poate citi și care nu poate fi controlată.

— Ei, și, cu ce te mai ocupi zilele astea? o întreabă ea.

Întrebarea pare nepoliticoasă și pusă la momentul nepotrivit, dar simte o nevoie imperioasă să-i abată Camillei atenția de la Ebba.

— Am început să predau cursuri de tehnica Alexander. Ai încercat-o vreodată?

— Nu, răspunde Lisa.

— Ajută în caz de stres, îți îmbunătățește postura și mișcarea. Pe mulți îi ajută să se descurce mai bine în viața de zi cu zi.

— Voi aveți vin acolo? strigă Mikael.

— Da, mulțumesc, răspunde Lisa.

— Eu nu.

Camilla ridică paharul gol.

Mikael sare de la locul lui și vine la ele cu sticla de vin. Ocolește scaunul Camillei și se apleacă prin dreapta, prefăcându-se exagerat că ar juca rolul unui chelner dintr-un restaurant scump. Îi umple paharul prea mult.

Camilla îi pune o mână pe brațul întins. E răsucită cu partea superioară a trupului spre el, astfel încât el i se poate uita în decolteul adânc al salopetei, ocazie pe care n-o lasă să-i scape.

Pe vremuri îi explicase clar Lisei în repetate rânduri ce părere are el despre ideile trăsnite ale Camillei și personalitatea ei excentrică. De față cu ea, însă, a avut întotdeauna o atitudine apreciativă. Probabil are legătură cu frumusețea ei. Lisa se îndoiește că l-ar putea lăsa rece pe vreun bărbat. Mikael ar putea s-o urască pe Camilla din toată inima, dar tot n-ar refuza ocazia de a se culca cu ea.

N-ar surprinde-o să afle despre Camilla că mai ține și niște amanți. Relația ei cu Sören dă impresia unui aranjament practic. Un contract care s-

o ajute să facă un copil. Ceea ce s-a și întâmplat. Cumva. În același an în care Lisa a avut-o pe Ebba.

Ia o înghițitură lacomă de vin. Aroma lui intensă îi umple tot capul, toată partea superioară a corpului. Înainte să le sosească musafirii se hotărâse cât vin să-și permită, dar cantitatea respectivă a fost de mult depășită.

Pe drumul de întoarcere spre locul lui, Mikael îi mai toarnă băutură și Lisei. Încearcă să-i facă semn că nu vrea decât un pic, dar el o ignoră. Când se duce să se așeze, se clatină brusc, ca și cum ar fi ratat o bordură. Își pierde echilibrul de tot și e salvat de la umilința de a cădea lat de faptul că se prinde în ultima clipă de spătarul unui scaun. Vinul i se varsă peste tot pe partea din față a pantalonilor.

În încăpere se lasă o liniște mormântală. Mikael are o expresie chinuită.

— Ai pățit ceva? întreabă Sören.

Mikael are ochii sticloși. Un amestec de durere, beție și ce-o fi luat ca să le contracareze pe cele două.

— Sunt sigur că n-am nimic, doctore, șuieră el.

Însă e clar că are dureri.

— Iei calmante?

Celălalt scoate un hohot de râs oribil și rece. Clatină din cap. Pata de pe pantaloni e atât de mare că pare că s-a scăpat pe el. Stă aplecat, rezemându-se de scaun, încă nu s-a îndreptat complet de spate. Așteaptă să-l mai lase durerea, încearcă să-și dea seama dacă a trecut sau dacă atunci când se îndreaptă o să-și provoace un spasm la coloană.

Apoi ridică privirea, uitându-se urât la Sören peste masă.

— Îmi dau seama că nimic nu ți-ar plăcea mai mult decât să mă diagnostichezi pe mine, zice el. Să faci o remarcă în care mă judeci pentru starea sănătății și felul în care-mi trăiesc viața. Poate vrei să știi mai multe despre motivul pentru care casa asta e în Lillängen și nu în Storängen, de vreme ce ți se pare al naibii de ciudat, așa de ciudat că habar n-aveai că mergi la noi acasă în seara asta.

— Sunt două cartiere diferite, de aia n-am făcut legătura, zice Sören. Ce contează?

Mikael râde și clatină din cap, încă ținându-se de scaun, așteptând să-i revină forța și echilibrul.

— Poate ar trebui să profiți de ocazie și să faci o remarcă superioară despre profesia mea eșuată și speculativă, despre cum nu contribui la

societate, cum nu mă ridic eu la înălțimea nobilelor tale idealuri. Tu, care n-ai păşit niciodată în afara bulei tale protejate din sectorul public, care nu deosebeşti un Chablis de calitate de o carafă de pişat de şobolan. Ce-ai văzut în viață, ai? Cine pielea mea îți dă ție dreptul să-i judeci pe alții?

— Haide, Mikael, să ieşim afară un pic! zice Lisa.

— Nu, stai aşa! Sören, nu vrei să-mi iei tensiunea mai întâi?

— *Mikael, încetează*! țipă Lisa.

Mikael tace într-un final din gură. Sören nu zice nimic, doar îi susține privirea. Camilla se uită la ei cu ochii mari. Marlon îi ia mâna Ebbei într-a lui. Ochii ei sunt cum nu se poate mai grăitori.

Nu iar. Nu acum. Nu în seara asta.

— Ai dreptate, spune Mikael. Cred c-am să ies un pic.

Părăseşte încet încăperea. E evident că are dureri mari. Lisa îl urmează pe palierul de sus şi apoi în jos pe scări. Când ajung la uşa din față, Mikael iese pe ea ca pe pilot automat, fără să-şi ia un palton. Lisa îşi aruncă pe ea paltonul ei şi sare în UGG-uri înainte să pornească după el. Când iese, îl vede deja ajuns la jumătatea pantei care duce spre Lillängsvägen. O ia la fugă prin zăpada care se învârtejeşte. Din cauza fulgilor mari şi uzi îi e greu să țină ochii deschişi şi concentrați la Mikael.

— *Mikael, opreşte-te*!

Când ajunge la intersecție, el se sprijină cu ambele mâini pe stâlpul de metal cu indicatorul pe care scrie „Lillängen” pe o parte şi „Storängen” pe cealaltă.

— *Mikael, ce mama naibii*!

Parcă nici n-ar fi acolo.

Stă cu spinarea care-l doare dreaptă de parcă ar fi înghițit un băț, îndoaie genunchii şi se lasă jos de tot pe vine. Atunci, în sunetul unui răget care umple lumea din jurul lor, smulge stâlpul din pământ şi din zăpadă. Cu el în mâini, traversează strada şi granița invizibilă dintre Lillängen şi Storängen. Încearcă să înfigă stâlpul în pământul înghețat pe noul lui amplasament, numai că-l lasă puterile şi în cele din urmă îl reazemă de un troian.

— *Asta numeşti tu să nu-i strici seara Ebbei*? şuieră Lisa. *Îți aduci aminte ce mi-ai spus mai devreme în seara asta*?

— Aia a fost atunci. Lucrurile s-au schimbat.

— Adună-te!

— *Mă străduiesc*! Te admir, pe bune, dar boul ăla mulțumit de sine…

— Ai să pui indicatorul la loc mâine la prima oră, mă auzi?

Mikael dă din cap. Sigur.

— Să ne întoarcem ca să poți să-ți ceri scuze!

Când intră înapoi, Mikael își scoate pantalonii pătați și și-i agață într-un cui pe hol.

— Ești beat? întreabă Ebba.

Trebuie că-i aștepta.

— Iisuse, m-am împiedicat! răspunde el. Ce-aveți?

După ce pleacă să se schimbe, Ebba rămâne și se uită la Lisa.

— Ar putea să fie mai jenant de-atâta?

— Tata e pe calmante, Ebba.

— *Atunci poate n-ar trebui să bea pahar după pahar*!

Are dreptate. Nu mai e copil, acum înțelege lucrurile. Probabil de multă vreme.

Ebba se duce la pantalonii lui Mikael și-i ia din cui.

— Ce faci? întreabă Lisa.

— Îi pun în spălătorie. Sau crezi că ar trebui să-i lăsăm aici?

Lisa închide ochii și clatină din cap. Nu-i răspunderea ta, își zice ea.

— O să vorbesc cu tata.

Numai că Ebba a plecat deja.

Se întoarce sus, în sufragerie. Sören ridică ochii din farfurie, îi întâlnește privirea.

— Spatele? întreabă el.

Dă din cap.

— Ce a luat?

A scos la înaintare figura de doctor. Direct, clinic. Vechea ordine e restabilită. Sören este autoritatea medicală, iar ei, restul, pacienți.

Se sforțează să răspundă, dar nu știe ce să spună, cât de mult să dezvăluie, de unde să înceapă. Problema a pornit cu SPN, prescurtarea pentru sindromul picioarelor neliniștite. Un medicament numit Madopark, o formă de dopamină, a intrat în viețile lor. 50-100 de miligrame înainte de culcare și cât mai e necesar peste noapte, ceea ce a ajuns în scurt timp să însemne toată noaptea, în fiecare noapte. Efecte secundare sub formă de greață. Vomitat. N-au mai putut să doarmă în același pat. Următorul pas a fost codeina. Habar n-are ce-a luat el în seara asta.

— Ceva ce probabil nu merge bine cu alcoolul, răspunde.

— A fost consultat cum trebuie pentru spate? întreabă Sören. I s-a făcut un RMN?

Lisa ia câteva farfurii. Un pic cam prea repede. Mișcările îi sunt sacadate și grăbite. Un cuțit începe să alunece și, când încearcă să-l prindă, farfuria îi alunecă din mână și se sparge cu zgomot puternic.

— *Fir-ar*!

— Dă-mi voie să te ajut! se oferă Camilla.

Lisa se apleacă și împinge cioburile într-o grămăjoară cu mâna bandajată, încercând să nu se taie în marginile ascuțite. Ia un șervet de pe masă și șterge o pată de pe jos.

Abia dacă-l mai vede pe Mikael, fie zi, fie noapte. Imaginea lui devine din ce în ce mai vagă. Ce vede e ce lasă el în urmă, la fel ca pata de pe podea. Haine ude leoarcă de transpirație în coșul de rufe. Urme la toaletă.

Toate conversațiile lor de peste ani, toate problemele lor de sănătate, care s-au întreținut una din alta, s-au îmbinat și au devenit suferințe comune.

„Știi că poți să-mi spui orice, Mikael. Vom trece și peste asta.”

Acum, Sören și Camilla știu exact ce mai face.

— Ai o mătură, ceva? întreabă Camilla.

— Da, în dulapul cu obiecte de curățenie sunt o măturică și un făraș.

Sören adună restul farfuriilor și o urmează în bucătărie, în timp ce soția lui mătură cioburile căzute pe jos. Nu spun nimic. Toată lumea e clar marcată de ieșirea lui Mikael.

Lisa are o senzație neplăcută când Sören se apropie prea tare de ea. Speră că n-o să mai întrebe nimic despre Mikael și nici despre starea căsniciei lor. Simte că nu e sigur despre ce să discute cu ea, acum că sunt singuri. E ceva ce încearcă amândoi să evite. Spre ușurarea ei, se îndepărtează și se uită afară, în curte.

— Aveți piscină?

Camilla lasă peria și fărașul la perete și se duce la geam lângă el.

— Deci ați reușit s-o construiți până la urmă? întreabă ea. Recunoaște că nu regreți!

Afară e un întuneric beznă. Lisa nu pricepe cum de văd ceva. Piscina nu ar trebui să fie vizibilă. Atunci își dă seama că un nod s-a desfăcut și un colț al prelatei flutură în vânt.

25.

Stockholm, decembrie, cu optsprezece ani înainte

Prin parbriz, celelalte mașini arată ca un roi de albine. Lisa își reazemă capul de tetieră. Îi zvâcnește. Durerea e prezentă deja de multă vreme. Închide ochii în spatele ochelarilor de soare.

Nu-i poartă ca să-și protejeze ochii de lumina soarelui, pentru că afară e întuneric, la fel ca în noaptea trecută, când a stat trează pentru că n-a putut să adoarmă. În această perioadă, o cortină care ține lumina la depărtare e trasă bine vreme de aproape șase luni, învăluind capitala Suediei în întuneric și izolându-i pe locuitori unii de alții și de restul lumii. Mașinile pe care le vede și le aude noaptea se tot învârt. Oamenii care ajung cu trenul la Gara Centrală nu călătoresc spre vreo destinație grandioasă și străină. Nimeni nu se oprește în treacăt la Arlanda.

Stockholm e o destinație finală.

N-a plănuit niciodată să rămână aici definitiv. Ideea a fost întotdeauna să se întoarcă acasă. Acolo se spune că oamenii care pleacă să-și caute norocul la Stockholm au o părere prea bună despre ei. Oamenii care se întorc acasă au învățat o lecție valoroasă.

La fiecare fereastră se văd sfeșnice de Advent, ale căror lumini sunt ca niște fulgere în întuneric. Dacă mijește ochii, se poate închipui uitându-se la vreo galaxie necunoscută. Numai că nu e ea prima femeie din Blekinge care să meargă în spațiu și nici prima care să se simtă pierdută în marele oraș.

Viața a ajuns să se învârtă în jurul rutinei de seară pe care o execută împreună cu Mikael. Ea, stând pe toaletă. Mikael în fața ei, pe vine sau în genunchi, cu seringa în mână. Ferm și hotărât, așa cum numai el poate să fie. Așa cum a fost de la conversația cu Sören încoace.

„Ferește-ți privirea!”

Acul perforându-i pielea. Soluția care i se scurge sub piele ca niște șerpișori proaspăt ieșiți din ou. Toropeala și oboseala care urmează.

Așa fac ei sex zilele astea.

Zâmbește și în același timp din colțul ochiului i se eliberează o lacrimă care-i alunecă pe obraz.

Nivelurile ei hormonale trebuie coborâte. Sören a prevenit-o în legătură

cu efectele secundare, toropeala și transpirația excesivă, migrenele și greața, ritmul circadian dat peste cap. Ca să conceapă trebuie să i se inducă o menopauză chimică. Pare pe dos, dar Sören trebuie că știe despre ce vorbește.

Își revine ca prin vis, prin vacarmul traficului și al câte unei sirene care se vaită în întunericul de decembrie. Tânjește după o viață în care oamenii sunt ceea ce pretind a fi, în care nu se simte obligată să le studieze limbajul trupului sau să citească printre rânduri, în care nu trebuie să le ghicească motivele ascunse. În care oamenii nu-s precum Camilla.

N-a mai vorbit cu ea din acea zi din Djurgården, cu aproape două luni în urmă. Nu plănuiește să mai ia legătura cu ea vreodată. O doare că și-a pierdut noua prietenă la fel de repede cum a găsit-o.

Oare o să se întoarcă una la alta într-un final? O să ridice din umeri și o să ierte? O să se pună de acord că s-a purtat Camilla un pic cam nebunește, dar că nebunia ei a avut cauze biologice?

Nu suportă să fie nevoită să recunoască faptul că-i e dor de o persoană care a rănit-o. Nicicând în viața ei nu s-a simțit mai singură ca acum.

Când îi spusese lui Mikael despre aranjamentul Camillei, își făcuse griji că o să vrea să oprească totul, să nu mai continue cu tratamentul de fertilizare in vitro. Mikael însă spusese că are să discute cu Sören și o și făcuse, fără ea. Nu știe detalii exacte despre conversațiile lor, doar că Mikael s-a asigurat că o să le fie tratat cazul cu același nivel de confidențialitate ca al oricui altcuiva. Lisa se întreabă dacă l-a amenințat pe Sören, fiindcă de când cu acea discuție Mikael se poartă ca și cum ar avea un soi de influență asupra lui.

În schimb, Mikael fusese reținut în privința Camillei. Nu spusese ceea ce credea cu adevărat despre ea și despre ideile ei stupide, fiindcă știa că prietenia ei era importantă pentru Lisa. Din partea lui, Camilla era dusă cu pluta.

Numai că nu asta crezuse și când dansaseră împreună.

Au mers lucrurile prea departe? Mai poate fi salvată căsnicia lor?

Nu-și dorește un asemenea gând în minte. Nu vrea să fie genul de femeie care renunță la căsnicie și are un iubit secret la serviciu. Trebuie să găsească o cale de a se întoarce unul la altul, înainte ca ea să rămână gravidă, dacă s-o întâmpla așa ceva. Un copil nu le poate rezolva problemele din căsnicie. Nu pot pune așa o povară pe umerii unui copil.

Și-au promis tot felul de chestii în fața unui preot și a unei biserici pline

de rude și prieteni. Să nu dea vina unul pe altul, să nu se judece unul pe altul. Ziua respectivă a fost cea mai fericită din viața ei, nu încape îndoială. Bucuria a fost reală. Ceea ce trăiesc acum e fals, lucruri care-i distrag din cauză de stres și lipsuri.

Mașina oprește la culoarea roșie a semaforului.

— O să porți ăștia și înăuntru? întreabă Mikael.

Lisa se uită la reflexia ei din oglinda laterală. Ochelarii de soare mari și negri o fac să arate ca un star de cinema în drum spre o clinică de dezintoxicare. Două săptămâni de tratament hormonal, transpirații și migrene. Are fața umflată. Trupul îi e umflat. Dacă Mikael ar lua o curbă strânsă chiar atunci, ea ar vomita din nou.

— Pot să-i scot dacă vrei.

— Cum mai e durerea de cap?

— Tu condu cu atenție!

Se întinde să dea drumul radioului. E presetat pe un canal comercial care nu difuzează nimic altceva decât muzică de Crăciun în această perioadă a anului.

Mariah Carey cântă *All I Want for Christmas Is You.* Vocea îi despică Lisei capul. Oprește muzica.

Mikael îi aruncă o privire îngrijorată, dar nu zice nimic, doar conduce pe cât de grijuliu poate după ce se face verde.

Când ajung la clinică, sunt conduși într-o sală de consultații. Lisei i se cere să se dezbrace și să-și pună o cămașă albă cu sigla albastră, decolorată, a spitalului. Mikael stă în picioare în spatele el, masându-i delicat umerii.

Se aude o bătaie în ușă și intră Sören.

— Bună! zice el. Cum te simți? Sunteți pregătiți?

— Da, suntem, răspunde Lisa.

Mikael se duce la Sören și dă mâna cu el.

— Cât o să dureze? întreabă.

— Nu mai mult de cincisprezece minute. După care o să primești niște cafea și o gustare aici. Tu, Lisa, e posibil să te simți obosită după aceea și s-ar putea să te doară un pic.

— Poate să stea Mikael cu mine?

— Mikael trebuie să dea niște spermă, dar, în afară de asta, poate să fie cu tine. Alte întrebări?

— Nu.

Au discutat deja toate aspectele de câteva ori.

— Bun, atunci poți să vii cu mine.

Sören pregătește anestezia locală. Lucrează repede și agil. Mâinile lui mari sunt precise și reacționează prompt.

— O să faci tu singur totul? întreabă Mikael.

— V-am promis servire personală, nu?

Mikael dă din cap. Trebuie că face parte din acordul lor.

— În mod normal, nu fac eu chestiile astea, desigur, dar în cazul vostru vreau să mă asigur că e făcut totul corect în prima fază, critică.

Își schimbă poziția, vine mai aproape.

— Lisa, știu că nu te omori după ace…

Lisa clatină din cap.

— Am să fiu cât de delicat pot. Asta e anestezia. Te simți bine?

Dă din cap că da. Se întoarce, îl ia pe Mikael de mână și-l strânge cât de tare poate, cu ochii la perete. I se încordează tot trupul.

Acul o înțeapă. O străfulgeră o durere arzătoare care o face să se cutremure.

Când s-a terminat, se uită în jos și-și vede picioarele goale. Cămașa a fost trasă în sus. E dezbrăcată de la brâu în jos. A detestat mereu mersul la ginecolog, dar acum a trecut de mult de o asemenea emoție.

Sören pregătește următoarea seringă. Acul e considerabil mai lung decât al primei. O prinde de brațul unei mașini de mare precizie ghidate prin ultrasunete.

Mașina arată îngrozitor. Ca un robot care se pregătește s-o atace.

Strânge și mai tare, simțind cum lui Mikael îi pârâie oasele de la mână. El își trage scaunul mai aproape și-i pune o mână pe frunte.

— Rezistă! Nu sunt decât cincisprezece minute, zice acesta.

— Ok, acum am să-ți aspir foliculii ovarieni, Lisa, zice Sören. Ai niște ovule frumoase înăuntru. Știm asta din analizele pe care ți le-am făcut, așa că am mari speranțe.

Mașina de lângă el începe să i se vâre între picioare. Acul o înțeapă în peretele vaginului și intră mai adânc în ea. Încearcă să tragă adânc aer în piept. Cu toată anestezia, simte o senzație de aspirație. O stare neplăcută de amețeală, ca și cum s-ar scufunda într-un ocean fără fund. Închide ochii, încercând să-și deconecteze gândurile și emoțiile.

Se trezește când acul începe să se retragă încet. Când deschide ochii,

vede fața lui Mikael la câteva zeci de centimetri de a ei. Zâmbește și e umed sub ochi.

— Ai leșinat, zice el.

— Te-ai descurcat grozav, Lisa, spune Sören. Te simți bine?

— Un pic buimacă.

— E ceva obișnuit. Chestia asta e solicitantă, atât fizic, cât și psihic. E perfect normal.

— Ce se întâmplă în continuare?

— Poți să rămâi aici. O să mut patul într-un salon, unde poți să te odihnești o vreme. E rândul lui Mikael.

Acesta zâmbește ironic. O ultimă lacrimă i se prelinge pe obraz și nu se deranjează s-o șteargă.

— E timpul să procreez, zice el.

Sören îl bate pe umăr.

— Dacă ții tu ușa deschisă, eu o să împing patul.

Chiar iese patul pe hol, pe lângă ei trece o femeie. Lisa îi vede doar trupul, nu și fața. O mișcare bruscă și a dispărut după un colț. De parcă s-a ferit să nu fie văzută.

Era ceva la femeia aceea. Culoarea părului, trupul, felul în care se mișca.

E doar o închipuire. Nu se poate să fie adevărat. Ce să caute *ea* aici?

O cuprinde o stare de agitație interioară. Chestia la care se gândește e irațională.

— Femeia aia? zice. Cine era?

— Care? întreabă Mikael.

— Era o femeie pe hol când ai deschis ușa. Cine era? *Cum o cheamă*?

— Lisa, ce-i cu tine? întreabă Mikael. Sören, cine-a trecut în fugă pe hol?

— A fost una dintre asistentele noastre.

După ce Mikael pleacă cu Sören, Lisa simte că îi ia foc trupul. Stă întinsă în pat, cu ochii în tavan. Cu o gaură de aspirație în burtă. Încearcă să se calmeze, să-și restabilească respirația ritmică și relaxată care o salvase în cele cincisprezece minute cât durase să i se recolteze ovulele. Acum însă e mai greu. Respirația e neregulată. Se tot gândește la femeia aceea. Cea care s-a ferit să nu fie văzută pe hol.

Ultimele câteva săptămâni au fost pline de încercări, atât fizice, cât și psihice, dar nu și-a pierdut mințile și nu a început să aibă halucinații. E

absolut sigură de asta.

Camilla a lucrat la acest spital și uneori mai vine să țină locul cuiva pe câte o tură. I-a spus-o ea însăși. Oare de aceea s-a nimerit să fie taman azi aici, când au venit ea și cu Mikael pentru intervenție? Cu siguranță Sören și-ar da seama că nu se cuvine.

E absolut sigură că pe Camilla a văzut-o pe hol.

26.

Lillängen, Nacka, Ajunul Anului Nou

— **S**ă instalăm piscina asta a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mikael s-a întors, cu pantaloni curați. Are bretonul umed, de parcă s-ar fi stropit cu niște apă pe față. Nu i se împleticește limba, niciodată nu i se întâmplă așa ceva.

Piscina a fost ultimul capitol din saga construirii casei. Când a venit prima toamnă și a fost acoperită cu niște panouri gri de metal, farmecul pe care se chinuiseră atâta să-l creeze a dispărut. Amplasamentul casei lor pe teren, apropierea piscinei de casă, lumina și priveliștea de la ferestre, totul era aiurea.

În această toamnă, însă, Lisei i-a venit o idee care va îndrepta într-un final lucrurile. A citit despre niște oameni de la o fermă din Skåne care-și acoperiseră piscina cu panouri de sticlă făcute pe comandă, în locul unora urâte, din metal. Cu o învelitoare de sticlă, luminile din piscină pot rămâne pornite chiar dacă aceasta a fost golită, aducând pe terasă lumina și căldura nopții de vară. Mai pune și un pic de apă caldă care curge blând peste sticlă și piscina o să arate ca și cum ar fi încă deschisă și încălzită.

Nici măcar cele mai simandicoase familii din Storängen n-au așa ceva. Sören și Camilla se uită la Mikael agitați când vine lângă ei și privesc cu toții pe fereastră în curte.

— Vara îmi place să ies pe ușile astea, zice el. Mă cațăr pe balustradă și fac saltul îngerului direct în piscină.

Râde iar.

— Cum te mai simți? întreabă Sören. Un pic mai bine?

Mikael a luat-o razna de tot la intersecție. Lisa nu poate decât să-i mulțumească lui Dumnezeu că poliția nu și-a ales fix acel moment să apară și să-l prindă în flagrant delict când încerca să mute hotarul dintre Lillängen și Storängen.

Sören l-a stârnit. Comentariile lui ciudate, întrebările lui incomode. Trecutul lor.

— Junghiuri de durere din când în când, răspunde Mikael. Asta e. Tind

să-mi pierd cumpătul când îmi face figuri spatele. Îmi cer scuze. Sper că n-ai pus la suflet ce ți-am zis.

— Nicio grijă, zice Sören. N-am pus.

În Storängen, totul se reduce la *simțul comunității,* așa cum le place locuitorilor s-o spună oricui e dispus să asculte. Lillängen, prin contrast, nu are nimic, în afară de apropierea de cel dintâi. Mikael face parte din comunitatea aceasta de când s-a născut. Lisa abia dacă a ieșit din casă în primii câțiva ani după ce s-au mutat. Toată lumea știa de ea, dar nimeni nu înțelegea cu adevărat ce se petrece și nimeni nu îndrăznea să inițieze un contact. Până s-a pus pe picioare era prea târziu ca s-o mai prezinți drept una dintre proaspetele neveste din cartier. Deja nu mai era un element de noutate și nu mai prezenta interes. Era marfa stricată.

— Mi-ar plăcea să te văd făcând saltul îngerului de la balustradă, zice Camilla. Mai ales cu spinarea aia a ta.

Îi zâmbește lui Mikael, tachinându-l un pic, iar el o remarcă și-i răspunde la fel.

— Din nefericire, piscina e goală, închisă pentru sezonul acesta, spune. Așa că va trebui să așteptăm, însă pariez că tu n-ai fi îndrăznit oricum să sari de pe terasă cu mine.

— Pe cât? întreabă Camilla.

— Ai grijă! intervine Sören. Nu ratează nicio șansă să meargă la înot și nu-i e frică de înălțime.

— Dacă te bagi, mă bag și eu, spune Camilla. Numai zi când!

— În regulă, replică Mikael. Am să te țin minte.

Îmbunătățirile aduse piscinei sunt modalitatea Lisei de a da timpul înapoi. De a-l face pe Mikael să-și depășească în cele din urmă complexul de inferioritate și să accepte că nu este cu nimic mai prejos de bărbații din Storängen. O încercare de a remedia ceea ce l-a schimbat.

Nu-i place direcția în care se îndreaptă conversația. Mikael și Camilla se incită unul pe altul. Personalitățile lor sunt o combinație toxică. Orice dorință de a porni luminile și a-i dezvălui lui Mikael surpriza de Anul Nou dispare. N-are s-o deranjeze dacă rămâne beznă afară tot restul nopții.

— I-ați văzut pe Ebba și Marlon? întreabă ea.

N-a mai văzut-o pe Ebba de când a plecat cu pas apăsat, cu pantalonii murdari ai tatălui ei. O să treacă multă vreme până să uite privirea din ochii fiicei sale, dezamăgirea din glasul ei.

— Pariez că sunt în camera Ebbei, vorbește Camilla.

Lisa se duce acolo, bate la ușă. De această dată așteaptă până e sigură. Nu vrea să riște să dea iar buzna înăuntru. Când nu primește răspuns, intră. Ia blugii de unde erau ultima oară și-i aruncă în coșul de rufe murdare. Fiecare centimetru de podea e acoperit de hainele, pixurile, carnețelele, cărțile și diferite articole de machiaj ale Ebbei. Dă roată cu privirea la pereți să vadă afișele noi pe care le-a pus fata.

Eternul Sunshine of the Spotless Mind. Edward Scissorhands. The Cure – Boys don't cry. Cigarettes After Sex. Nick Cave & the Bad Seeds.

I se pune un ghem în stomac când se gândește la ce reprezintă. Referințe cinematografice și muzicale care aparțin mai degrabă generației ei și a lui Mikael decât a Ebbei. De unde i-or fi venit înclinațiile precoce? Gustul ei nu se potrivește cu cultura contemporană, virând spre rock alternativ, indie și filme care nici măcar nu-s pe Netflix.

Ebba n-ar ieși cu orice tip, asta e clar. Marlon i se potrivește perfect. Exact cum a zis Camilla.

Poate că ar fi trebuit să fie mai generoasă cu validarea pe care o caută fiica ei și să-i spună că Marlon e exact la fel de bun pe cât simte ea că este?

Așa cum a procedat Camilla.

Patul e nefăcut. Unde sunt? Poate au coborât în camera de recreere de data asta?

Laptopul Ebbei e deschis pe birou. Știind foarte bine că n-ar trebui, se uită la ecran. Ebba a vizitat site-ul Matchbox, a trasat un cerc verde în jurul rezultatului de 99%. Lângă el, a scris:

Suflete-pereche.

Încearcă să reziste tentației de a-i căuta în restul computerului. Într-un final, însă, deschide browserul și face click pe istoricul de căutare. Ebba a cumpărat horoscoape de iubire. Deschide pagina și începe să citească. Își bagă nasul în ceva ce n-o privește. Ceea ce face ea e la fel de rău ca a-i citi fetei jurnalul. Vrea să închidă fereastra, dar ochii îi sunt atrași de ultimele cuvinte ale horoscopului.

„Această asociere de semne nu se poate sfârși decât într-unul din două feluri: fie sunteți cuplul perfect, fie vă veți sparge unul pe altul într-o mie de bucăți."

27.

Ne-au venit musafirii… discutăm mai încolo… Pot să te sun mâine?

Tom deja nu mai știe de câte ori a citit SMS-ul Lisei. Balconul care aparține apartamentului său de la mansarda din vechea clădire transformată a tribunalului este acum complet acoperit de zăpadă. Dedesubt, micul parc e alb și tăcut. Dincolo de el se află vechiul depozit de cherestea care urmează să fie demolat ca să facă loc pentru apartamente. Imediat lângă, gara Storängen. În ea intră un tren, mai tăcut decât de obicei, cu scrâșnetul de frâne înăbușit în noaptea întunecată de iarnă. Sar scântei de la firele electrice de deasupra, iar lumina galbenă din vagoane cade pe scaunele goale.

De ce n-a sunat? Ar fi putut măcar să mai trimită și ea un SMS.

E limpede că nu vrea să fie deranjată, e ocupată cu familia și musafirii, numai că, la un moment dat din această seară, tot vor trebui să se întâlnească. Poate că ar trebui să menționeze asta în răspunsul lui, o reamintire subtilă că încă mai au o treabă de făcut. Până atunci, i se pare cel mai bine s-o lase în pace.

Ridică privirea, își cercetează apartamentul. Casă de burlac, sumar decorată, locuință temporară, la jumătatea drumului spre nicăieri. Purple moțăie în poziția lui obișnuită în fața televizorului. E bătrân de-acum. Bătrân pentru un buldog.

Rucsacul îi stă pe jos, la vreun metru și ceva de câine. Încă n-a deschis pachetul pe care l-a luat, n-a despachetat achiziția care o să-i facă seara deosebită, care o să-i încălzească încheieturile pârâitoare și să-i liniștească nervii încordați.

Se gândește la coletul pe care l-a trimis, la obiectul pe care l-a vândut. Nu e complet mulțumit că nu-l mai are, numai că despărțirea de obiecte pe care ai prefera să le păstrezi face parte din viață. O să treacă vreo câteva zile până să-i intre banii în cont. Până atunci trebuie să stea potolit. Dacă există vreo hotărâre de Anul Nou pe care este pregătit s-o ia, aceea e să înceteze să mai fie așa mână spartă.

Conectează telefonul la sistemul de sunet, selectează lista obișnuită de

melodii, după care aruncă telefonul pe canapea. Se duce în bucătărie și se curăță bine cu dezinfectant de mâini înainte să deschidă frigiderul și să scoată o cutie rece ca gheața de Cherry Coke pe care o clătește sub robinet înainte s-o deschidă și să toarne lichidul întunecat și efervescent într-un pahar spălat de mână.

Agentul de poliție îl întrebase dacă auzise vreun zgomot ciudat noaptea trecută. Ce era să audă și el, cum e spart geamul de la mașina Lisei? Sau declicul abia perceptibil al unui dulăpior de medicamente deschis cu un permis de acces și un cod? De către cineva familiarizat cu rutina de la Maria Regina, suficient de atent ca să nu lase nicio urmă a intrării sale nedorite. Cineva cu igienă impecabilă.

Cineva ca el.

Pune paharul pe măsuța de cafea din living, se duce la bibliotecă și scoate bibliorafturile etichetate „Michigan State Spartans” și „Northwestern Wildcats”.

Se lasă greu pe canapea și desfășoară cartonașele cu jucători pe masă, încercând să-și închipuie încleștarea serii, ce strategii de joc ar putea încerca Spartans ca să străpungă zidul de apărare al celor de la Wildcats. E posibil, dar nu și sigur, că ar fi acceptat o invitație la o petrecere de Revelion dacă i s-ar fi făcut vreuna. Experiența asta în fața televizorul este ea însăși o ocazie specială. Meciurile de Anul Nou au întotdeauna o aromă aparte, stadionul e plin-ochi și toate majoretele au învățat exerciții noi de ți se face pielea de găină când le urmărești.

Măsuța de cafea a fost transformată într-un joc de șah plin de testosteron. Câmpul de luptă e pregătit și se așteaptă semnalul. Recunoaște încordarea din trup, de parcă s-ar afla și el printre războinicii de pe teren.

La spatele biblioraftului ține cele mai prețioase bunuri ale lui, colecția de jucători care au progresat de la fotbalul american universitar la statutul de vedetă NFL. Aceste cartonașe cu jucători sunt de primă ediție, colecția lui completă și unică, probabil cea mai bună din lume. I-a luat ani întregi să o completeze, mii de ore în fața computerului și multe călătorii lungi la diferite evenimente din fiecare colț al continentului american. Mai mulți bani decât vrea să-și amintească și nenumărate drumuri la oficiul poștal de la Ica Maxi.

Femeia care lucrează acolo, Franka, probabil nu înțelege despre ce e vorba, cam ca toată lumea care i-a devenit suficient de apropiată. Lisa l-a comparat cu tatăl ei, care colecționa timbre și considera că bunul lui cel mai

de preț e un treskilling galben[{7}].

Dacă ar fi luat foc casa din Lyckeby, și-ar fi făcut mai tare griji pentru timbru decât pentru locuință.

Dacă i-ar lua lui vreodată foc apartamentul, acesta e biblioraftul după care s-ar întinde când ar fugi. De ce? S-ar putea să nu-i fie clar nici lui.

Scoate cartonașul cu ramă aurie cu Graham Stoke Perkin, apărătorul alături de care învățase el și care, după absolvirea facultății, îi condusese spre victorie în AFC South pe lipsiții de orice speranță Houston Texans, ulterior eliminați în play-off de Baltimore Ravens.

Întoarce-cartonașul pe dos, se uită la autograf și la cuvintele adresate lui.

„Te iubesc, fără cască!”

Degetele lui ating cartonașul, tușele de marker negru pe care vechiul lui prieten l-a ținut cândva în mână.

A făcut antrenamente nebunesc de grele ca să prindă echipa. Încă mai simte acidul lactic urcându-i-se în gât când se gândește la asta. Și a reușit să-și facă un nume, cel puțin o vreme. Niște goluri, câteva mențiuni pozitive în ziarul local.

Finala conferinței a fost marea lui șansă. Antrenorul îl chemase dintr-odată, intră în timpul unei mici întreruperi a jocului. Nu crezuse niciodată că o să i se dea șansa să joace, având în vedere cât de mare era miza, fusese nevoit să se precipite ca să fie gata. Intrase alergând pe teren și se așezase lângă Perkins, care aștepta, la fel ca întotdeauna, cu ochii în pământ, semnalul s-o ia la fugă, să arunce-n sus trupuri. Însă când sunase fluierul arbitrului, toată lumea știuse că e ceva în neregulă. Tom ridicase ochii la arbitru, care-și depărtase mâinile și semnalizase o lovitură de pedeapsă împotriva coechipierilor de la Wildcats. După care arătase spre Tom și vorbise la microfon: „Lovitură de pedeapsă de la cincisprezece yarzi, comportament nesportiv, echipament interzis.”

Toată lumea se holbase la Tom. Antrenorul lor dăduse de pământ cu clipboardul pe care ținea schema tactică și-l călcase în picioare. Colegii lui de echipă se dăduseră înapoi cincisprezece yarzi. Tom întinsese brațele și se rugase de arbitru, neputând înțelege cu ce anume greșise. Antrenorul lor urlase la el să iasă de pe teren. Publicul huiduise, strigase și râsese.

Perkins îi pusese o mână pe umăr și zisese: „Fără cască.”

Tom se lasă pe spate pe canapea, își pune mâinile pe cap și-și apasă degetele pe pielea scalpului. Dăduse fuga pe teren în finala conferinței fără cască.

Nu mai jucase niciodată de atunci.

Vocea spartă a lui Bruce Springsteen se revarsă din boxe în mijlocul unei parade a hiturilor anilor ’80. Încă mai doare. O senzație plăcută și dureroasă în același timp. De parcă e încremenit în acel moment, în acea amintire.

— E aproape ora meciului, zice el cu glas tare către sine și către Purple. Suntem gata de data asta, da? *Go Wildcats*!

Nicio reacție din partea câinelui.

Se întoarce la bibliotecă și scoate un biblioraft fără etichetă pe cotor. Documentele din el sunt ținute în mape de plastic individuale, într-o ordine perfectă, cronologică.

Biblioraftul e anonimizat dintr-un motiv întemeiat. Dacă l-ar frunzări cineva, el ar fi tras la răspundere. Ca doctor, n-ai voie să ții asemenea bibliorafturi acasă. Identitatea pacientului n-o să fie greu de ghicit. Codul ei numeric personal e tipărit pe fiecare pagină.

N-a vorbit despre informațiile din biblioraft decât de vreo două ori. Cu intenții bune, dar a avut parte de o reacție foarte violentă de fiecare dată. El era doctorul care nu știe ce vorbește. Colegul a cărui treabă nu era asta. Prietenul care-și permisese cam multe.

Idiotul care dăduse fuga pe teren fără cască.

Dintr-una din mapele de plastic cade o poză și aterizează pe podea. Se apleacă și-o ia. Poza a fost făcută la o cabină foto din Nacka Forum, cu optsprezece, poate nouăsprezece ani în urmă. Într-o epocă trecută în care lucrurile nu erau așa de bătute în cuie. În care mai erau deschise ușile.

Părul blond al Lisei era mai lung atunci, chipul ei neutru și nevinovat. Pielea sănătoasă și netedă. Frumusețea ei simplă și naturală, energia palpabilă. Privirea care ascundea și dezvăluia în aceeași măsură, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui gând, unei decizii, unei dorințe.

De parcă ar fi ales să dea SMS în loc să sune. Așa cum era ea atunci, e acum și are să fie întotdeauna.

Desertul

28.

Înainte să iasă din camera Ebbei, Lisa încearcă să pună totul la loc pe computer ca să nu știe fiica ei că și-a băgat nasul. Nu voise să creadă ceea ce îi spusese ea, cum că se cunoscuse cu Marlon online. Toată seara se gândise că trebuie să mai fie ceva, că Ebba trebuie să știe mai multe decât spune. Numai că laptopul îi confirmase afirmațiile. Îi adusese împreună un serviciu de pe internet și algoritmul lui complicat de potrivire.

Conform horoscopului, Sören și Camilla trebuie să fi așteptat și ei un copil cam în același timp cu ea și Mikael. Încheiase prietenia cu Camilla, ce-i drept, dar, ținând cont de toate conversațiile și întâlnirile cu Sören, n-ar fi trebuit să afle și ea la un moment dat?

Când se întoarce în bucătărie, Mikael, Sören și Camilla pregătesc desertul, pe care l-a ales ea. Camilla pare să se simtă ca acasă, a preluat conducerea. Se mișcă degajată, căutând prin sertarele din bucătărie ca și cum ar fi într-a ei.

Ebba și cu Marlon au urcat și au venit și ei în bucătărie. Așa cum bănuise, coborâseră în camera de recreere ca să stea și ei un pic departe de adulți. Dormitorul Ebbei nu mai e sigur după intruziunea Lisei.

Își dă seama doar uitându-se la ea că atitudinea i s-a schimbat de când cu dezastrul cu Mikael din living. Arată mai dură, mai închisă în sine, așa cum devine ea uneori când frustrarea atinge punctul de fierbere. Nu e momentul să încerce să-i explice și să-și apere soțul. A făcut-o de atâtea ori înainte, încât știe că trebuie să aștepte până mâine.

— Mamă, ne gândeam să ne ducem la o petrecere cu o parte din prietenii noștri, ca să întâmpinăm noul an, zice Ebba.

Lisa trebuie să-și muște limba ca să nu răcnească „Nu!”. Adolescenții sunt singurul lucru care-i apără unii de alții. Așteaptă o clipă să-și vină în fire, încercând să găsească un răspuns bun.

— Unde vă duceți?

— La o petrecere în Storängen.

— Ați discutat cu Sören și Camilla?

Ebba ridică din umeri.

— Putem măcar să terminăm cina și după aia să discutăm?

Ebba clatină din cap.

— Dar e aproape zece și jumătate! zice ea.

Lisa se uită la ceas. Adevărat, noul an o să vină în curând. Numărătoarea ei s-a dat peste cap. N-a reușit să se țină de program.

— Marlon și cu mine *chiar* vrem să ne ducem la petrecerea asta.

— Dar nu credeți că e un pic cam nepotrivit? intervine Sören. Suntem musafiri aici, ca o familie, și nu stăm prea mult. Lisa a avut o zi grea. Ar trebui să mergem acasă cu toții.

Lisa nu-și dăduse seama că Sören stătea suficient de aproape cât să audă fără să vrea discuția lor. E clar îngrijorat și el. La fel ca ea, nu pare să vrea ca adolescenții să-i lase singuri. E ceva nou să fie amândoi de aceeași părere, și nu e întru totul plăcut.

Camilla vine și-și petrece brațul pe după al soțului ei. Îl trage lângă ea.

— Dacă iubești pe cineva, trebuie să-i oferi libertate, nu așa se spune, dragule? Sigur că tinerii ar trebui să se ducă la prietenii lor.

— Chiar cred că nu se cuvine, insistă Sören.

— Ce, tată? întreabă Marlon. *Ce* anume nu se cuvine așa de tare?

Băiatul se uită la Sören cu sfidare în ochi, aproape cu dispreț. Ebba îl ia de mână și i-o strânge.

— Și cu desertul cum rămâne? zice Lisa. Nu vreți deloc?

— Lisa și Mikael s-au străduit să ne prepare masa asta plăcută și tu te ridici și pleci? Cred că e nepoliticos, observă Sören.

Lisa e de acord, dar nu poate să o spună.

— Mamă, zău așa… Petrecerea e chiar aici în Storängen! La casa lui Steffe.

Steffe este fiul unei familii locale binecunoscute, care are una dintre cele mai mari și mai luxoase case din Storängen. Lisa e surprinsă să afle că acolo se ține petrecerea. Credea că de Anul Nou respectivii pleacă pe vreo insulă din Caraibe, dar nu vrea să-i ia la întrebări.

— Steffe! zice Camilla râzând.

Face un gest care pare să indice că numele ar fi un semn de la zei.

— Dumnezeule, Sören, nu-ți amintești cum era să ai optsprezece ani? Ar trebui să fim recunoscători pentru timpul pe care ni se îngăduie să-l petrecem cu acești copii de cristal.

— Ne-am gândit că poate putem să ducem și o sticlă de vin, zice Ebba.

Mikael stă în spatele celor doi. Lisa se uită la el, sperând să intervină, numai că el nu zice nimic.

— Am discutat despre asta, Ebba, spune ea. Și, dacă tot veni vorba,

Camilla, Ebba și Marlon au șaptesprezece, nu optsprezece ani.

— Bine, atunci crezi că ar trebui să duc sticla aia de Pommac trezit din frigider?

— Cred că ar trebui să stați amândoi aici, zice Sören.

— Amândoi? se bagă Mikael brusc în ceartă. Acum îi spui tu fetei mele ce să facă? Dacă vrea să se ducă la o petrecere, nu văd de ce te-ar privi pe tine asta.

Sören ridică mâinile defensiv.

— Eu doar am spus ce gândesc.

— Pot să fac o propunere? întreabă Camilla. Hai să mâncăm desertul împreună și să ciocnim cu niște vin de desert. Marlon și Ebba pot să bea și ei un pahar. Și cu asta se încheie plăcuta noastră cină, după care de ce nu i-am lăsa să se ducă la petrecerea lor? E bine așa, da?

Sören se uită la soția lui. După un timp, dă din cap aprobator fără tragere de inimă. Chiar nu vrea ca Marlon să plece, asta e mai mult decât limpede, dar nu i se împotrivește Camillei. Probabil că n-o face niciodată.

Totuși, propunerea ei sună rezonabil. E un soi de compromis. Neobișnuit de chibzuit din partea ei. Lisa și-a promis să o susțină mai mult pe Ebba, chiar dacă asta înseamnă să-i dea libertate.

— Bine, se dă ea bătută. Sunt de acord.

— Un pic de desert n-a făcut rău nimănui niciodată, nu? zice Marlon.

— Dar avem timp? întreabă Ebba. Nu putem ajunge acolo *după* miezul nopții.

— E timp destul, răspunde Mikael. Haideți, să ne așezăm!

Totul pare diferit când stau din nou la masă. Mikael și Sören aduc desertul și vinul Sauterne. Lisa nu mișcă un deget, doar se uită, ca o observatoare, ca o vizitatoare în propria ei casă.

De ce dorește Sören atât de tare să-l țină pe Marlon cu ei?

Durerea de cap cu care s-a luptat din când în când toată seara revine cu atâta ferocitate încât tâmplele îi zvâcnesc. O menghină care i se strânge în jurul gâtului îi provoacă amețeală și în același timp o rigiditate în tot corpul. Ticăitul din trup îi ajunge la noi cote. Îi radiază din inimă, îi bufnește în piept, brațe și degete. Dacă nu găsește o cale să-l calmeze în curând, o să înceapă să-i tremure mâinile.

Haide, Mikael, să ieșim un pic!

Nu, stai așa! *Sören, nu vrei să-mi iei tensiunea mai întâi*?

Închide ochii câteva clipe ca să-și liniștească trupul. Se sforțează să

tragă adânc aer în piept de câteva ori. În întunericul de după pleoape, vede pâlpâind ecranul computerului Ebbei și informația pe care tocmai a descoperit-o. Îi deschide la loc când Mikael așază desertul, *gino,* în mijlocul mesei. Fructe coapte cu ciocolată albă rasă peste ele, la 225 de grade pentru cinci minute, după care se pune înghețată de vanilie deasupra.

Își duce lingurița pe ciocolata întărită și apasă până taie o căpșună și o banană. Încheietura sucită încă zvâcnește sub bandaj, dar durerea de-abia se mai simte. Adaugă o bucată de kiwi și niște înghețată, dar lasă lingurița pe farfurie și ia cuțitul. Bate cu el ușor în pahar ca să le atragă atenția tuturor.

— E rândul meu să fac o prognoză pentru anul ce va să vină, zice ea. Cred că persoana care a dat spargerea la Maria Regina o să fie prinsă la începutul anului viitor și pedepsită aspru.

29.

Ebba se oprește în frig lângă casă. Discuția despre dus alcool la petrecere a fost picătura care-a umplut paharul, însă plimbarea în pas vioi prin aerul rece a ajutat-o să se mai calmeze, i-a răcorit obrajii aprinși.

Un păhărel dezgustător și ridicol de dulce de vin de desert, atâta au primit!

Mama ei dovedise zero înțelegere. Pentru ea, ei încă mai sunt copii care trebuie protejați. Nu pare să vadă ceea ce ar trebui să-i fie evident, cum că s-au făcut mari de-acum, sunt adulți, în drum spre o petrecere la care oamenii nu mai sunt copii. La vară, ea și Marlon vor putea să comande ce băutură poftesc la orice restaurant din oraș. Oare mama o să se țină după ei și atunci, să se asigure că nu exagerează? O să inventeze vreo normă cum că atâta vreme cât locuiești sub acoperișul meu trebuie să trăiești după regulile mele?

De ce nu poate mama ei să-i accepte pur și simplu, de ce nu poate fi de acord cu o singură rugăminte mică-mică pe care o au și ei? Mai ales ținând seama de comportamentul lor. Câte sticle de vin au dat pe gât deja? Și câte o să mai fie până se termină seara?

Se întoarce înăuntru pe ușa din spate de la camera de recreere. Marlon își face de lucru cu lampadarul, trăgând de abajur, ca într-un fel de terapie sau reacție involuntară la stres, după care scoate telefonul și dă SMS cuiva. Tot mai are expresia aia îndurerată, de parcă ar fi un delincvent juvenil, de parcă ar fi greșit cu ceva.

Nu poate decât să spere că nu s-a răzgândit. Seara n-a prea decurs conform planului. Părinții lor nu prea s-au împrietenit, așa cum speraseră ei doi.

Dacă se mărită cu el, o să fie cu toții o familie, sau, în fine, ceva pe-acolo. Mamei ei o să-i fie cel mai greu să accepte acest lucru. Chiar dacă pretinde că a trecut peste ce s-a întâmplat, peste ceea ce a îmbolnăvit-o. Ebba nu suportă să se gândească la ce o să fie acum că mama ei a fost nevoită să dea iar ochii cu Sören. La cât o să dureze de data asta. Oare mâine o să se poată da jos din pat?

Părinții lui Marlon știu acum ce viață duce prietena lui acasă la ea. Căsnicia părinților ei, certurile permanente, faptul că nu se sărută ca

oamenii normali căsătoriți, că nici măcar nu mai dorm în același pat. Că tatăl ei suferă de dureri cronice și se tratează singur cu băutură și pastile. Că mama ei e o isterică obsedată de control.

Nu există niciun viitor aici, numai istorie.

Marlon vorbește de o mutare în străinătate, poate după doar un an sau doi la Colegiul Regal de Muzică. Există conservator la Los Angeles. Dacă pleacă, pleacă și ea cu el, nici nu se pune problema să nu – dacă după seara asta el o să mai vrea să fie împreună.

Băiatul ridică ochii din telefon când se descalță Ebba.

— Unde-ai fost?

— Să mă plimb.

— De ce? Trebuie să plecăm.

— Ca să rezolv ceva.

Marlon lasă capul pe o parte.

— Ce anume?

Ideea i-a venit în timpul desertului. A observat cheile tatălui ei în buzunarul pantalonilor când i-a dus jos la spălătorie. E singurul care are cheia de la baraca din fundul grădinii.

— Trebuie să ducem ceva la petrecere, nu? zice ea. Asta rezolvam.

Fața lui îmbufnată se destinde într-un zâmbet pe care ea îl simte în tot trupul. Simte căldura lui răspândindu-se în ea. Se lipește de el. Marlon n-a uitat înțelegerea pe care au făcut-o și nu pare să se fi răzgândit.

Simte cum îi ia foc fața când el i se uită sfredelitor în ochi. Trupul îi e pe punctul de a exploda. Știe ce o incită și ce o reține. Înțelege emoțiile astea. Dar gata!

Baraca din fundul grădinii e invizibilă din casă. La început a fost folosită ca magazie, după care a fost transformată în atelier de biciclete, iar când au intrat în vigoare noile reguli de urbanism, tatăl ei a transformat-o în micul lui castel personal, iar de vreo câțiva ani lucrează și doarme acolo.

Ușa e mereu încuiată și există doar o cheie.

Toamna trecută, însă, în timp ce cobora spre lac, Ebba l-a văzut o dată pe tatăl ei pe fereastra mică a biroului lui. Era cocoțat pe un scaun și punea la loc una dintre plăcile plafonului suspendat. Când a observat-o, a tresărit și a venit în grabă să o salute, încercând cu disperare să se poarte normal. Numai că Ebba știa ce văzuse.

N-are rost să le mai ceară voie și nici nu-i pasă de iertarea lor. A luat problema în propriile mâini. S-a asigurat că are ce-i trebuie.

Singurul lucru pe care-l poate face e să se elibereze și să înceapă o nouă viață alături de Marlon. E gata să facă orice ca să se întâmple asta. Nu-și va lăsa problemele sexuale să-i stea în drum. Tot ce a văzut și auzit la cină astă-seară n-a făcut decât să crească presiunea.

Însă există lucruri pe care le poți face ca să te detașezi de ea. Există lucruri pe care le poți face ca să te detașezi de toate.

30.

— Camilla, când ai lucrat ultima oară într-un schimb la spitalul Södersjukhuset?

Sören s-a așezat pe canapeaua din salon și și-a scos telefonul. Mikael stă de unul singur pe podea în fața sistemului audio, căutând în cutia cu discuri de vinii. Lisa și Camilla sunt singure în bucătărie.

— Acum o groază ce vreme. De ce întrebi?

Lisa șovăie o clipă înainte să răspundă. Nu vrea să redeschidă răni vechi.

— Mă întrebam și eu.

— Să tot fie vreo cincisprezece ani, pe puțin, poate chiar mai mult.

Camilla pune ultimele farfurii de desert în chiuvetă și începe să le clătească.

— Empatizez cu tine în privința zilei pe care ai avut-o, zice ea. Serios. Să ai parte de o spargere trebuie să-ți dea o senzație groaznică. La fel și să lucrezi cu pacienți pe moarte. Chiar nu înțeleg cum de reușești.

Lisa se duce la aparatul de cafea și pregătește o carafă. Aduce Camilla în discuție subiectul ca să-i amintească? Despre spargere, despre geanta ei de sală, despre poliție?

Nu vrea să-i ceară Camillei socoteală în privința bănuielilor ei. Amintirile îi sunt departe de a fi clare. L-a întrebat pe Mikael de o mie de ori cine era asistenta de pe hol. Răspunsul lui e mereu același. Nu știe.

Camilla pune ultima farfurie în mașina de spălat vase și se șterge pe mâini cu șervetul de bucătărie. Are o expresie gânditoare și nevinovată. Apoi vine mai aproape, atât de aproape că ar putea întinde mâna s-o atingă pe Lisa.

— Când au început problemele lui Mikael? Vrei să vorbești despre asta?

În adâncul inimii ei, nu-și dorește nimic mai mult decât să aibă pe cineva cu care să vorbească. Cândva o crezuse pe Camilla acel cineva, iar ochii ei deschiși și nevinovați mai c-o fac să se simtă ca atunci.

Mikael fusese un tânăr atât de promițător! Mereu primul care-și făcea cunoștințe noi, mereu plin de inițiativă. Își dăduse seama devreme că bogații nu vor ca vreun contabil plicticos să se ocupe de banii lor, ci un

prieten cool. El arăta bine, dar, mai mult, își asumase rolul. Părul potrivit, hainele potrivite. Zâmbetul potrivit pe buze. Avea talentul de a le oferi clienților exact ceea doreau, atunci când își doreau.

— Ebba, îi scapă ei o vorbă fără să vrea. Au început când s-a născut Ebba. Eu eram bolnavă. Nu știu dacă știi, dar am fost tare bolnavă și am ținut-o așa ani întregi. Mikael a trebuit să facă totul.

— Trebuie că i-a fost greu, zice Camilla, la care Lisa dă din cap.

— Bănuiesc că s-ar putea spune c-a ajuns la epuizare.

— Cum s-a descurcat cu serviciul? Părea că și el și colegii lui muncesc într-una.

Mikael fusese într-o situație disperată în acei ani; lua pastile ca să rămână treaz, după care avusese nevoie de pastile ca să doarmă. Lucrurile scăpaseră de sub control. Cariera lui la firma fițoasă de contabilitate murise la datorie. Exact așa se exprimase șeful lui în ultima lor întrevedere, când Mikael fusese concediat. Ar fi putut să-l dea afară cu mâinile goale, dar primise niște plăți compensatorii fiindcă șeful său spusese că-l simpatizează. De atunci, singurii bani de care se ocupase fuseseră ai lui.

— A fost nevoit să-și deschidă propria firmă și să lucreze de acasă, zice Lisa.

Pornește aparatul de cafea. Mai sunt patruzeci și cinci de minute până la miezul nopții. Nu știe sigur cum o să marcheze începutul Anului Nou, acum că Marlon și Ebba au plecat.

Camilla îi pune o mână pe braț.

— Am remarcat că nu mai dormiți în același pat.

I-a intrat oare în dormitor cât erau ea și Mikael afară? Sau când fusese ea în camera Ebbei? Ce motiv ar putea avea să-și bage nasul pe acolo?

— Știm amândouă cum problemele reproductive pot afecta o relație, continuă ea. După care tu te-ai întors la serviciu. Nu se poate să vă fi ușurat viața sexuală. Creșterea unui copil e o treabă dură și ingrată.

Lisa recunoaște tiparul: Camilla dă buzna drept în cea mai intimă sferă a ei, complet lipsită de inhibiții. Ar trebui să fie pregătită pentru așa ceva, dar încă i se pare șocant.

— E mai ușor să fii vindecătoare? întreabă ea.

Camilla râde și aruncă șervetul de bucătărie pe blat.

— Pot să încerc ceva pe tine? E un exercițiu care o să te facă să te simți mai bine. Hai, stai jos aici lângă mine!

Se așază pe bancheta de bucătărie și bate cu palma locul de lângă ea.

— Ce vrei să faci?

— O scurtă meditație. Nu durează mult. Fă-te comodă! Ai grijă să stai cu spatele drept!

Lisa se așază lângă Camilla și se îndreaptă de spate. Simte că rochia e gata să-i plesnească pe la cusături.

— Trage de câteva ori adânc aer în piept! Inspiră profund, expiră încet! Concentrează-te pe partea inferioară a corpului!

Încercând să se conformeze, Lisa se cocoșează. Își corectează postura.

— Concentrează-te pe abdomen și relaxează-te! Concentrează-te pe zona lombară și relaxează-te! Concentrează-te pe cutia toracică! Și relaxează-te!

Camilla folosește o voce aparte, care o face să semene cu un exercițiu de relaxare de pe YouTube pe care l-a încercat de câteva ori.

— Concentrează-te pe umeri și relaxează-te!

Asta face pentru clienții ei? O plătesc oamenii ca să le spună să se relaxeze?

Camilla își pune mâinile cam la un centimetru deasupra umerilor Lisei. Din ele radiază o căldură stranie. Corpul Lisei se relaxează, începe să-l simtă mai suplu. Se îndepărtează treptat de bucătăria în dezordine, de toate lucrurile care-i solicită atenția: copiii, musafirii, spargerea.

Îi răsare în minte o imagine. Tatăl ei, Erland. Îl vede atât de clar! E fotografia veche cu el și bicicleta în fața porții de la grădina casei lui părintești. Cea făcută de un fotograf german. Cea pe care o ținuse Camilla în mână în seara aia groaznică din Stureplan.

— Acum să trecem la brațele tale, zice aceasta. Simte-le și relaxează-te!

Respirația Lisei e mai calmă, mai apăsată. Brațele și umerii îi coboară, găsindu-și pozițiile firești.

— Relaxează-ți fața! Pe urmă ceafa și apoi restul capului.

Degetele Camillei îi ating ușor părul de la ceafă. Căldura lor aproape c-o arde.

— Concentrează-te pe chakra inimii, care e centrul tău emoțional!

Fotografia dispare într-un vârtej de lumină care se rotește, ca apa care se scurge dintr-o cadă.

— Simte durerea pe care ai trăit-o în trecut!

Lisa vrea să-și asculte trupul. Acum se îndreaptă spre ceva, spre o seninătate contemplatoare. Trupul ei tânjește după ea, vrea să se relaxeze complet.

— Inspiră pe gură și canalizează aerul spre durerea pe care ai trăit-o în trecut, înspre chakra inimii! Inspiră vindecarea durerii tale afective!

Lisa inspiră pe gură în timp ce cuvintele Camille i se răspândesc în fiecare părticică din trup.

— Întoarce-te la durerea afectivă pe care ai trăit-o în trecut și simte-o cum scade în intensitate! Repetă de trei ori!

Trupul ei e acum complet nemișcat. În mintea ei, însă, Lisa coboară în fugă o pantă prin vânt. La baza pantei stă o siluetă. Aleargă spre ea.

Să fie Marlon? Seamănă tare bine cu tatăl ei din fotografia aceea veche.

Aude o voce de bărbat cum strigă, apoi zgomotul cuiva care bate cu putere la ușă. *Descuiați ușa*!

Mikael e leșinat pe toaletă la serviciu. Pe podea, la picioarele lui, e o folie de medicamente. Bretelele îi atârnă blegi în părți, cămașa e descheiată, gâtul roșu și fața albă.

Descuiați ușa!

Bărbați care dau năvală înăuntru, îl trag, îi fac manevre de resuscitare.

Lisa încearcă să înțeleagă de unde vine vocea și cui îi aparține. O cunoaște atât de bine! Numai că nu e a șefului lui Mikael, nici a tatălui ei, nici a lui Marlon. Vine din spatele ei.

Iuțește pasul, alergând și mai repede și îndepărtându-se de podeaua băii, de voce.

Trebuie să-ți coborâm tensiunea.

I-a luat foc trupul. Vântul, care în urmă cu numai o clipă avea o răcoare plăcută, acum o pârjolește. Vrea să se lupte cu flăcările, să le stingă cu brațele, dar nu se poate mișca. Vrea să deschidă ochii, dar e imposibil.

Acum e în camera clinic de albă – în maternitatea de la spitalul Södersjukhuset.

— Inspiră în chakra inimii tale! Expiră pe nas! Vindecă-ți inima!

Sonda rece a ecografului i se mișcă pe burtă, care a fost unsă cu gel.

E ceva în neregulă cu bătăile astea de inimă!

— Intensitatea durerii pe care o porți în tine se reduce. Redu-o cât poți tu de mult!

O alarmă care răsună strident umple încăperea și îi inundă și ei capul, lumea întreagă. Vede pe cineva apropiindu-se în fugă de patul în care se află.

— Acum deschide ochii! zice Camilla. Te simți mai bine?

Lisa deschide ochii. Are mintea limpede și liniștită.

Ceasul cuptorului îi spune că mai e jumătate de oră până la miezul nopții.

31.

— Trebuie să mă schimb. Mă întorc imediat.

Lisa se îndreaptă spre dormitorul ei, cu mirosul transpirației sale în nări. I s-a lipit rochia de spate. Nu și-a închipuit că va reacționa la căldură în timpul tratamentului Camillei, senzația a fost foarte reală.

Imaginile care i-au apărut, amintirile care s-au derulat – nici ele nu au fost imaginare. Toate erau amintiri adevărate.

Intră în baie, lasă rochia să-i cadă pe jos.

Se simte straniu de calmă, dar nu și obosită. Din contră, cumva are mai multă energie decât înainte. Meditația ghidată trebuia să-i vindece durerea afectivă, numai că se simte departe de așa ceva. Se simte trezită, ca dintr-un somn lung și adânc. Mânia pe care și-a suprimat-o atâta vreme a revenit. La fel și ura.

O avea Camilla abilități speciale, căci poate să-și înfierbânte palmele și degetele și să te transporte cu glasul din prezent în momente cu emoții intense din trecut, dar nu poate să vindece nimic.

Camilla nu e în toate mințile. E atât de nebună încât e periculoasă.

Lisa și-ar dori să poată face un duș, dar e aproape miezul nopții. Se clătește rapid la subraț și deschide dulăpiorul din baie.

„Totul e chimie.”

Pe raftul lui Mikael observă că s-a adăugat ceva la colecția lor: un medicament numit Concerta, stimulent folosit în tratamentul farmacologic al ADHD{8}-ului. Dacă doctorii ar fi știut mai multe despre ADHD când era Mikael mic, ar fi putut fi ajutat mai devreme. Substanța activă, metilfenidatul, este un stimulent puternic care ajută la concentrare.

Seara asta nu se mai învârte în jurul Ebbei, ci în jurul Lisei. N-o să înțeleagă niciodată succesiunea de evenimente care au adus-o în situația curentă, dar n-o s-o ajute dacă insistă asupra ei. În schimb, se poate folosi de seara aceasta ca să le dovedească lui Sören, Camillei și sieși odată pentru totdeauna că și-a revenit, că întunericul nu mai are putere asupra ei. Nu contează cât de mult îi urăște pe Camilla și pe Sören.

Nu trebuie să mai păstreze aparențele decât un pic. Nu-și poate lăsa mânia care s-a trezit iar înăuntrul ei să strice ultima parte a serii. Dacă a reușit până aici, mai poate rezista un pic.

Dă cu ochii de beta-blocantele lui Mikael și se gândește să ia unul, să potolească furia care fierbe în ea.

După care, dintr-odată, își dă seama că el stă în cadrul ușii.

— De ce ai plecat? Ce faci?

— I-am spus Camillei că trebuie să mă schimb. Acum am nevoie și de permisiunea ta pentru asta?

Se întoarce în dormitor. Mikael o urmează și se așază pe marginea patului. Ridică privirea la ea, cu ochii mari.

— Camilla își face griji pentru tine, zice el.

— Tratamentul ei mi-a declanșat un soi de reacție, replică ea, dar mă simt bine.

Deschide dulapul și scoate o pereche de pantaloni negri largi și un pulover de aceeași culoare.

— Pot să mă îmbrac cu astea?

Mikael ridică din umeri.

— Ce s-a întâmplat în bucătărie?

— Camilla m-a trecut printr-o ședință de meditație ghidată. I-am văzut pe tata și pe Marlon. Când am închis ochii și i-am urmat instrucțiunile, fețele și trupurile lor s-au contopit. După care m-am trezit brusc la tine la birou.

— Vechiul meu birou?

— Te-am văzut în baie, la momentul în care ai leșinat. Incidentul acela care a dus la concedierea ta.

Mikael își trage o palmă peste frunte, coboară ochii în podea.

— După aia, m-am întors la spital. A început cu ultima verificare a tensiunii.

— *Poftim*?! *Despre ce naiba vorbești*?

— Era ca și cum s-ar fi întâmplat totul iar.

Mikael se întinde pe pat. Expiră lung, expirație care se termină cu un scâncet.

Nemaiputând să se abțină, i se cutremură tot trupul când lacrimile îi șiroiesc pe obraji.

32.

Lillängen, Nacka, și Stockholm, aprilie, cu șaptesprezece ani mai înainte

Ticăitul acela ciudat din trupul ei a revenit. Nu știe ce este, dar se simte de parcă mocnește ceva în ea.

Să fie oare noua viață din pântecul ei? Așa se simte, oare?

E însărcinată în optsprezece săptămâni. Se trezește târziu și se simte așa de grea și înțepenită că trebuie să pună ambele picioare pe podea înainte să se tragă din pat, împingându-se tare ca să ajungă să stea dreaptă. Câteva zile din săptămâna trecută nici n-a reușit să se dea jos. Durerile de cap care-i sfredelesc creierul sunt prezente din clipa în care se trezește. Uneori îi amorțește o parte a trupului. Prima oară când s-a întâmplat a crezut că o să paralizeze. Mișcarea nu face decât să înrăutățească lucrurile, așa că tot ce poate face e să stea în pat.

Toate mirosurile din casă sunt amplificate, luându-i cu asalt simțurile. Pereții proaspăt zugrăviți, podelele ceruite, mirosurile trupului lui Mikael, propria ei respirație. Lumina e la fel de rea. Draperiile trebuie să rămână trase, uneori zile la rând.

Îngenunchează lângă sertarele deschise de sub plita ceramică, despachetând ultimele articole de bucătărie. Brațele ei abia dacă pot să ridice cratițele și tigăile din cutia folosită la mutat. O dor șalele, umerii, șoldurile. Face o pauză, masându-și gâtul înțepenit.

Bagă mâna în cutie să ia o supieră. N-avea rost să aibă toate lucrurile astea, de parcă s-ar aștepta să dea sindrofie după sindrofie. Niciunul dintre ei n-are cine știe ce rude și, pe an ce trece, își văd prietenii tot mai puțin.

E inimaginabil de liniște afară. Într-o după-amiază de aprilie, timpul pare să se fi oprit. Singurul semn de viață e soarele care coboară spre linia orizontului, făcând loc nopții. Din apartamentul unde locuiseră înainte, pe o parte vedea Slussen și pe de alta primăria. Când se uită pe ferestrele mari și panoramice acum, tot ce vede sunt coroane de copaci fără sfârșit. Tânjise să fie din nou aproape de natură. Considerase că e obligatoriu să locuiești într-o casă cu grădină ca să crești un copil, numai că nu se simte deloc așa cum crezuse că o să se simtă, ci doar singură și părăsită.

Nu știe cum o să potrivească în sertare ce a rămas în cutie, nici măcar nu-și dă seama ce sunt toate obiectele alea. Cadouri de la nuntă. Ar trebui să existe o lege împotriva cadourilor de nuntă.

Stă întinsă pe podea. Încălzirea din pardoseală e ca un balsam vindecător pentru mușchii ei în suferință. Își pune o mână pe burtă, încercând să liniștească ceea ce ticăie în ea, canalizându-și toate energiile înspre interior ca să se agațe cu orice preț de viața care crește acolo.

Se trezește când ajunge Mikael acasă. Cum se ridică prea brusc în fund, trebuie să se lupte cu un val de greață violentă. Mikael dă drumul servietei și vine în fugă la ea, așezându-se în spatele ei și cuprinzând-o cu brațele de umeri.

— Ai căzut?

— Nu, am stat întinsă pe jos.

— Nu trebuie să-ți faci griji cu despachetatul, ți-am zis.

Lisa dă din cap, știe.

— Cum te simți?

— Sunt gravidă, bănuiesc? răspunde ea.

Arsurile de la stomac îi pârjolesc gura și gâtul. După ce i s-au recoltat ovulele, a sângerat și a fost într-o stare proastă, a avut dureri menstruale permanente. Mikael nu fusese nicicând mai îngrijorat pentru ea. După care li se spusese că fertilizarea reușise. Fusese un miracol, iar el se transformase într-un soi de om al peșterilor. Cumpăra toate lucrurile pentru copii de care urmau să aibă nevoie, începuse să se uite după o mașină nouă. O proteja, o îngrijea. Sören le spusese să-și bage în cap că e pe bune, ca oricare altă sarcină.

La cum se simte, însă, nu se poate să fie ceva normal.

Îi sună straniu să se audă pe sine însăși zicând că-i însărcinată. În adâncul inimii, nici nu crezuse că s-ar putea întâmpla vreodată.

— Nu putem continua așa, zice Mikael. Ești obosită. Te doare capul de săptămâni întregi. Trebuie să mergem la spital.

— *Nu, refuz*! răcnește Lisa. De fiecare dată când mă duc, trebuie să explic totul din nou. Da, am tensiunea mare, dar e în regulă. De fiecare dată, altă asistentă. E luni toată săptămâna. Mersul la spital nu face decât să-mi agraveze ticăitul ăsta din mine.

— Dar tu ești o afurisită de asistentă!

Se uită la el. Ce vrea să spună cu asta?

— Îl sun pe Sören, zice el.

— Te rog să n-o faci! Oricum mergem la ecografic peste câteva zile.

— Nu stau la discuții, trebuie să rezolve problema chiar acum.

Câteva ore mai târziu, se află iar în sala de consultații de la clinica de fertilitate. Sören și-a făcut imediat timp pentru ei. Acum îi face niște analize Lisei.

Cât așteaptă rezultatele, durerea de aspirație de la ultima lor vizită revine, ca și cum i-ar mai fi fost extrase niște ovule.

Oare pe Camilla o văzuse ea pe hol în ziua aia? Migrenele și calmantele i-au tocit simțurile. Îi e greu să distingă cele trăite de cele imaginate.

Sören intră și se așază pe marginea patului.

— Am niște vești. Atât bune, cât și rele. Nimic ce poate fi considerat neobișnuit în contextul dat. Nimic cu care să nu ne descurcăm, te asigur.

— Care-s alea rele? întreabă Mikael.

Sören îi aruncă o privire fugară, face o figură de parcă-și cere scuze și-și îndreaptă atenția către ea.

— Ai tensiunea mare, Lisa. E cauzată de ceea ce se numește preeclampsie.

— E grav?

— De regulă apare mult mai târziu, în ultimul trimestru. Când debutul e atât de devreme, riscul de complicații este, în consecință, mai mare, așa că trebuie să-l luăm în serios. E tratabil, însă.

Mikael se ridică încet în picioare. Se învârte pe loc. Își trece mâinile prin păr.

— Nu i-ai răspuns la întrebare, zice el. E grav?

— Afectează cam una din zece femei din Suedia în fiecare an. Trebuie să-ți monitorizăm tensiunea arterială și va trebui să o iei mult mai ușor până naști.

— De ce n-a fost depistată mai devreme? întreabă Mikael.

— Probabilitatea de a depista preeclampsia la un control de rutină în această fază timpurie este foarte mică.

— Am terminat cu controalele de rutină, spune Mikael. De acum înainte, ne vezi numai tu.

— Lisa va trebui să vină regulat de acum înainte să i se ia tensiunea. Și nu de către mine, mă tem că asta nu-i posibil. Însă în clipa în care vă îngrijorează ceva, mă căutați așa cum ați făcut azi.

— Ce s-ar putea întâmpla? întreabă Lisa.

— Ar putea fi afectată creșterea fătului. Există un risc de naștere prematură.

— Ar putea să moară copilul? întreabă Mikael.

— Da, răspunde Sören, dar asta e ceva foarte rar.

Șampania

33.

Scena Solliden de la muzeul în aer liber Skansen umple ecranul mare al televizorului. În curând, un actor o să recite *In Memoriam,* celebra poezie a Lordului Tennyson. Mikael și-a șters lacrimile, dar e limpede pe fața lui că a plâns, cel puțin pentru Lisa. Pare ofilit, resemnat. A deschis o sticlă de șampanie veche și a umplut patru pahare care acum așteaptă pe măsuța de cafea.

După plecarea Ebbei și a lui Marlon, în living domnește o tăcere stranie. Lisa simte schimbarea, nu doar în Mikael, ci și în Sören și Camilla, care s-au așezat pe canapea unul lângă celălalt. Toată lumea își caută refugiul în emisiunea de la televizor. Când erau copiii în casă, se puteau preface împreună. Acum parcă s-ar fi tras o cortină, dând la iveală realitatea așa cum este ea cu adevărat. De acum înainte, totul e improvizație.

Glasul lui Sören l-a auzit ea în timpul meditației, când i se derulau în subconștient imagini din trecut, ca un glas de zeu atotputernic. Cândva, acuzația ei de malpraxis i-a amenințat cariera. A fost punctul culminant al unei perioade oribile din viața Lisei.

Ceea ce propusese Camilla în plimbarea lor de la Djurgården pusese capăt efectiv prieteniei lor. Fusese atât de absurd, așa o agresiune, așa de ofensator…

În seara aceasta, Camilla și-a cerut scuze pentru că întrecuse măsura. Folosirea unei mame-surogat e interzisă prin lege în Suedia. Sunt însă și zone gri. Camilla spusese că se putea aranja adopția copilului după naștere. Un acord secret de care ar fi știut numai ei patru, așa văzuse ea lucrurile. Sören avea toate cunoștințele necesare. Împreună, dispuneau de toate relațiile de care urmau să aibă nevoie.

N-a reușit niciodată să-și dea seama cum își închipuise Camilla că o să meargă lucrurile și nici nu vrea să afle.

Trebuie să fi găsit altă femeie, de vreme ce Marlon există, și trebuie să se fi întâmplat repede. Acum, Marlon merge de mână cu fiica ei pe străzile din Storängen spre o petrecere de Revelion. Uneori, lumea e de necrezut.

— O să stăm pur și simplu aici, în fața televizorului? întreabă ea. Nu vreți să ieșim, să ciocnim pentru noul an și să se ne uităm la focurile de artificii?

— Mulțumesc, Lisa, spune Sören, dar eu mă simt bine aici.

Camilla, care acum se reazemă de soțul ei, clatină din cap cu o expresie de oboseală pe chip.

Au renunțat la prefăcătorie și s-au retras în bula lor. Probabil că-și doresc să fie la ei acasă.

— Haide! îi zice Mikael Lisei. Tu și cu mine putem ieși să ne uităm la artificii.

Încăperea în care se află e luminată de niște reflectoare utilizate în construcții, îndreptate spre tavan și care cumva pâlpâie în ritmul muzicii. Tavanul rustic de lemn pare aproape alb în lumina dură și supărătoare. Încăperea e plină de lume de la liceele locale și alți oameni pe care Ebba nu-i cunoaște. Lângă un perete e o cabină de DJ făcută din paleți de lemn, în fața căreia dansează o mare de oameni. De-a lungul peretelui celui mai apropiat de ușă e o masă lungă, plină cu sticle de tărie, vin și băuturi acidulate, și stive de pahare de plastic.

Ebba îl ia pe Marlon și-l trage la masa cu băuturi. Își toarnă un pahar și-l dă peste cap.

— Mai încet, Ebba! zice Marlon.

— Încă unul, zice ea. Mai vreau unul.

Îl cuprinde pe Marlon cu brațele de după umeri și-l împinge la loc în mulțimea care se leagănă pe ringul de dans. Acesta râde, clătinând din cap. Se lipește de el, lăsându-se pe spate și lăsându-și părul să-i plutească liber. Cu fiecare mișcare simte cum se duc toate rahaturile. Nu vrea să mai privească în urmă. Nu vrea să mai gândească deloc.

Un tip pe care-l știe Marlon vine să le zică ceva. Ebba nu prinde ce anume, e imposibil să auzi ceva atât de aproape de boxe. Nici nu-i pasă însă, continuă să danseze, aruncându-și brațele în sus și învârtindu-se iar și iar. Băieții se uită la ea.

Când termină de vorbit, Marlon vine și o îmbrățișează pe la spate. Într-o mână ține două pahare de plastic cu șampanie și o sărută pe gât.

DJ-ul oprește muzica și din boxe se aude „zece, nouă, opt…”

— Hai să mergem afară! spune băiatul.

Se țin după șuvoiul de oameni care ies la aer.

Ebba a trecut de sute de ori pe lângă depozitul de cherestea închis, dar acum e pentru prima oară dincolo de gard. Curtea mare, deschisă, e plină cu barăci părăsite și anexe. Acum e lume peste tot. În mijlocul mulțimii stă

gazda, tipul cu care tocmai a vorbit Marlon, lângă un rastel plin cu artificii.

Trei, doi, unu! *La mulți ani*!

Ciocnesc paharele și beau. Când și l-a golit pe al ei, Ebba îl dă de pământ, îi cuprinde fața lui Marlon cu mâinile și-l sărută.

— Te iubesc, zice ea. Te iubesc al naibii de mult!

Lisa și Mikael stau în capătul pantei din fundul grădinii, uitându-se la lac. Pârtia de schi Hammarby, orbitor de albă în lumina reflectoarelor, se profilează în cel mai îndepărtat punct al lacului, acolo unde acesta se transformă în Canalul Sickla. Dincolo de el pot zări Globe Arena, înfășurată în purpura ispititoare a luminilor de pe fațadă.

Aud un fluierat în depărtare. Deasupra copacilor înalți din Rezervația Naturală Nacka urcă spre cer o rachetă care explodează într-un glob albastru ce se transformă într-o scânteiere ca a mii de pietre lucitoare. E urmată de încă una și încă una. Spre cer sunt lansate din toate direcțiile artificii care fac țăndări liniștea cu fluieratul, pârâitul și pocnetul lor, luminând întunericul cu focul lor multicolor, îmbibând vântul rece cu miros de praf de pușcă.

Lisa se întoarce către Mikael și-și ciocnește ușor paharul de al lui.

— La mulți ani!

— La mulți ani! răspunde el.

Îi caută mâna și o strânge cu putere când o găsește. E caldă. Dintr-un motiv necunoscut, mâinile lui sunt mereu calde.

Rămân acolo multă vreme, cu ochii la spectacolul de dinaintea lor. Lisa și-a pus cizmele de iarnă și un palton gros, dar nu trece mult și începe să simtă frigul. Mikael a ieșit în mocasinii lui din piele subțire, dar stă neclintit, nedând niciun semn că i-ar fi frig. Mai degrabă pare că frigul are un efect calmant asupra lui.

Artificiile care explodează pe cer sunt energie, eliberată ca să creeze căldură, lumină și sunet, ceea ce o face pe ea să se întoarcă înapoi cu gândul.

Totul e chimie.

Așa își începuse Mikael discursul la masa de la nunta lor. Studiase științele naturii în liceu, așa cum făceau toți băieții deștepți pe vremea aceea. Când venise momentul educației superioare, optase pentru economie, fiindcă se gândise că o să-l ajute să câștige o grămadă de bani.

Există corpi și anticorpi. Materie și antimaterie. Poli pozitivi și negativi.

Încă-și mai amintește fiecare cuvințel.

Cei o sută șaizeci de oameni pe care-i invitaseră la un centru de conferințe din afara Stockholmului erau așezați la numeroase mese în două săli legate printr-un paravan. Mikael stătuse în mijloc ca să-l vadă toată lumea. Majoritatea fuseseră la universitate și înțeleseseră despre ce vorbea el. Una dintre vechile prietene din Blekinge ale Lisei considerase că discursul fusese un pic cam pretențios, dar cea mai mare parte a invitaților fuseseră fascinați, întocmai ca ea, de bărbatul superb și inteligent care-i devenise soț în acea după-amiază.

Discursul îi purtase pe ea și pe toți invitații lor într-o călătorie de vis printre atomi și mișcările lor, printre neurotransmițătorii din creierul uman și reacțiile fizice la aceștia, până la forțele de respingere și atracție ale magneților.

Ideea era că legile științei nu pot explica dragostea. O pasiune nebună după cineva e marea antiteză, excepția la ordinea care guvernează planetele și atomii. Singurul lucru care nu poate fi dovedit, nu poate fi explicat de rațiune și invențiile umane precum matematica și alfabetele. Dragostea este o energie care nu poate fi transformată, nu e constantă, nu poate fi luată ca de la sine înțeleasă și necesită atenție în permanență.

E ceea ce ne face oameni.

E ceea ce face posibilă supraviețuirea noastră. Dragostea e fragilă și totodată cea mai mare forță de pe Pământ. Capabilă să dărâme bariere imposibile și să facă posibil orice lucru. Dragostea arată drumul precum o busolă invizibilă. Nu poate fi pusă la îndoială, ci doar urmată. N-o putem crea, nici distruge, nici alege.

Dragostea ne-a ales pe noi, pe noi fiindcă suntem chimia perfectă. Așa își încheiase discursul.

Acum, dragostea îi alesese pe Ebba și pe Marlon. Acum ei sunt cei care fug ca să scape cu viață.

Lisa se întoarce și se uită la casa lor, cea pe care ea și Mikael au construit-o împreună.

Îi vibrează telefonul în buzunarul paltonului. Îl ignoră, închipuindu-și că e vreun SMS de la prieteni și cunoștințe care iau legătura cu ea numai o dată pe an. Nu vrea să fie distrasă de la acest moment cu Mikael.

De-a lungul anilor au tot existat lucruri care au distras-o, care au intervenit între ei, care au slăbit energia care îi lega cândva. Numai că și asta înseamnă să fii om. Dragostea nu e mereu pură și nu e o forță

monolitică. Nu e chiar atât de simplu.

Sau ar putea fi Tom, răspunzându-i în cele din urmă la SMS? El a pândit în fundal din când în când, ca o umbră interzisă, o alternativă, un refugiu pentru atunci când dragostea durea.

Dacă acum ar fi stat cu el, cum i-ar fi fost viața?

— Te bucuri că stăm aici împreună, tu și cu mine? întreabă Lisa.

— Da, răspunde Mikael. Mă bucur.

Vocea îi sună a gol. Știe că e beat, posibil dincolo de punctul în care se mai poate avea încredere în el. Aproape cu siguranță alcoolul nu e singurul drog care-i curge prin vene. Ceva pentru spate, ceva pentru anxietate, picioarele lui neliniștite, ADHD. De atâtea ori l-a urât pentru asta. Știe însă că nu se poate abține și că nu trebuie să dea vina pe el. Știe de ce au ajuns lucrurile așa, de ce a devenit el astfel.

— Ce an deplorabil! zice Mikael cu o claritate bruscă în glas, ca și cum ar fi primul lucru pe care l-a spus după luni de zile.

A vorbit el destul de mult, nu numai în seara asta, dar nimic din ce a spus n-a avut această intensitate a sincerității, de parcă s-ar fi întors într-un târziu, de parcă ar fi iar el însuși.

— Ne avem unul pe altul, spune Lisa. Fiica noastră frumoasă și casa. Hai să facem noul an un nou început pentru noi!

— Îmi pare rău, Lisa.

— Pentru ce-ți pare rău?

— Îmi pare rău pentru tot.

34.

Când Lisa și Mikael revin în camera de zi pe ușa glisantă, Camilla a stins televizorul și a pus iar muzică. Mikael se duce în pas de plimbare la ea, se uită la ce a pus pe platan și se așază pe jos lângă ea. Lisa îi aude vorbind când trece pe lângă ei. Prezența reală pe care a simțit-o la Mikael pe dealul dinspre lac a dispărut. El s-a întors la rolul pe care l-a jucat toată seara, făcând conversație despre fleacuri ca să păstreze amărăciunea sub control și să treacă timpul până le pleacă musafirii. Nu e Mikael pe care-l cunoaște, nu e bărbatul cu care s-a măritat. E din nou ca un străin.

„Îmi pare rău pentru tot.”

Ce-o fi vrut să spună cu asta?

Se întoarce în bucătărie și scoate telefonul din buzunar. Începe să citească mesajul de pe ecran, dar nu înțelege ce zice. Ceva despre mașină și carport. Pulsul o ia din nou la goană, îi e foarte cald în palton. Apasă pe un buton ca să i se afișeze tot mesajul, dar e întreruptă de un gâlgâit.

În dreptul hiatului de bucătărie stă Sören, care toarnă vin roșu. Înțepenește când li se întâlnesc privirile și bagă telefonul la loc în buzunar.

— N-am apucat să discut cu tine după naștere, spune el, dar vreau să știi că înțeleg.

Așa își cere el scuze? N-ar putea să înțeleagă. Nu contează la câte nașteri a asistat, câți ani de experiență are sau cât de multe știe. Nu poate să înțeleagă niciodată ce a trăit ea.

Sperase că pot petrece seara fără să aibă discuția asta. Acum însă sunt singuri într-o încăpere pentru prima oară și nu au cum să se evite.

— N-am depus plângerea pentru malpraxis, zice ea.

El dă din cap. Știa asta, bineînțeles.

— Nu m-ar fi deranjat. Am revăzut în minte ziua și noaptea aia de o sută de ori. Aș fi procedat la fel. Sper că poți să înțelegi cum a fost din perspectiva mea.

Lisa coboară privirea la mâini, nu zice nimic.

— În ziua în care am mușit-o pe Ebba, a mai venit o femeie cu simptome similare, continuă el. M-a afectat, desigur, ceea ce i s-a întâmplat. Avea tensiunea cât casa. Făcea convulsii. Un AVC. E cel mai mare coșmar al nostru, Lisa. Nu voiam să ți se întâmple și ție.

— Ce s-a întâmplat cu femeia și copilul ei?

— Au murit amândoi.

— Cine era?

— Era o victimă a traficului de carne vie. Nu avea rude sau prieteni în Suedia. Dacă i-ar fi păsat cuiva cât negru sub unghie de ea, lucrurile n-ar fi ajuns în acel punct.

Lisa se duce la chiuvetă, umple un pahar cu apă și bea. E oribil. Îi e milă de femeia necunoscută. Se simte recunoscătoare s-o aibă pe Ebba, numai că ceea ce a făcut Sören e în continuare greșit și așa va și rămâne pentru totdeauna. Nimic n-o poate face să se răzgândească, nici măcar ceea ce tocmai i-a spus el. Știe ce încearcă să facă. Îi caută iertarea. Dar Lisa nu simte niciun pic de compasiune față de el.

— Și copiii noștri care ies împreună? Despre asta ce ai de zis?

— Stockholmul e un oraș mic, oricât am încerca noi să ne spunem că e centrul universului.

Bea, dă din umeri, îi oferă un zâmbet care pare un pic cam disperat. Nu i-a mai văzut acest zâmbet, nu l-a văzut niciodată pe el ca pe un om obișnuit, vulnerabil, în carne și oase.

— Dar tu ce crezi? întreabă el.

— Dacă aș fi crezut în soartă, poate aș spune că lucrul ăsta a fost predestinat, din vreun motiv oarecare. Dar, după cum știi, nu cred în chestiile astea.

— Și atunci ce o să faci?

— Dacă mă opun, n-o să fac decât să înrăutățesc lucrurile. Sunt tineri. Urmează să termine școala. Cine știe unde o să se ducă după aia.

El ia sticla și-și mai toarnă vin. Simte nevoia să bea, chiar dacă seara s-a terminat. Aproape ca și cum și-ar fi prescris singur un tratament.

— Pot să te întreb ceva? zice Lisa.

Sören lasă sticla și ridică iar ochii la ea.

— Poți să mă întrebi orice.

— După ce a trecut poliția, de ce ai tot dat înainte cu drepturile mele?

— Am văzut poliția depășindu-și atribuțiile de prea multe ori. Bănuiesc că-i un reflex.

— Nu-ți mai sunt pacientă.

— Știu. Poate vine odată cu calitatea de doctor. Doar încercam să ajut.

Ridică un pic din umeri.

Încearcă s-o manipuleze iar. Încearcă să pară un om de înțeles, să

negocieze un armistițiu, să tragă linie sub trecutul lor înainte să-și vadă fiecare de drum.

Numai că ea nu e capabilă de împăcare. Recuperarea de ani de zile a pus-o pe picioare, dar nu i-a vindecat rănile. Nu mai e cea de dinainte. Durerea îi stă în cale și așa îi va sta mereu.

Nu știe dacă povestea lui despre cealaltă femeie e adevărată. În Suedia foarte puține femei mor la naștere. Dacă e adevărat că s-a întâmplat chiar în ziua în care s-a internat ea cu tensiune mare, s-ar putea explica tratamentul care i-a fost administrat. Însă nu contează, nu schimbă nimic.

Și-a pus viața și viitorul în mâinile lui Sören.

N-o să mai aibă niciodată încredere în el.

35.

Lisa se străduiește cât poate ea de bine să zdrobească gândurile despre ceea ce s-a întâmplat când a născut, să uite discuția cu Sören și povestea despre cealaltă femeie care a murit. Inima îi gonește iar, cu bătăi înăbușite care-i urcă pe gât, prin carotidă, înspre cap.

Scoate telefonul, vede apelurile ratate și SMS-ul din care n-a citit decât jumătate. Carportul.

Afară, totul e tăcut. Singurul sunet pe care-l aude e vântul care suspină printr-o ninsoare care nu pare să mai contenească.

Deschide ușa. A căzut atâta zăpadă că urmele lăsate de polițiști s-au șters. Coboară treptele de la intrare, simte cum zăpada o strânge de încălțări. E atât de adâncă încât intră în ele, udându-i șosetele.

Ceva mai încolo, vede urme pe zăpadă. Cineva a urcat dealul ținându-se pe lângă gard ca să evite să fie văzut. Încălțări mari, categoric de bărbat. Mașina e încă la locul ei, aparent neatinsă, sub acoperișul carportului.

Totul arată ca mai înainte. Geamul lateral spart. Mașina pare la fel de rece și goală ca data trecută. Nu s-au scurs decât câteva ore de când a ieșit aici ca să descopere că i-a fost furată geanta de sală, însă pare că a trecut o veșnicie.

Tot i se mai pare ireal că i-a spart cineva mașina, atât de aproape de viețile lor personale încât nu-i vine să creadă. Mașina care-i duce din punctul A în punctul B, care a dus-o pe Ebba la activități seara și în weekenduri, care a adus acasă alimentele care i-au hrănit. Era ca un membru al familiei lor. Ar fi trebuit să fie un loc sigur. Întocmai ca Maria Regina.

Întocmai ca trupul ei.

Intră în carport, neștiind sigur ce anume caută. Ceva ce i-a scăpat, ceva ce i-ar putea spune ce s-a întâmplat. Urmele se opresc acolo. Își trece mâna pe capota mașinii cât îi dă ocol.

— *Lisa*!

Sare ca arsă. Vocea vine din umbrele adânci din spatele carportului, unde sunt ținute mașina de tuns iarba, greblele și ghivecele de exterior.

Spre ea vine o siluetă, ca dăltuită din întuneric.

Caută telefonul, tâmplele îi zvâcnesc, mâinile n-o ascultă.

— *Cine-i acolo*?

Reușește să pornească lanterna, să o îndrepte către voce și întuneric.

O mână ridicată. Palma lucește albă când oprește raza de lumină, lăsând fața și restul trupului în umbră.

— N-am vrut să sun la ușă.

— *Tom*?! șuieră Lisa. *Ce cauți aici*?

El stă în fața ei acum, întinzând mâna spre ea.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Marlon o conduce pe Ebba peste ringul de dans spre o ușă din fundul sălii. O deschide și continuă pe un coridor lung. E plin de praf și dărâmături. Ebba îl trage de braț ca să-l facă să se oprească, îl cuprinde cu brațele ei, îl sărută. E caldă și fiecare părticică a trupului ei pulsează.

Marlon întrerupe sărutul și o trage după el. Vechiul depozit de cherestea părăsit are ceva înfiorător, dar totodată incitant. Se oprește iar.

— Unde mergem? întreabă.

— Haide! zice Marlon. Doar un pic mai încolo. Ai luat marfa?

— Bineînțeles că da, răspunde Ebba.

Băiatul luminează spațiul întunecat cu lanterna de la telefonul lui.

— Urcăm, pe acolo!

Se duce la baza unei scări, îndreptând lanterna spre un chepeng din tavan.

— Ce-i acolo?

— Raiul.

Ebba chicotește.

Marlon începe să urce scara și ea îl urmează.

Când ajung în pod, Ebba vede lumea luminată de focurile de artificii prin două lucarne. Aude muzica de dans prin podeaua aspră. Sunt în capătul îndepărtat al clădirii. Peretele exterior e atât de aproape de liniile de tren că aude pocniturile cablurilor care trec pe deasupra lor. Încăperea e goală cu excepția unui banc de lucru vechi acoperit cu diferite unelte și sticle de plastic la fereastră, o saltea în mijlocul podelei și un calorifer vechi și ruginit care scârțâie când încălzește spațiul. Arată ca un fundal dintr-o piesă de teatru sau film vechi. De parcă s-ar fi cazat într-o cameră de la un *saloon* dintr-un oraș fantomă din Vestul Sălbatic care-i aștepta pe ei doi să ajungă.

— E perfect, zice.

Un cuibușor de nebunii secret, intim, departe de ochii curioși, sub cerul

senin al nopții, unde doar stelele le sunt martori.

— Nu așa ne-a fost vorba? întreabă Marlon.

Ebba dă din cap.

Exact așa le-a fost vorba.

36.

Stockholm, august, cu șaptesprezece ani înainte

— **L**isa Kjellvander?

Ridică privirea când își aude numele. Încă o asistentă, una pe care n-a mai văzut-o. La început, Mikael mergea la fiecare control cu ea, dar în ultimele săptămâni a venit singură. Astăzi, el avea o întrevedere importantă cu un client. Vrea să-l sune imediat ce termină.

O urmează pe asistentă din sala de așteptare spre o sală mică de consultații unde i se spune să ia loc pe un scaun pentru vizitatori.

— Înțeleg că ai venit să-ți verifici iar tensiunea? zice femeia. Ia să vedem, în câte săptămâni ești, treizeci și cinci, corect?

— Da, e corect, răspunde Lisa. Nu mai e mult.

Căldura apăsătoare de final de vară e tipică pentru anotimpul în care se află, când începe trimestrul de toamnă. În aer plutesc tunete. Lisa e îmbrăcată doar cu o rochiță subțire de vară, întinsă bine peste burtică.

— Ai venit și săptămâna trecută, văd, iar lucrurile stăteau cum era de așteptat, având în vedere preeclampsia ta.

— Nu am preeclampsie, spune Lisa. Doar tensiune crescută și care variază mult. Mi-o verific regulat acasă.

Asistenta surâde și dă din cap. Îi înfășoară Lisei manșeta pe braț, apasă pompița ca să ajungă la presiunea corectă, ia cadranul și numără în tăcere în sinea ei.

— Cum te simți astăzi?

Asistenta nu ridică ochii din cadran. Ticăitul revine, urcând prin trupul Lisei. Nu vrea să se producă, nu acum, nu din nou, dar nu are cum să-l oprească. Ultimele zile n-au fost bune. A trebuit să crească doza medicamentului ei puternic împotriva migrenei ca să poată dormi și ea un pic. Somnul îi e singurul refugiu. Când e trează, e așa de adormită și are așa o stare de greață, că nu-i mai vine să facă nimic.

— Sunt bine, răspunde ea. Am o durere de cap, mă simt un pic obosită, dar nimic neobișnuit.

Asistenta stă în continuare cu ochii lipiți de cadran și fruntea i se încrețește încet.

— A trebuit să explic asta de fiecare dată, dar mie tensiunea îmi crește ori de câte ori vin la un control, spune Lisa. Și eu sunt asistentă medicală, dar din nu știu ce motiv se pare că am făcut sindromul halatului alb.

Asistenta pune cadranul pe masă și scoate manșeta.

— Spui că aici ai valori mai mari decât acasă?

— Am exact aceeași manșetă ca tine.

Femeia scrie ceva pe o hârtie. Să fie numere?

— Și cum ți-a fost drumul încoace astăzi? Stresant?

— Nu, deloc. Am luat un taxi.

Coborâse geamul ca să lase vântul s-o răcorească, sperând că niște aer proaspăt i-ar putea alina durerea de cap persistentă și sfredelitoare.

— Îți sugerez să te întinzi un minut. Mă duc să discut cu doctorul. Odihnește-te și o să-ți luăm din nou tensiunea cam în cincisprezece minute, bine?

— Ce a arătat? întreabă Lisa.

— Era mare. O să mai verificăm peste o vreme, după ce te-ai odihnit.

Asistenta pleacă și închide ușa în urma ei.

Ceea ce face clinica lui Sören unică este faptul că el e alături de pacienți tot drumul, de la sămânță la fruct, cum spune el. De la pregătirea pentru fertilizare in vitro până la naștere. Fără tranziție între echipe, fără detalii trecute cu vederea, nimic lăsat în voia sorții. Verificările tensiunii ei sunt singura excepție. E o procedură simplă pe care o poate efectua oricine.

Și totuși, au ajuns aici. Și-a luat tensiunea chiar înainte să se urce în taxi și nu era deosebit de mare.

Scoate telefonul, se cațără pe masa de consultații acoperită cu hârtie și se așază confortabil. Îi scrie un SMS lui Mikael.

„Am să mai stau pe aici o vreme. Vor să-mi ia tensiunea iar. Se pare că în momentul ăsta e mare."

El îi răspunde aproape instantaneu.

„Vrei să vin și eu?"

„Nu-i nevoie. Te sun mai încolo."

Bagă telefonul la loc, închide ochii și încearcă să respire adânc, ca să potolească ticăitul din trup. Își pune mâinile pe burtă ca să înduplece viața care crește înăuntru s-o ajute pe mami, nu să-i facă probleme. Își dorește să fi fost Mikael cu ea, dar în același timp nu vrea ca el să plece de la întrevederea aceea importantă. Mikael știe cum să vorbească cu oamenii ăștia, cum să-i susțină cauza, cum să-i facă să asculte.

Se aude un huruit dincolo de fereastră. Lisa ridică privirea și vede un cer negru-cenușiu, cu dungi de albastru și roșu. Ca un ochi vânăt masiv deasupra Södermalmului.

Ticăitul sau fâsâitul sau ce-o fi, că ea nu-l poate descrie, nu cedează. Din contră, se intensifică. Întinde iar mâna după telefon, dorind să-i spună lui Mikael să vină.

Tocmai atunci ușa se deschide și asistenta se întoarce.

— Bună! zice ea. Te simți mai bine acum?

— Nu știu. La fel, cred.

— Să-ți luăm iar tensiunea.

Se repetă procedura. Judecând după expresia feței asistentei, situația nu s-a îmbunătățit.

— Lisa, zice ea, am discutat cu doctorul. O să te transferăm în secția de maternitate.

— *Secția de maternitate*?! *Ți-ai pierdut mințile*? *Trebuie să nasc abia peste cinci săptămâni*!

— E doar o precauție. Ai tensiunea periculos de mare.

— Am *tensiune oscilantă*. Îmi sare tensiunea uneori, după care coboară la loc.

— O s-o măsurăm continuu și o să discutăm cu tine orice decizie despre intervenții ulterioare. Rămâi unde ești, am să mut patul.

Intervenții ulterioare? Ce tot zice?

— Vreau să-mi sun soțul, spune ea când e împinsă în hol. Și trebuie să iau legătura cu Sören Isaksson chiar acum. El e specialistul nostru și a promis să ne ajute în caz că se întâmplă ceva.

— Cu Sören Isaksson am și vorbit, replică asistenta. Ne vedem cu el în secția de maternitate.

Urcă cu liftul. Patul e împins în secția de maternitate. Asistenta o conectează la un sfigmomanometru mai complicat care-i monitorizează încontinuu tensiunea.

— Ai putea să-ți ridici rochia, te rog? zice ea.

Lisa face ce i se spune, expunându-și burta mare. E unsă cu un gel transparent și rece.

— Să ascultăm!

Simte sonda ecografului rece pe piele. Durerea ei de cap e acum la cote maxime.

Aude sunetele inimii fetale ca niște semnale de pe altă planetă. Tânjește

după momentul în care o să se termine într-un final sarcina. Atunci totul va fi meritat.

Dar nu se poate să se întâmple mai devreme de câteva săptămâni.

— Stai aici și totul va fi bine! O să-ți urmărim tensiunea arterială și sunetele acestea ale inimii. Am să-ți dau un sedativ ușor ca să te ajute să te relaxezi.

I se dă un păhăruț cu două pastile în el și un alt pahar cu apă. Le înghite pe amândouă.

— Când pot să mă duc acasă?

— Asta depinde de doctor. Depinde de cum merg lucrurile.

— Poți să-mi dai o pătură? Mi-e frig.

Asistenta îi aduce o pătură, i-o aranjează pe ea.

— Mulțumesc! Acum pleci?

— Mi s-a terminat tura. O să vină altcineva într-un minut.

E lăsată iar singură. Singură cu bâzâitul aparatelor la care e legată și cu huruitul de deasupra. Închide ochii, încercând să se relaxeze.

După o vreme, poate jumătate de oră, ușa se deschide din nou și intră Sören. Își dă imediat seama că s-a întâmplat ceva. Ochii lui se duc drept la ecranul legat la sfigmomanometru, după care se așază lângă ea.

— Bună, Lisa! Cum te mai simți? întreabă el.

— Tu să-mi spui! răspunde ea.

— Sunt un pic îngrijorat, dar am știut de problema asta și am urmărit-o tot timpul. Trebuie să-ți coborâm tensiunea.

— Deci ce facem?

— O să-ți dăm medicamente mai puternice, administrate intravenos, apoi o să te ținem aici pentru observație. Dacă vrei, îți mai putem da sedative să dormi. Ai vrea?

— Nu vreau să dorm.

— Ceva să te ajute să te relaxezi un pic, atunci?

— Bine.

— Bine, cu asta începem.

Scoate din halat o seringă, ceea ce e neașteptat, surprinzător. Nu-și dăduse seama că o să-i facă el injecțiile. Dar apoi își amintește că asta face parte din înțelegere, că el îi supraveghează fiecare etapă a tratamentului.

Acul o ciupește de braț și se simte imediat mai caldă și mai calmă.

— Lisa, acum o să administrez intravenos o doză de antihipertensiv, zice Sören. Tu doar încearcă să te relaxezi.

Ea se întreabă dacă Sören e îngrijorat că ar putea avea convulsii. A auzit că preeclampsia poate provoca așa ceva, de aceea și este important să se relaxeze.

Sören fixează atent cu leucoplast acul care e legat la un tub subțire. Pare că i se face o perfuzie.

— Gata, acum așteptăm să-și facă treaba. Am niște chestii de care trebuie să mă ocup, dar revin nu peste multă vreme, bine?

— Bine, zice ea. Mulțumesc, Sören!

O trezește o alarmă care sună încet. Un semnal repetat la intervale regulate. E pe punctul de a se ridica în capul oaselor când ușa se dă de perete. Sören vine în fugă la aparatul de lângă ea. Trage ecograful lângă el. Metalul rece alunecă grăbit de-a latul burții ei. Mișcările lui sunt sacadate, stresate. Clatină din cap.

— *Sören, ce se întâmplă*?

Nu răspunde. În schimb, se întinde să apese un buton, iar o alarmă nouă, mult mai tare decât prima, umple încăperea. Deasupra ușii, o lumină roșie începe să clipească.

Ușa se dă iar de perete și intră în fugă o femeie.

— Nu aud niciun sunet de la inimă, Lisa, zice Sören. O să fim nevoiți să-ți facem cezariană chiar acum.

— *Acum*?! *Dar nu e…*

Femeia din spatele ei îi pune o mască pe față și zice:

— Lisa, numără invers de la zece!

Zece.

Trage adânc aer în piept, panicată sub masca legată de față.

— Ușurel, respiră normal!

Nouă.

Anestezia începe să-și facă efectul în timp ce patul îi e împins în hol. Sören aleargă pe lângă ea.

Vocea femeii sună cunoscut. S-a întors prima asistentă?

Se deschide cu zgomot altă ușă și Sören strigă instrucțiuni când intră în sala de operații.

Opt.

Asistenta îi răspunde. Îi aude vorbind, dar nu au decât câteva secunde la dispoziție. Lisa dă capul pe spate, încercând să o vadă pe femeie, dar e orbită de o lampă fluorescentă de deasupra. Clipește. Lumea se întunecă,

după care vede iar, dar nici urmă de asistentă.

Șapte.

Sören îi taie rochia și chiloții. Se simte imponderabilă.

— O să fie totul bine, Lisa.

Cuvintele sunt ca o șoaptă. Vocea asistentei e atât de cunoscută! Femeia îi atinge brațele, atingere care e de neconfundat.

Trupul i se face din ce în ce mai greu.

E pe mâini bune. E înconjurată de prieteni, așa că nu-i nevoie să țină garda sus. Oamenii din sala de operații o cunosc, știu totul despre afecțiunea ei.

Șase.

Lisa pune o mână pe brațul asistentei și șoptește:

— *Mulțumesc, Camilla*!

Cafeaua

37.

Lisa îndreaptă lanterna spre tavanul carportului ca să nu-l orbească pe Tom.

— De ce nu mi-ai răspuns la SMS? întreabă ea.

— Am tot încercat să te sun. De ce n-ai răspuns? De obicei nu ești așa greu de găsit.

Apelurile ratate. Toate fuseseră de la un număr necunoscut. Trebuie că sunase de pe fixul din biroul lui.

— A fost o seară dificilă, zice Lisa.

Vorbele ei sună ca o tentativă derizorie și idioată de justificare.

— Musafirii noștri, părinții prietenului. Îi cunoaștem deja, Tom. Îi cunoști și tu. Sau cel puțin știi cine e tatăl.

— Cine?

— Sören Isaksson.

— *Glumești*! exclamă Tom. Ebba iese cu fiul lui și voi n-ați știut?

— Habar n-am avut.

Tom își trece mâinile prin păr. Clatină din cap. Încearcă să asimileze informația, să-i dea de cap, așa cum a făcut Lisa toată seara, cum de s-au găsit copiii lor.

— Mai ții minte ce te-am rugat să faci pentru mine în primăvara de dinainte să se nască Ebba?

— Cum pot să uit? Nu credeai că ai preeclampsie.

— Și aveam dreptate. Analiza pe care mi-ai făcut-o a dovedit acest lucru.

Tom aprobă din cap.

— Da, dar marele Sören Isaksson nici n-a vrut să audă. Era atât de sigur de diagnosticul lui! Îmi pare rău, Lisa, știu cât de oribil trebuie să fie pentru tine.

Face un pas în față și, cu băgare de seamă, o cuprinde cu brațele.

— De ce ai venit? întreabă ea.

— Fiindcă trebuie să mergi cu mine la Maria Regina. Medicamentele înlocuitoare au fost livrate prin curier și e nevoie de două semnături pentru predare.

Lisa scoate un oftat adânc. Ar fi trebuit să-și dea seama imediat ce Tom

menționase medicamentele înlocuitoare. Celelalte persoane care lucrează în seara asta nu au autoritatea necesară.

— Mi-au folosit hoții permisul ca să capete acces? Polițiștii au fost aici, dar n-au vrut să-mi spună.

— Da. Permisul tău a fost. Nu-ți face griji, n-o să creadă nimeni că ai fost tu.

Când intră din nou în casă, Lisa își găsește musafirii stând pe canapea, cu o tavă de cești de cafea și un bol cu bomboane de ciocolată în fața lor. Sören vorbește la telefon.

— Încearcă să dea de compania de taxi, zice Camilla.

— Trebuie să mă întorc la serviciu, spune Lisa.

— La ora asta? întreabă Camilla.

Lisa dă din cap.

— Să-l vezi pe Tom?

Cealaltă zâmbește și-i aruncă o privire plină de înțeles.

— Ai zis că după ce te-ai întors de la serviciu te-a sunat cineva pe nume Tom, continuă ea. Bănuiesc că e același Tom de altădată?

— Da, e același Tom. El și cu mine suntem singurele persoane care pot semna pentru livrarea medicamentelor care le înlocuiesc pe cele furate.

— Tot frumos e? Tot singur?

O spune fără inhibiție, chiar dacă Sören stă lângă ea.

— Revin în jumătate de oră.

Camillei i se întinde zâmbetul pe restul feței. Mikael se întoarce în living.

— Pleci? întreabă el.

— Au venit medicamentele noi. Trebuie să semnez de primire. Mă întorc imediat.

— Nu sunt taxiuri în viitorul apropiat, se pare. Atunci bănuiesc că va trebui să mă ocup singur de musafiri un pic. Grăbește-te, da?

Se uită la el cum se duce la dulăpiorul cu băuturi și fixează cu privirea o sticlă de coniac. Lisa coboară dealul până în Lillängsvägen, unde așteaptă mașina lui Tom.

Se urcă pe locul din dreapta. El întinde mâna după mâna ei și i-o strânge, după care pornește.

Când Tom îi arătase rezultatele probei de urină, atunci când era gravidă, acestea confirmaseră ce bănuise ea de la bun început: Sören se înșela. Nu

era nici urmă de proteină în urina ei. Niciun semn de preeclampsie, în afară de tensiunea ei oscilantă. Sören însă ignorase constatarea și-l tratase pe Tom, un coleg, ca și cum aruncase niște vorbe în vânt.

Pe Tom îl supărase aroganța lui Sören, faptul că respinsese fără drept de apel rezultatul analizei, discreditându-i opinia medicală, că nici măcar nu se deranjase să ofere o explicație. Lisa își dă seama că e supărat încă. Totuși, chiar dacă cei doi doctori avuseseră opinii diferite cu privire la preeclampsia Lisei, amândoi fuseseră de acord că tensiunea ei era periculos de mare.

Știu cu toții la ce a dus asta.

Tăcerea din mașina lui Tom sintetizează situația cât se poate de bine. Niciunul dintre ei nu vrea să vorbească despre Sören Isaksson.

Mașina se zdruncină pe trecerea peste calea ferată. Străzile sunt tăcute. În unele case luminile sunt încă aprinse. Altele sunt întunecate și pustii. Când ajung pe Parkvägen, Lisa vede locuința impunătoare a familiei Berg. Ridică privirea spre fereastra mare a camerei de zi. Acolo a zis Ebba că are loc petrecerea. La casa lui Steffe.

Numai că atât casa, cât și restul străzii sunt tăcute.

E Ebba cu adevărat acolo? Sau a mințit despre locul petrecerii?

Scoate telefonul, ezitând o clipă înainte să formeze numărul fetei. Își și închipuie expresia de pe fața ei când o să vadă cine sună. Nici n-au plecat bine și deja o sună maică-sa.

Ce o să zică dacă Ebba răspunde? Că fereastra de la livingul familiei Berg e întunecată? Casa e atât de mare, că petrecerea s-ar putea ține la subsol. E noaptea lor. Închide înainte să răspundă cineva.

În fața centrului de îngrijiri paliative e parcată o dubiță. Șoferul stă afară și fumează o țigară cât așteaptă. Când îi vede apropiindu-se, aruncă chiștocul în zăpadă și se întinde după actele din mașină care trebuie semnate. Apoi, după ce semnează amândoi, Tom își pune pachetul sub braț și intră în clădire alături de ea.

Nu a fost nevoie decât de două semnături amărâte. Nu e prea sigur. Cât de ușor ar fi să furi substanțe supuse unui control strict de la genul ăsta de livrare? Mai ușor decât să-i furi ei geanta de sală, apoi să-i ghicești codul, după care să te furișezi în Maria Regina ca să-i folosești cartela.

De ce o alesese hoțul pe ea?

Se duc în magazie, deschid dulăpiorul cu medicamente, umplu la loc rafturile goale. Noile medicamente sunt mai slabe decât cele pe care le-au

pierdut, dar sunt totuși ceva, o să mai potolească durerea.

Când termină, pornesc spre biroul lui Tom. Centrul e învăluit în tăcerea nopții, dar nu e niciodată complet adormit. Mereu e cineva acolo, gata să acționeze, dacă se declanșează alarma în vreunul dintre saloane.

Tom ia câteva lucruri de pe birou.

— Cred că am terminat pe ziua de azi, spune el.

Arată obosit. Și el a avut o zi lungă.

— Vrei să te duc acasă cu mașina? o întreabă.

Ei îi sună telefonul. Sperând că e Ebba care o sună, Lisa se uită la ecran, dar e din nou un număr necunoscut. Acceptă apelul, pune telefonul la ureche.

— Aici Lisa, zice.

— Numele meu este Jessica Möller, spune o voce de femeie. Sunt medic la Unitatea de Primiri Urgențe de la Södersjukhuset. Ești mama Ebbei Kjellvander?

I se prăbușește ceva în trup.

— Da.

— Fiica ta tocmai a fost adusă cu salvarea de la Nacka. Ar trebui să vii cât de repede poți.

— *Salvarea*?!

Închide ochii strâns, clătinând din cap.

— Fiica ta e în stare critică, zice femeia. Sună-mă la numărul ăsta când ajungi! Grăbește-te!

— *Dar ce s-a întâmplat*?

— Ebba a luat o supradoză.

38.

A încercat Ebba să-și ia zilele? Sau i s-a dat ceva la petrecere?

Speranțele pentru seara asta i-au fost spulberate. Nu există nicio îndoială cu privire la reacția ei de dezamăgire când și-a dat seama cine sunt părinții lui Marlon sau la felul în care a ieșit dineul. Însă e imposibil de știut ce s-a petrecut cu adevărat în mintea ei.

Ce a făcut?

Lisa încearcă să tragă adânc aer în piept în încercarea de a se agăța de o aparență de control. Ebba e sânge din sângele ei. Simt aceeași durere, au aceleași răni.

Trebuie să fi fost vreo încurcătură.

Și Marlon? E și el acolo, în spital, cu ea? Nu știe realmente nimic despre el.

Tom merge cât de repede poate, dinspre Podul Skanstull spre Ringvägen. Cauciucurile aruncă zăpadă când ia o curbă strânsă înspre parcare și mașina pierde pentru o clipă aderența, înainte să accelereze ca să urce dealul spre intrarea principală.

— Fugi! zice el. O să fiu în sala de așteptare.

Lisa se aruncă afară în mașină și-și scoate telefonul în timp ce aleargă pe coridoare. Se oprește la recepție, apasă pe ultimul apel primit.

— Sunt Lisa Kjellvander. Am ajuns. Ebba e bine?

— Ies imediat, răspunde Jessica.

Sala de așteptare e plină de oameni care s-au lovit sau li s-a făcut rău în ultima seară a anului. Lisa ar da orice ca să stea acolo lângă fiica ei care să aibă febră mare sau sinuzită sau orice altceva, câtă vreme poate s-o mai aibă alături.

Se apropie o doctoriță.

— *Unde e Ebba*?

— Hai să intrăm aici să vorbim!

O conduce pe un coridor, deschide o ușă spre o sală mică de ședințe și îi face semn să intre.

— *Nu, du-mă la Ebba*! răcnește Lisa. *Trebuie s-o văd*!

— Ebba se zbate între viață și moarte.

Lisa nu poate pricepe, nu-i vine să creadă că e adevărat. Jessica vine în

spatele ei, trage un scaun și o așază pe el.

— Facem tot ce putem.

Expresia de pe chip îi e la fel de gravă ca tonul vocii.

Încet, începe să înțeleagă. Desigur că au căutat să afle cine e fata. Ebba e pe aici pe undeva. E în stare atât de critică încât mama ei nu poate s-o vadă.

Nu e o încurcătură.

— O să scape?

— Încă nu știm.

— De unde a venit ambulanța?

— Din Storängen, din Nacka. Acolo locuiți, nu?

— S-a dus la petrecere cu prietenul ei. N-ați vorbit cu el?

— Tot ce știu e că era o fată cu ea.

Lisa închide ochii. Vrea să se trezească. Vrea ca situația asta să fie un vis, un coșmar oribil și groaznic. Orice, numai să nu fie adevărată.

— Fata ne-a spus că Ebba a venit împleticindu-se pe ringul de dans. Era dezbrăcată și apoi a încetat să mai respire.

— *O, Doamne*!

Nu-și mai poate reține lacrimile. Îi tremură tot trupul. Încearcă în van să alunge imaginea Ebbei dezbrăcată și înfrigurată, fără oxigen în plămâni.

— Ambulanța a ajuns în câteva minute. Dacă reușim să-i salvăm viața, meritul va fi al paramedicilor. S-au început manevre de resuscitare pe loc. Era într-o stare foarte gravă. N-a durat mult să stabilim că e o supradoză de opioide.

— Ebba n-a luat niciodată droguri!

— Înțeleg că e șocant, dar, din nefericire, asta e realitatea. O vedem în fiecare săptămână. Chiar mai des de sărbători ca asta. E suficient o dată. E ușor să faci rost de droguri și tinerii habar n-au ce iau.

— Dar ce a luat?

— Substanța activă e fentanilul. Ebba pare să-l fi inhalat. Ai cumva idee de unde a făcut rost de el?

Lisa ridică ochii și-i întâlnește privirea celeilalte. Realizarea o izbește ca fulgerul.

Marlon. Care se furișase noaptea în casa lor. Ar fi putut să-și dea ușor seama care e codul ei personal și unde pune cartela.

Se prinde de masă. Camera se învârte cu ea, de parcă ar fi într-o centrifugă. Închide ochii s-o oprească.

— Ești bine, Lisa? întreabă Jessica.

Dă din cap că da, înghițind în sec.

— Ebba avea sistemul nervos central paralizat atunci când a ajuns ambulanța, dar i s-a dat naloxonă, așa că sperăm că va rezista și o să-și revină complet.

Vrea să facă schimb de locuri cu fata ei. Vrea să fie ea cea care se luptă cu otrava care-i distruge Ebbei trupul tânăr.

— Trebuie să dau un telefon, zice ea. Trebuie să-mi găsesc soțul.

Nu poate să treacă singură prin asta. Simte nevoia să vorbească cu Mikael. Trebuie să treacă împreună prin asta.

— Înțeleg, zice Jessica. Poți să stai aici. Mă duc să văd ce mai face Ebba și mă întorc repede.

Iese din încăpere și închide ușa în urma ei.

Oare știuse Ebba de spargere? Nu-i pasă, atâta timp cât scapă cu viață. I-ar ierta orice. Ar putea să-și asume ea vina în locul ei, să lase poliția s-o bage la răcoare pentru tot restul vieții.

Îi tremură mâna când își scoate telefonul. Formează numărul lui Mikael. Sună și sună, dar nu răspunde nimeni.

39.

Jessica se întoarce și se așază în fața ei.

— Ai reușit să dai de soțul tău?

Lisa își șterge lacrimile de pe obraji și clatină din cap.

— Poți să suni pe altcineva?

— Am un prieten aici. E în sala de așteptare.

— Atunci propun să te duci să stai cu el. O să iau legătura cu tine imediat ce am noutăți.

— Am avut o naștere traumatizantă, spune Lisa. Când s-a născut Ebba mi s-a administrat tratamentul nepotrivit și au fost consecințe groaznice.

— Ai vrea să discuți cu cineva de la spital?

— Trebuie să știu ce-i faceți Ebbei, să simt că dețin controlul. Am pregătire de asistentă medicală, lucrez ca asistentă-șefă la un centru de îngrijiri paliative. Prietenul care e în sala de așteptare e doctor.

— Nu pot să te las s-o vezi pe Ebba, dacă asta mă rogi. Sunt sigură că înțelegi de ce.

— Nu vreau decât să știu cum o tratezi.

— Pot să-ți dau o copie a fișei, ca să-i vezi semnele vitale și ce tratamente i-am administrat, e în regulă?

— Mulțumesc! zice Lisa. Dar trebuie s-o și văd. Nu plec până nu-mi văd fiica.

Prin ferestruica din ușă vede un pat de spital cu așternuturi albe. În el stă întinsă o tânără. Pieptul și umerii îi sunt înfășurați în hârtie pentru masa de consultații, pliată astfel încât să-i lase descoperit gâtul. Sub bărbie i-a fost pus un colier de plastic care să-i țină capul nemișcat. Din gură îi iese un tub conectat la un aparat care o ajută să respire. Alte tuburi îi ies din trup și intră în el. Lisa îi întrezărește ochii prin pleoapele pe jumătate închise. Nu-și poate da seama dacă e trează sau adormită, moartă sau vie.

Arată ca un înger căzut de pe un nor.

Nu există nicio îndoială că fata din pat este Ebba.

Tom ridică ochii când observă că se apropie Lisa.

— În ce stare e Ebba? întreabă el.

— E legată la ventilator.

— O, Doamne, ce a luat?

— Fentanil, răspunde Lisa. Doctorița a zis că l-a inhalat. S-a dus împleticindu-se pe un ring de dans, dezbrăcată, fără să respire.

O fixează cu privirea. Șocul din ochii lui spune totul. Forma de fentanil pe care o inhalezi se numește Instanyl și e unul dintre medicamentele furate de la Maria Regina în noaptea precedentă. Nu se poate să fie o coincidență. Tom știe la fel de bine ca Lisa cât de puternic e medicamentul. În mâini nepotrivite poate fi letal.

— L-ai sunat pe Mikael?

— Nu răspunde.

— Și musafirii? Ai numărul lui Sören, nu?

— Le-am șters și pe al lui, și pe al Camillei acum mult timp. Oricum, nu pot să discut cu ei în momentul ăsta.

— Și Marlon? întreabă Tom. Ai numărul lui?

— Nu.

— Poate pot să-l găsesc eu. Îl cheamă Marlon Isaksson? Unde locuiește?

— Enskede.

Nu știe cum o să reacționeze dacă Marlon răspunde la telefon. Când a intrat pe ringul de dans, Ebba era goală și nu respira. Ce-i făcuse Marlon? Dacă știe cineva ce s-a întâmplat, atunci el e acela.

Poate s-a furișat în noaptea de Revelion ca să se ascundă. Nu-i suficient de bărbat ca să recunoască ce a făcut.

— Gata, l-am găsit, zice Tom.

Tastează numărul și-i dă telefonul. Lisa clatină din cap.

— Nu pot să vorbesc cu el.

Tom pune telefonul la ureche, pironește podeaua cu privirea. Lisa aude cum sună. Scoate plicul cu documentul tipărit pe care i l-a dat Jessica. A văzut mii de fișe ale pacienților de-a lungul anilor, dar acum parcă e în chineză. E prea supărată, ochii nu-i focalizează, tot sar de la un rând la altul, nu pricepe literele și cifrele.

— Niciun răspuns.

Tom pune telefonul deoparte.

— Ce-i aia?

— Fișa Ebbei. I-am rugat să mi-o dea ca să mă asigur… că nu-i nimic aiurea.

Ceva îi atrage privirea. Ceva care nu-i în regulă.

Revine brusc îndoiala pe care a simțit-o de la primul apel de la Urgențe, cea care-i spune că nu se poate să fie Ebba, că nu se poate ca fiica ei să fie cea care zace acolo cu tuburi intrând și ieșind din ea.

Numai că a văzut-o pe Ebba cu propriii ei ochi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Tom.

— *E greșită*, replică ea. *Au făcut o greșeală.*

Țâșnește de pe scaun și traversează în fugă încăperea. Când ajunge la ușile duble care duc la coridorul pe care se află rezerva Ebbei, le deschide izbindu-le fără să încetinească. Vede rezerva mai încolo pe hol, dar un asistent medical o prinde înainte să poată ajunge la ea.

— *Nu se poate să fie Ebba acolo*!

Jessica iese din rezerva Ebbei.

— Ce se-ntâmplă? întreabă ea.

— A dat buzna aici, replică asistentul.

— Îmi pare rău, zice Tom. O să am eu grijă de Lisa.

— Tu ești prietenul de care a zis? întreabă Jessica. Atunci spune-i că, dacă nu pleacă în clipa asta, o să fiu nevoită să chem paza.

— *Nu e Ebba*! strigă Lisa. *Nu se poate să fie Ebba*!

Tom o cuprinde cu brațul, o trage lângă el. Jessica face câțiva pași spre ei.

— Ce tot spui acolo? întreabă ea.

— Ce-i în fișa ei, zice Lisa. Nu-i corect. Trebuie să fie o greșeală.

— Ce nu e corect?

Lisa ridică documentul tipărit în dreptul feței Jessicăi.

— Grupa de sânge. Ebba nu are grupa B.

— Am făcut analiza ca să ne asigurăm, în caz că are nevoie de transfuzie. E de rutină.

Lisa îi susține privirea Jessicăi. Încercând să-și dea seama ce se petrece. Jessica pare de neclintit. E ceva de rutină, așa cum a zis. În plus, o analiză de grupă sânge e cel mai puțin complicat lucru pe care i l-au făcut fetei care zace acolo. E practic imposibil să greșești o astfel de analiză.

— Trebuie s-o mai faceți o dată, ca să fiți siguri.

— Lisa, fiica ta e în stare critică. Avem lucruri mai importante de făcut pentru ea acum. O să chem pe cineva de la pază să te conducă afară. Poate ar fi mai bine să te duci acasă și să te întorci s-o vezi pe Ebba peste câteva ore.

— Nu pot să-mi părăsesc fiica, zice Lisa.

— Nu-i nevoie să chemi paza, intervine Tom. O să ne întoarcem în sala de așteptare.

Lisa îi dă voie să o conducă pe hol. I s-a scurs toată puterea din ea. Se simte ca o somnambulă. Când ajung în sala de așteptare, se oprește brusc.

— Haide! spune Tom. Să stăm jos!

— Nu, răspunde ea. Trebuie să plecăm.

— Dar vrei să stai cu Ebba, nu?

Asta e tot ce-și dorește. Bineînțeles că vrea să stea aici, cât de aproape de Ebba i se permite. Numai că informația oferită de doctoriță a făcut-o să realizeze că mai trebuie să facă ceva, pentru Ebba și pentru ea, ceva atât de important încât n-are de ales.

— Vrei să te duc acasă? întreabă Tom.

Asta a propus Jessica. Numai că nu se poate duce acolo, nu încă.

— Nu. Trebuie să ne întoarcem la Maria Regina.

40.

Știe că e în stare de șoc, dar nu-i nebună. Greșeala pe care a descoperit-o în fișa Ebbei e îngrijorătoare, șocantă.

După ce ajung la Maria Regina, Tom se întoarce către ea.

— Ești sigură că nu vrei să te duci acasă?

Lisa clatină din cap.

Nu-și dorește nimic altceva decât să discute cu Mikael, așa cum și-au promis altădată, să vorbească despre orice. Să țipe și să plângă, să-i spună ce s-a întâmplat și că are nevoie de el să-i fie sprijin încă o dată. Numai că acasă nu are de unde să primească ajutor. Nu acum. Atâta lucru îi e clar și ei.

Ar trebui să plângă, să se prăbușească la pământ. Numai că n-o face.

Ceva se adună în ea, ca o forță care o mână înainte. Oare de ce e capabilă în starea asta? Când subconștientul preia controlul, când emoții adânc îngropate țin frâiele. Ceasul îi spune că a fost plecată mai puțin de cincizeci de minute. Nici măcar o oră. Cât de repede se poate distruge lumea! Cât de repede se poate schimba un om!

În biroul lui Tom, îi spune acestuia totul. Despre dineu, despre Sören și Camilla, despre relația Ebbei cu Marlon, despre cum s-au găsit. Bea cana de cafea fierbinte pe care i-o aduce el din bucătărie. Vorbește în dodii. Își dă seama că ceea ce spune ar putea să nu ducă nicăieri, dar cuiva trebuie să-i spună.

La intervale regulate, Tom ia telefonul și-l sună pe Marlon, de fiecare dată cu același rezultat. Niciun răspuns. I se pare inutil să iasă să-l caute pe străzile din Nacka. Dacă e adevărat că toți tinerii au fugit panicați când a leșinat Ebba, atunci ar putea fi oriunde. Dacă el a furat medicamentele și știe ce s-a întâmplat cu Ebba, cu siguranță e speriat de nu mai știe nici cum îl cheamă, a fugit undeva în puterea nopții. E prea speriat să mai răspundă la telefon.

Marlon e primul prieten al Ebbei. Când era mică, fiica ei iubea vara și animalele de la țară. Și-a petrecut mare parte din adolescență cu cărți audio sunându-i la nesfârșit în urechi, stând în fața computerului, în dormitorul pe care-l transformase în mica ei fortăreață. Lisei pur și simplu nu-i vine să

creadă că ea și Marlon ar putea fi în spatele spargerii de la Maria Regina. Sunt tineri și îndrăgostiți, asta e evident. Tinerii fac greșeli, uneori nebunești. E coșmarul oricărui părinte. Însă ce s-a întâmplat cu Ebba e cel mai urât dintre coșmaruri. Toată seara, Lisei i-a părut rău pentru Marlon. Mai că începuse să-l placă. Acum îl urăște și se teme să se gândească ce i-ar face dacă Tom ar reuși să dea cumva de el.

Gândurile legate de grupa de sânge eronată au împins-o până aproape de o cădere nervoasă. Dacă nu poate găsi un pic de claritate în curând, creierul o să-i crape în două.

— Eu am grupa A și Mikael are grupa O, zice ea. Copiii părinților cu grupele astea n-au cum să aibă grupa B, nu?

— Ești absolut sigură de grupele de sânge? întreabă Tom.

— Poți să te uiți și tu, zice Lisa. Ai acces la dosarele noastre medicale.

Tom pornește computerul.

— Am nevoie de codul numeric personal al lui Mikael.

I-l dă. Durează câteva secunde să-l găsească sistemul.

— Ce zice?

— Mikael are grupa O, cum ai zis tu.

— Atunci mai verific-o și la mine!

— Lisa! spune el.

Scrâșnește din dinți, închide ochii. Știe ce crede Tom. E asistentă medicală, bineînțeles că-și cunoaște grupa de sânge. Faptul că nu o știe pe a Ebbei poate fi un pic ciudat, dar nu și nemaipomenit. Majoritatea suedezilor habar n-au ce grupă de sânge au copiii lor. Când s-a născut Ebba, au fost multe altele de discutat și luat în calcul. Din fericire, fata nu se accidentase și nu fusese niciodată grav bolnavă, nu fusese niciodată la spital. Ea și Mikael n-avuseseră niciodată motiv să bănuiască faptul că grupa ei de sânge n-ar fi compatibilă cu a lor.

Tom tastează codul numeric personal al Lisei, confirmând ceea ce deja știu. Rămâne cu ochii în ecran. E prea absurd s-o spună cu glas tare, ideea e atât de șocantă că nu poate fi împărtășită.

Din punct de vedere biologic, nu se poate ca Mikael să fie tatăl Ebbei.

Când venise la Tom pentru o a doua opinie despre preeclampsie, Lisa era derutată, într-o stare de negare. La momentul acela nu reușise să priceapă cum de rămăsese însărcinată. Testele de fertilitate excluseseră posibilitatea, din cauza problemei lui Mikael.

Când i se spusese că e gravidă, îi trecuse prin cap un gând pe care nu-l

împărtășise nimănui: că poate tatăl era Tom. Acum, a devenit inacceptabil să nu știe, iar Tom n-are nevoie de convingere. Tot tastează pe computer. Fata care se zbate între viață și moarte are dreptul să știe.

Împinge scaunul în spate de la computer, clătinând din cap.

— Nu-s eu, Lisa. Nu se poate să fiu tatăl Ebbei.

Lisa dă din cap. Tom are grupa O, la fel ca Mikael și un pic mai mult de o treime din populația Suediei.

Rămâne astfel o singură explicație. Sperma folosită pentru tratamentul lor de fertilizare in vitro a provenit de la un alt bărbat.

Lisa închide ochii și pulsul o lovește puternic în tâmple. Există răspunsuri la întrebările care o duc în pragul nebuniei. Știe asta. Cum a făcut Ebba rost de fentanil și cum de are grupa B de sânge nu sunt mistere greu de dezlegat. Are nevoie de răspunsuri acum, înainte să se termine noaptea, indiferent unde ar putea duce ele.

— Cât de des întâlnită este grupa B în Suedia? întreabă ea.

— E relativ rară. Aproximativ opt până la zece la sută din populație.

O probabilitate scăzută care nu-i oferă răspunsuri, nici alinare, nici vreo explicație. Numai că nu te alegi cu o grupă rară de sânge din întâmplare.

Totul duce înapoi la aceiași oameni și același loc. Locul unde i-a fost furat permisul de acces. Unde se găsesc în acest moment soțul ei și specialistul în probleme de fertilitate. Propria ei casă.

Își închipuie zâmbetul încrezut al lui Sören.

Unde e frumoasa ta fiică?

Sören nu voise ca Ebba și Marlon să meargă la petrecere. Se purtase ciudat și încercase să-i spună cum să se comporte cu poliția. Băuse într-una vin roșu ca să amorțească, să suprime, să ascundă ceva.

Ceva ce știa.

În timpul meditației ghidate cu Camilla, îi veniseră în minte imagini. Acum le simte ca pe niște avertismente subconștiente, bucățele ale unui mister a cărui enormitate n-o înțelesese și care acum e aproape de dezlegare.

Își amintește ce a zis Camilla despre Marlon, despre caracterul lui, la începutul serii.

E legată de grupa lui de sânge. Are grupa B.

— Vreau să mai verifici o persoană, zice.

— Pe cine?

— Sören Isaksson.

Tom o privește fix.

— Vrei să spui că Sören…

— Tu fa-o! Codul lui numeric personal nu poate fi greu de găsit.

Tom se execută, tastând numele lui Sören, literă cu literă, apoi codul numeric personal al acestuia, cifră cu cifră. Computerul îi prelucrează informațiile introduse, trimițând impulsuri între procesor, plăci cu circuite integrate și diode luminiscente. Când informația căutată apare într-un final pe tot ecranul, Tom îl întoarce spre ea.

Ei îi forfotesc mațele. I se învârte capul.

Se ridică și pune o mână pe cicatricea care-i brăzdează tot abdomenul.

— Chestia asta cu grupa de sânge n-o să-ți dea răspunsuri categorice, zice Tom. Însă am adunat toate informațiile tale medicale într-un bibliorafț la mine acasă.

Lisa ridică o mână ca să-l oprească.

„Nu acum!”

Fuge pe hol și ajunge la baie exact înainte ca stomacul să i se întoarcă pe dos. Cuprinde vasul de toaletă cu brațele, gâtul i-a luat foc. Trage adânc aer în piept, încercând să-și păstreze starea de conștiență.

Tom îngenunchează în spatele ei și-i pune cu blândețe mâinile pe umeri.

— Du-te să te odihnești la mine în birou! Am să curăț eu.

Lisa merge pe holul tăcut ca o fantomă. Se oprește la ușa biroului lui Tom, ascultă cum el curățț în baie în urma ei și se întoarce către ușa de la intrare.

De ce i-a păstrat informațiile medicale într-un bibliorafț?

Tot ce a bănuit, tot ce s-a temut să recunoască vine rapid înspre ea ca un *maelstrom* ce se învolburează.

A trăit Tom cu bănuielile astea atâta amar de ani? Nu se poate opri acum. Nu poate rămâne aici.

Fuge spre ușa de la intrare, o deschide și continuă în noaptea întunecată și rece.

În spatele ei, pe treptele de la Maria Regina, îl aude pe Tom strigând-o, spunându-i să se întoarcă, să-l aștepte.

Numai că ea își continuă drumul și nu se mai uită înapoi.

41.

Stockholm, august, cu șaptesprezece ani înainte

Respiră. E primul lucru pe care-l remarcă. Faptul că e vie iar, la fel ca înainte. Numai că totul se simte diferit. Sesizează o lumină, dar nimic altceva, o strălucire care-i trece prin pleoape, încercând s-o trezească. În cele din urmă, reușește să deschidă ochii. Are gura uscată și gâtul o doare de la refluxul gastric. Ridică ochii să se uite de jur împrejur.

E singură într-un pat de spital. Își amintește că a adormit într-o sală de operații, dar nu acolo e acum. Au mutat-o la un moment dat când era sub anestezie generală. Cât a fost inconștientă? Minute, ore?

De ce-i așa de liniște?

N-ar trebui să audă ceva? Zgomote îndepărtate de pe hol, sunete de pași, roțile paturilor împinse de colo până colo, glasul liniștitor al lui Mikael? Bebelușii plângând?

Încearcă să se ridice în capul oaselor, dar îi e imposibil din cauza durerii de cap și a greții, ca și cum ar avea cea mai puternică mahmureală din istoria omenirii.

Burta ei.

Se întinde la loc. Face eforturi să respire, nu poate trage suficient oxigen în plămâni. Se simte de parcă propriile inspirații și expirații o sufocă.

A fost găurită, golită. Burta pe care a purtat-o atâta vreme nu mai e acolo. Nu e plată ca înainte de sarcină, ci slăbită, fleșcăită, ca și cum ar fi prinsă de restul trupului ei printr-un fir.

Au tăiat-o ca s-o deschidă. Încercarea de a se ridica în capul oaselor i-a declanșat durerea. Toată burta i-a luat foc, de la un șold la altul, de parcă ar fi despicată în două după un număr de magie care n-a mers cum trebuie.

Dinaintea ei îi vede pe magician și pe asistenta lui: Sören și Camilla.

A visat oare? De ce să fie Camilla prezentă la operație? Trebuie că i-a jucat feste anestezia.

Își atinge ușurel burta și, când o face, realitatea o ajunge din urmă.

Țipă ca din gură de șarpe.

Țipătul i se lovește de pereții goi și tari ai încăperii. Își acoperă urechile

ca să nu-l asculte și continuă să țipe până când gâtlejul i se face zdrențe. Închide ochii să nu vadă.

Dintr-odată, cineva stă pe marginea patului ei, trăgându-i mâinile de pe urechi, luându-le într-ale lui. Deschide ochii și vede fața lui Sören. E calm, dar în mod limpede șocat.

— Ai scăpat, zice el.

Timpul s-a oprit în loc. Ea doar îl privește fix. Nu știe cât timp, dar nu contează, fiindcă și dacă s-ar uita la el ore întregi tot n-ar fi în stare să priceapă ce i-a zis.

— *Ce vrei să spui*? șoptește.

— Mai să te pierdem, Lisa.

— Copiii?

— Nu auzeam nicio bătaie de inimă. Am reușit să-ți scădem tensiunea înainte să producă stricăciuni permanente, numai că scăderea bruscă a tăiat alimentarea cu oxigen a placentei. Ai avut o dezlipire parțială de placentă, ceea ce e foarte grav. A trebuit să-ți facem o cezariană de urgență.

— Unde sunt?

Sören o ia de amândouă mâinile.

— Ai o fiică, Lisa. O fiică uimitoare, frumoasă. E puternică și e cu Mikael în camera cealaltă. Poți să-i vezi într-un minut.

— O fiică? Dar…

— A fost oxigen suficient doar pentru unul dintre ei.

— Deci băiatul a murit?

— Da, zice Sören. Îmi pare tare rău, Lisa.

Îi bate inima în piept. Trebuie să înghită în sec cu putere ca să-i asimileze cuvintele. Nu simte lacrimi, nici vreo emoție pe care a mai avut-o până atunci. Nu se simte om. Se simte ca un animal.

— *Tu ai făcut asta*! strigă ea. *Ar fi trebuit să mă asculți. Tensiunea mea ar fi scăzut dacă m-ai fi lăsat în pace, dacă m-ai fi lăsat să plec acasă. Medicamentele pe care mi le-ai dat au fost prea puternice. Mi-ai omorât băiatul*!

Sören stă și nu face nimic, doar încasează.

— Înțeleg prin ce treci, Lisa, zice el. A fost o urgență și noi am urmat protocolul. Am făcut tot ce-am putut ca să te salvăm pe tine și pe copiii tăi.

— *Nu, tu nu te-ai gândit decât la mine și la nenorocita mea de tensiune*! *Tu le-ai făcut inimile să se oprească*!

După care, brusc, lacrimi, fără vreun avertisment prealabil. Mai are de

zis multe, despre ura pe care o simte, despre cum ceea ce s-a întâmplat e de neiertat, dar nu poate să mai scoată niciun cuvânt. Își smucește mâinile dintr-ale lui Sören.

— O să-ți aducem ajutor, zice el. O să discuți cu un psihiatru și cu consilierul pentru suferință al spitalului. Dacă ești de părere că am făcut greșeli, poți să depui o plângere. I-am spus asta și lui Mikael.

— *Nu vreau să văd niciun nenorocit de consilier sau psiholog*! *Vreau să-mi văd fiul*! *Nu poți să-mi refuzi acest drept*!

Închide ochii și se ține de burtă, iar trupul îi e zguduit de hohote de plâns. Se scufundă prin podea, prin pământ, într-un lift care duce la lumea de dincolo, la Iad.

Când se deschide iar ușa, e Mikael.

— *Unde-i fiul nostru*? șoptește ea.

Mikael se așază în același loc în care tocmai a stat Sören.

— Ești sigură că-i o idee bună?

— Trebuie să-l văd, Mikael.

Mikael se ridică, face cu mâna cuiva de pe hol.

Intră Sören împingând un căruț mic. Cărucțul e un incubator. Îl pune lângă pat și bagă mâna în el să dea la o parte o păturică.

Băiatul arată ca o păpușă. E mic, dar complet format. Are pielea netedă, trăsăturile dezvoltate. Însă culoarea obrajilor lui dă la iveală faptul că nu e totul în regulă. Fața care ar trebui să fie de un roșu de nou-născut e de un vânăt rece, aproape gri.

Mikael stă cu coatele pe genunchi și fața în palme. Privește fix incubatorul, bebelușul mort dinăuntru. Băiatul lui, fiul lui. Care nu mai există. Acum Lisa vede cum îl dărâmă asta. Cum inima i se preface într-o mie de țăndări.

Se uită iar la copil. Pe buza de sus e o excrescență de mărimea și culoarea unei afine.

— Ce-i aia? întreabă ea. Ce-i aia de pe buza lui?

— E un semn din naștere, zice Sören. Îmi pare tare rău. Am făcut tot ce-am putut.

Digestivul

42.

Aude muzica până să ajungă măcar la jumătatea dealului spre casă. Înainte să plece, înainte să afle despre Ebba, fusese prinsă într-o luptă cu Sören în bucătărie. Încercările lui de împăcare, băutul compulsiv. Mikael și Camilla râzând împreună pe podea lângă sistemul audio.

Acum pare că au continuat să sărbătorească Anul Nou.

Exact ca în vremurile bune.

Lor nu le-au fost întoarse lumile cu susul în jos. Nu încă.

Deschide ușa cât de ușor poate, ca să nu le atragă atenția. Imediat ce pășește înăuntru, îi vibrează iar telefonul. Se uită la ecran, sperând să fie de la spital, numai că o sună Tom.

— Tom?

— Sunt încă la computer. Am în față dosarul medical al lui Mikael.

Fusese atât de concentrată să rezolve problema cu grupa de sânge că nu se gândise o clipă la consecințe, la ce alte informații îi mai fuseseră împărtășite lui Tom pe parcurs. Acum, toate secretele lui Mikael au fost expuse înaintea lui.

Nu mai contează. Nu contează cât de bine păstrează ea aparențele. Eforturile ei de a-l proteja pe Mikael și a proiecta imaginea unei familii normale, toate sunt de domeniul trecutului. Supradoza Ebbei a schimbat totul.

— Habar n-am avut că e atât de dus. Cu o noapte înainte de Revelion… Tu și cu Mikael mai dormeați în același pat?

— Are casa lui în fundul grădinii, zice Lisa. A trecut multă vreme de când am împărțit patul.

— Am mai văzut asta, de prea multe ori, spune Tom. Multă lume crede că dependenții trăiesc pe stradă, dar multe cazuri de dependență rămân neraportate. Dependenții există acolo unde te aștepți mai puțin să-i găsești.

— Nu pot să vorbesc acum.

— Lisa, ascultă-mă! Tu ești co-dependentă. Nu poți să vezi clar. Dependența de droguri îi face pe oameni să mintă și să înșele. Îi trădează pe cei mai apropiați. Fii cu băgare de seamă! Nu se poate avea încredere în el.

Îi închide și urcă încet scările. Atunci dă cu ochii de cheile lui Mikael în cuierul unde atârnau pantalonii lui murdari înainte să-i ducă Ebba la

spălătorie. Trebuie că i le găsise în buzunar.

Brusc își dă seama că mai există o explicație, că poate s-a înșelat, că poate nu Marlon a fost în spatele spargerii de la Maria Regina. Mai există un mod în care Ebba putea face rost de droguri.

Ia cheile lui Mikael, coboară pe vârfuri scările și iese. Ocolește casa ca să se asigure că nu e văzută. Cărarea care coboară spre lac e alunecoasă și udă de la fulgii grei care cad din cer. E beznă. Trebuie să fie cu băgare de seamă să nu cadă.

Baraca îi apare în față din întuneric. N-a mai intrat în ea de multă vreme. Când Mikael s-a apucat s-o renoveze, a privit acțiunea drept o formă de terapie pentru el, ceva care să-l țină ocupat. Acceptase că are nevoie de timp și spațiu pentru sine.

Într-o dimineață cu ceva timp în urmă, Ebba intrase la ei în dormitor. Găsise o cutie de Citodon{9} sub perna lui Mikael. O luase la rost pe Lisa din această cauză, zisese că citise prospectul, că tatăl ei n-avea voie să conducă și că era o nebunie că ajunsese atât de departe consumul lui de pastile încât nu se mai putea da jos din pat fără o doză. Lisa stătuse și se uitase fix la cutie. Nevenindu-i să-și creadă ochilor. Folia era aproape goală, mai avea doar o pastilă rămasă. Oare de cât timp dormea Mikael cu ea sub pernă? Cum de nu văzuse ce se petrecea în patul pe care-l împărțeau? Discutase cu el în după-amiaza aceea, când se întorsese acasă de la lucru. Noaptea aceea fusese ultima petrecută împreună. Ziua următoare el se mutase în baracă, unde și dormea de atunci.

Se uită iar peste umăr. Panta blochează vederea dinspre casă. Baraca e ascunsă de ochi iscoditori.

Descuie ușa, aprinde lumina și intră. Bicicletele sunt parcate una lângă alta, pe bancul de lucru sunt mănuși și piese de schimb, diferite unelte. Pe perete, un afiș de la o cursă din Franța, iar lângă el un tricou galben de lider de pluton.

Un șir de trepte duce la un loc de dormit. Imediat la dreapta se află o baie. Mai încolo, pe stânga, e un birou mic.

În colțul de după biciclete dă cu ochii de ceva ce nu poate identifica. Un pachet mare, învelit în folie albastră de plastic și având cureluțe de fixare. Dă bicicletele la o parte ca să ajungă la el, desfăcând cureluțele și plasticul.

Înăuntru găsește un pătuț care nu a mai fost asamblat niciodată și un cărucior pentru gemeni strâns. În cărucior, un scaun de mașină pentru bebeluși. Toate lucrurile pe care nu mai avuseseră de ce să le folosească, în

ambalajul original, cu etichetele cu prețul încă pe ele.

Mikael a dus-o pe Ebba acasă într-un scaun identic atunci când au părăsit unitatea de neonatologie de la Södersjukhuset cu aproape optsprezece ani în urmă. Ebba avea un tub într-o nară. Mikael o hrănise prin el în primele săptămâni.

De sub cărucior iese un plic. Lisa trage de el și descoperă plângerea lor de malpraxis. Citește formularele pe care l-a lăsat pe Mikael să le completeze. Versiunea lor despre cum s-au desfășurat lucrurile, de la tratamentele hormonale inițiale, greața și tensiunea oscilantă, la întâlnirea cu Sören, în care acesta le spusese că are și vești bune, și vești rele, ecografia care confirmase că e însărcinată cu gemeni, verificările de rutină ale tensiunii, cu o asistentă diferită de fiecare dată, care refuza s-o asculte pe Lisa. Ultima doză intravenoasă, puternică, de medicament antihipertensiv care-i scăzuse atât de mult tensiunea și atât de repede, că placenta ei nu mai fusese suficient de viabilă încât să asigure oxigen pentru bebeluși, pierderea sunetelor inimii fetale și, în cele din urmă, cezariana de urgență.

Se uită la semnăturile lor, abia lizibile.

Nu depuseseră niciodată plângerea pentru că pur și simplu nu fuseseră în stare. Nu putuseră suporta ideea de a răspunde la și mai multe întrebări, de a da declarații ca martori, de a li se aminti în permanență. Fusese vorba de supraviețuire, de încheiere, de depășire a momentului. Mai presus de toate, fusese vorba de Ebba. De a-și găsi puterea pe care o mai aveau ca să aibă grijă de copilul care supraviețuise.

Sub căruț mai sunt niște lucruri. Lisa pune plicul la loc și bagă mâna pe dedesubt. Trage afară un ursuleț și un rulou de tapet.

Se puseseră de acord să arunce toate aceste lucruri, Lisa se uitase pe fereastra dormitorului la Mikael cum le încarcă în portbagajul mașinii. Trebuie să se fi răzgândit pe drumul spre centrul de reciclare. Trebuie să fi dat ocol străzii, să fi parcat jos lângă lac și să fi dus toate lucrurile sus în baracă, unde le ascunsese într-un colț.

Apucă de o bucată de bandă adezivă și desface ruloul. Tapet albastru cu baloane pe el. Baloane cu sfori, care se ridică spre cer.

Îi tremură mâinile când îl pune la loc, învelindu-l în plasticul lui. Ușa spre biroul lui Mikael e crăpată. Trupul i se mișcă într-acolo prin propria voință, ghidat de instincte. Intră, se duce în mijlocul camerei și se uită de jur-împrejur.

Lasă capul pe spate și-și dă seama că una dintre plăcile tavanului fals e strâmbă.

43.

Lisa nu răspunde.

Tom își vâră telefonul în buzunarul pantalonilor și deschide ușa apartamentului. Purple îl întâmpină pe hol, dar nu e fericit ca de obicei. Ține capul în jos și se mișcă precaut, cu neliniște în ochi.

Tom se așază pe podea și-și îmbrățișează câinele. N-ar fi trebuit să-l lase singur.

Se duc în living, unde e pornit televizorul. Pe ferestre vede artificiile explodând cu pocnituri puternice în flori colorate. Trage draperiile, înjurându-se că nu s-a gândit s-o facă înainte să plece. Camera se cufundă în întuneric. Pornește lampadarul de lângă bibliotecă, apoi sistemul audio, pe telefon alege iar Springsteen, o voce care pentru Purple e la fel de familiară și liniștitoare ca a lui.

Scoate pachetul pe care l-au luat de la Ica Maxi, rupe banda adezivă de pe el și aruncă ambalajul de hârtie pe podea. Având în mână hanoracul mic, tricotat, se duce la Purple și i-l pune. La adăpost i-au zis despre hăinuțele de furtună, un soi de vestă pe care i-o pui câinelui ca să-și dea mai bine seama de limitele trupului său și să-l ajute să se simtă liniștit. Hanoracul, o raritate la mâna a doua pe care a cheltuit o groază de bani ca s-o cumpere de la alt colecționar, n-o fi o hăinuță de furtună cum se cuvine care să-l ajute pe Purple să treacă peste Revelion, dar are alte avantaje unice.

Purple lasă capul pe-o parte și se uită la el cu un pic mai multă însuflețire și gravitate.

— Știu că nu vrei să fii o pisică sălbatică{10}, zice Tom scărpinându-l după urechi, dar n-ai arătat niciodată mai frumos, amice.

Îl trage pe Purple mai aproape, ridicându-l într-o îmbrățișare. Purple răspunde punându-și labele pe umerii lui și lingându-l pe obraz.

— Hai să-ți dăm ceva bun!

Se duc în bucătărie și Purple urlă pe muzica de la sistemul audio când iese ciocolata pentru căței. Tom îi toarnă o porție zdravănă în castronel și i-l duce în living.

E tot ce poate face pentru câine în noaptea asta. A apărut ceva mai important.

Se uită iar la telefon, dar Lisa n-a sunat. N-o să-i uite niciodată fața,

expresia când el a tastat codul numeric personal al lui Sören Isaksson și i-a aflat grupa de sânge.

Ia biblioraftul neetichetat din bibliotecă, se duce în bucătărie și se așază la masă. Nu trebuie să se pripească cu concluziile, nu trebuie să-și lase imaginația s-o ia razna, nu trebuie să se lase dominat de emoții. Nu are cum să afirme cu siguranță că Sören Isaksson e tatăl Ebbei. Tot ce știu este că acest lucru e teoretic posibil, de vreme ce li se potrivesc grupele de sânge.

Lisa n-a avut niciodată preeclampsie, de asta e sigur. A mai făcut o dată analiza, ca o a doua opinie la a doua opinie a lui, dar rezultatul a ieșit la fel. Nu exista proteină în sângele ei, ceea ce excludea preeclampsia. Lisa pur și simplu avusese tensiune oscilantă, așa cum insistase ea tot timpul.

Motivul pentru care Sören refuzase să accepte așa ceva și continuase s-o trateze pentru preeclampsie îl depășise mereu. Poate că se gândise că e mai bine să fie mai prudent decât e cazul, să dea prea multe medicamente decât să-și asume un mic risc? I-ar plăcea să creadă că așa au stat lucrurile. Însă acum pare evident că nu fusese doar atât.

E adevărat că Lisa nu se simțise bine pe perioada sarcinii, dar Sören știuse că mai exista o explicație pentru asta, una simplă și complet firească. Era vorba despre ceea ce el numise vești bune la întâlnirea cu Lisa și Mikael, cum că ea avea gemeni. Pe vremea aceea, gemenii nu erau deloc ceva neobișnuit la sarcinile obținute prin fertilizare in vitro.

Obligată să aleagă între opinia lui Tom și cea a lui Sören, Lisa optase să-l creadă pe acesta din urmă. N-o putea condamna. Probabil că și el ar fi făcut la fel. Sören era singurul om capabil să le ofere ei și lui Mikael copilul pe care încercaseră să-l facă de atâta vreme.

Când se dusese la Mikael cu bănuielile sale, acestea îi fuseseră respinse cu și mai mare asprime, aproape cu amenințări. Dacă nu înceta să-și mai bage nasul unde nu-i fierbea oala, dacă nu înceta să se amestece în căsnicia lor, se puteau întâmpla lucruri rele.

În căsnicia asta nu e loc decât pentru un bărbat.

Mikael îl făcuse să se simtă ca un idiot, ca un om care pune sare pe rănile altora, ca un om care încearcă să strice un cămin.

Sören nu-i administrase Lisei tratamentul potrivit. Doza intravenoasă de medicament antihipertensiv fusese mult prea mare și îi scăzuse tensiunea mult prea repede. Le făcuse rău copiilor pe care-i purta, oprindu-le inimile.

Certificatul de deces e la coada biblioraftului. Bebelușul de sex masculin nu prezentase semne de viață în afara uterului. Conform

consultantului principal, care asistase la naștere, nu exista nicio cauză de investigație medico-legală. Copilul nu primise niciodată nume, doar un cod numeric personal care nu fusese folosit niciodată decât pentru scriptele Fiscului și ale Evidenței Populației. Părinții nu solicitaseră să completeze un formular de recunoaștere a paternității.

Data decesului era 8 august 2002. Aceeași zi în care se născuse Ebba.

Toate actele fuseseră semnate de Sören Isaksson.

Statisticile Consiliului Național de Sănătate și Asistență Socială au propria lor mapă de plastic în biblioraft. Tom scoate paginile capsate și-și trece degetul arătător peste rânduri.

În Suedia sunt, în medie, aproximativ patru decese la mia de născuți vii. În 2002, cifra a fost de 5,2. S-au raportat două cifre, una de la Biroul Central de Statistici și alta de la Registrul Medical de Nașteri Suedez. Prima fusese 352, a doua – 348. O diferență de patru.

Tom îl întrebase pe un asistent social de la Consiliul Național de Sănătate și Asistență Socială cum era posibil să existe o discrepanță între cele două cifre. I se răspunsese că sistemul procesează diferit nașterile de la mamele născute în străinătate și pe cele de la mamele neînregistrate în Suedia la momentul nașterii, că nu e nimic neobișnuit, că o potrivire de sută la sută e imposibil de realizat. Uneori, în fișele pacienților sau la introducerea datelor în sistem mai apăreau greșeli.

Poate că putea fi explicat, dar nu și înțeles. Patru bebeluși dispăruseră în acel an în procesul administrativ.

Majoritatea bebelușilor care nu supraviețuiau mureau înainte de soroc, mulți dintre ei din cauza unor probleme de sănătate ale mamelor, unii acasă, alții în clinici mai mici folosite pentru urgențe și cărora le lipseau competența și echipamentul necesare ca să-i salveze.

Moartea unui bebeluș la nașterea la termen într-un spital din Suedia e extrem de neobișnuită, iar astă-seară Sören i-a povestit Lisei despre o altă femeie care venise mai devreme în ziua respectivă, prezentând aceleași simptome. O femeie străină, fără plasă de siguranță socială, care nu avusese niciun contact anterior cu sistemul de sănătate suedez. O femeie care intrase în convulsii și-și pierduse nu numai copilul, ci și viața.

Dacă povestea e adevărată, înseamnă că într-una dintre cele mai importante maternități din Europa muriseră la naștere doi copii, lucru care ar fi ajuns pe prima pagină a ziarelor și ar fi dus la pornirea unei anchete interne temeinice care să investigheze activitatea unității. Tom nu-și

amintește nimic de genul acesta. Oare era posibil să-i fi scăpat lui?

Găsește data nașterii Ebbei în statisticile oficiale. În ziua aceea există un singur deces înregistrat. Un copil născut mort, băiețel.

Statisticile exact asta sunt, statistici, nu există informații despre împrejurări sau părinți. Asemenea detalii țin de legea protecției datelor personale. Dacă însă ceea ce i-a spus Sören Lisei în seara asta e adevărat, în ziua aceea, acum aproape optsprezece ani, ar fi trebuit să fie înregistrate două decese, nu unul singur. Cum se explică așa ceva? Södersjukhuset n-ar fi făcut o asemenea greșeală din neglijență, nu într-un asemenea caz. Se putea să fi fost manipulat cumva registrul? Indiferent de cât de mare și tare era Sören, cu siguranță era imposibil să fi umblat la statisticile oficiale, nu-i așa?

Minte, asta trebuie să fie.

Fiindcă băiatul Lisei a murit. Ea i-a spus că l-a văzut cu propriii săi ochi, îi descrisese cum arăta.

Sören ascunde ceva, asta e clar. Dar ce?

Pune hârtiile la loc, închide biblioraftul și îl pune în bibliotecă. Purple a ațipit în fața televizorului, unde echipele de fotbal sunt prinse într-o încleștare. Lui Tom însă nici nu-i vine să se uite la scor.

În schimb, se duce la fereastră și se uită la cerul nopții. Lisa i-a spus că băiatul mort avea pe buză un semn din naștere care arăta ca o afină.

E genul de chestie care se petrece atunci când apar schimbări hormonale, sau ar putea fi ereditară. Din câte știe el, nu există nimic de genul ăsta pe partea Lisei. N-a văzut niciodată vreun semn din naștere pe trupul ei.

Însă e posibil să fie irelevant. Putea fi cauzat de cu totul altceva. Putea să fie o formă de cancer. Conform certificatului de deces, nu se efectuase nicio examinare medico-legală.

Tom își trece mâinile prin păr și închide ochii, dându-și seama că se rătăcește într-un labirint de gânduri din care nu are cale de ieșire.

Marlon.

El e piesa din puzzle pe care n-o poate găsi. Sören și Camilla au avut un copil în aceeași vară ca Lisa și Mikael. El și Ebba s-au găsit pe un site de matrimoniale, lucru care a readus la suprafață tot rahatul ăsta. Să fi fost oare o coincidență?

Îl izbește un gând, compus din fragmente ale puzzle-ului pe care i l-a dat Lisa. Speră ca ea să nu se pună în pericol.

De la gând îl ia cu rău. E imposibil. E prea absurd. Nici măcar nu poate fi conceput. Asemenea lucruri nu se pot face în societatea de azi.

Când întinde mâna după telefon, mâna îi tremură. Tot nimic de la Lisa. Nu speră decât ca ea să nu se pună în pericol.

L-a rugat să mai încerce să-l găsească pe Marlon. Nici urmă de el însă, chiar dacă i-a lăsat câteva mesaje.

Suflete pereche.

Glasul Lisei îi răsună cu ecou în cap. Își dă seama că nu poate să renunțe, nu acum, nu în restul nopții, poate nici în tot restul vieții.

„Unde naiba ești, Marlon, când fata pe care o iubești se zbate între viață și moarte în spital?” își zice în sinea lui.

Dă sistemul audio puțin mai tare ca să ascundă pocniturile intermitente ale artificiilor care încă mai explodează afară, apoi se duce pe vârfuri în hol, își trage pe el vechiul hanorac și bocancii și pleacă. În timp ce coboară scările, își amintește ce le-a zis doctorița care o tratează pe Ebba, ceva de care el și Lisa fuseseră prea buimăciți să le mai pese.

Fata care așteptase ambulanța cu Ebba le spusese paramedicilor că aceasta intrase dintr-odată împleticindu-se pe ringul de dans. Era goală și aproape încetase să mai respire. Undeva în Storängen.

Dacă era goală, probabil că fusese într-un loc intim cu prietenul ei.

Când ajunge la parter, scoate telefonul.

Răspunde Jessica Möller.

— Sunt doctorul Tom Abrahamsson. Ne-am cunoscut la spital cu puțin timp în urmă când am venit cu Lisa Kjellvander. Am o întrebare despre ambulanță.

44.

Tot ce a scos din tavanul fals e împrăștiat pe podeaua biroului lui Mikael. Geanta ei de sală și permisul de acces, cutii pline de diferite tipuri de oxicodonă, metadonă și sprayul nazal Instanyl. Fiecare cutie e marcată cu inițialele MR și un număr.

MR de la Maria Regina. Numere ca să țină totul în ordine, un sistem pe care l-a introdus chiar ea ca să fie mai ușor de făcut inventarul și de respectat regulile și reglementările privitoare la aceste medicamente.

Ia o cutie de Instanyl, o deschide și scoate o sticluță maronie cu pompiță de pulverizare. E cu acțiune rapidă și administrată numai pacienților cu dureri apărute brusc după administrarea morfinei. Dacă medicamentul este administrat unor pacienți care nu sunt deja în tratament cu alte stupefiante, riști să le încetinești respirația la niveluri periculos de joase. La o persoană care ia regulat Citodon, de pildă, poate avea un efect pozitiv, dacă ești atent. La asemenea pacienți, fentanilul blochează de regulă toată durerea, atât fizică, cât și psihică. Stresul pacientului se reduce și acesta se simte calm.

Doza inițială e de un puf de fiecare dată când apar dureri episodice paroxistice. Dacă durerea nu cedează în zece minute, se administrează încă un puf în cealaltă nară, după care trebuie așteptat cel puțin patru ore.

Dacă pacientului i se administrează din greșeală o doză mai mare, primele simptome sunt moleșeala, somnolența, scăderea temperaturii, încetinirea ritmului cardiac și dificultăți de control al brațelor și picioarelor. În cazuri grave, supradoza conduce la încetarea completă a respirației, care, la rândul său, duce la comă, care pune viața în pericol. La centrul de îngrijiri paliative sunt foarte atenți la respirația pacientului. Tratamentul este oprit la primul semn de respirație îngreunată.

Fentanil nu poate fi administrat copiilor și tinerilor sub optsprezece ani. Derulează seara în minte. Calmul controlat de la început al lui Mikael, sugestia lui de a depune o sesizare online la poliție, conversația de la masă, din dormitor, rarul momentul de sinceritate de la miezul nopții, când nu erau decât ei doi, ținându-se de mâini și uitându-se la artificii.

Îmi pare rău pentru tot.

De cât timp se face că nu vede și și-a oprit simțurile ca să se protejeze

pe ea și familia ei, dar și pentru că se simțea vinovată?

Mikael s-a cățărat pe scara opiaceelor. A început când s-a născut Ebba și Lisa era atât de bolnavă că nu se putea da jos din pat. Acum a ajuns pe treapta cea mai de sus. Fentanilul e singurul lucru care-l mai poate calma. Cumva, a păstrat o urmă de control asupra vieții sale. Acesta a fost aspectul înșelător. Din nevoia de droguri puternice a încetat să mai conducă. De aceea părea așa detașat și dormea toată ziua, ratând lucrurile care se petreceau în jurul lui. Numai că dependenții nu sunt cum crede lumea, nu trăiesc în umbră, nu dorm sub poduri. În limitele unei vieți pe care și-a creat-o, Mikael încă e funcțional și capabil. Își face treaba din propria voință, fără să dea socoteală sau să se subordoneze nimănui. Dependența lui l-a făcut din ce în ce mai manipulator. Nu e stăpân pe droguri, drogurile sunt stăpâne pe el.

Nu se poate avea încredere în el.

Mikael a trăit aceeași pierdere ca ea, dar nu și-a revenit. El trăiește noaptea, privind fix în întuneric.

Lisa a fost și ea acolo, în întunericul acela. Știe cât de nesfârșit e. Pierderea unui copil e ceva ce nimeni nu e pregătit să gestioneze. Fiecare reacționează diferit. Dragostea ei pentru Ebba a pus-o în cele din urmă pe picioare, dar pentru Mikael nu a fost suficientă ca să-l salveze.

De ce? Cum a putut să aleagă întunericul?

Problemele fizice, spatele lui, epuizarea, diagnosticul de ADHD, agitația, afurisitele de picioare erau suficiente să facă pe oricine să cadă pradă dependenței.

Trădarea lui Mikael față de ea e acum un fapt. A mințit-o, a furat de la ea, a comis o infracțiune la locul ei de muncă. Le poate ierta pe toate, însă Ebba se zbate acum între viață și moarte din cauza a ceea ce a făcut el. Asta nu se poate ierta.

Dacă sună la poliție și spune totul, Mikael o să fie arestat. Probabil o să fie condamnat, poate chiar închis în vreun soi de centru de tratament. Și după aia?

Dacă înaintează actele de divorț, cum o să-i fie viața? Dacă Ebba scapă. Dacă moare. Dacă rămâne cu creierul afectat permanent.

Însă Mikael nu e singurul vinovat de infracțiuni aici. Sören s-a ocupat de procesul de fertilizare in vitro. E singurul care știe a cui spermă a fost folosită ca să-i fecundeze ovulele. Ei doi au avut câteva discuții între patru ochi de care ea nu a fost informată. Căzuseră de acord să-i folosească

sperma lui Sören?

Întreaga lume se clatină. Trebuie să închidă ochii și să respire adânc ca să nu verse iar.

Mai întâi fertilizarea in vitro, apoi cezariana de urgență. N-a fost victima unei singure agresiuni sexuale, ci a două.

Ceea ce i-a făcut Sören e cea mai mârșavă formă de viol. În plină zi, ascunzându-se după halatul lui alb, după instituția lui.

Își aduce aminte ce a zis Tom, că o grupă de sânge nu le oferă răspunsuri categorice. Paternitatea nu poate fi stabilită fără un test ADN. Un test de paternitate ar avea repercusiuni legale. Dar Lisa se îndoiește că povestea despre felul în care a fost adusă pe lume Ebba și viața și căsnicia ei distruse ar avea vreo influență asupra unei posibile pedepse.

Sören nu poate fi pedepsit suficient pentru ce a făcut.

Nu are nevoie să aștepte rezultatul unui test de paternitate. Faptul că Ebba are aceeași grupă de sânge ca Marlon și Sören nu e o coincidență. Felul în care Sören se uită la ea, cum vorbește despre ea… Știe că-i a lui. Și, de vreme ce știe el, trebuie că știe și Camilla. Fiindcă a fost de față. La fiecare pas al drumului.

Dacă Ebba trece cu bine noaptea, în ce fel de zi are să se trezească?

Lisa nu poate să spună poliției, nu poate să spună nimănui. I-ar distruge fetei viața. Deja a pierdut un copil.

Adevărul n-o să-i elibereze, n-o să le rezolve nicio problemă. Din contră, ar putea să distrugă totul, puținul care i-a mai rămas.

Își amintește când era de vârsta Ebbei, făcuse o tâmpenie într-o situație în care o puseseră alții și tatăl ei îi pusese mâinile pe umeri și o zgâlțâise. Îi spusese că trebuie să-și folosească viclenia când băieții o bagă în belele.

Nu-și mai poate îngropa capul în nisip.

Ia o folie de pastile din grămadă. Desface niște capsule negru cu roz și toarnă pudra într-o cutie goală pe care o vâră în buzunar, după care se ridică în picioare și iese.

45.

Îi vede prin ferestre, sus în salon. Mikael și Camilla stau de vorbă, cu paharele în mâini.

Se duce la piscină și desface legăturile care țin prelata. Aceasta pârâie în vânt când o ridică. Un pic de apă curge pe panourile noi și transparente de sticlă care acoperă bazinul. Sub ele sunt luminile. Iluzia va fi fără cusur în momentul în care o să le aprindă.

Ridică iar privirea spre salon. Mikael și Camilla stau încă de vorbă și n-au observat-o.

Urcă scările de pe exteriorul casei spre terasă și se oprește în dreptul ușii glisante care dă în salon. Își studiază în sticlă reflexia ca o expunere dublă, o studiază pe femeia în care s-a transformat. E singura care știe tot ce s-a întâmplat. Singura care știe ce o să se întâmple în continuare.

Își vede hotărârea din ochi, o tărie pe care niciodată nu crezuse c-o are. Acum știe de ce este capabilă.

Refuză să mai fie o victimă.

Când dă cu ochii de ea prin geam, Camilla tresare vizibil. Mikael sare și el și se întoarce. O privește lung și întrebător, ca și cum n-ar cunoaște-o, ca și cum n-ar putea pricepe ce caută acolo. Se duce la sistemul audio, îl oprește, apoi se întoarce și deschide ușa glisantă.

— De ce intri pe aici? întreabă el.

Lisa își scutură zăpada de pe palton și intră. Mikael nu-și ia o clipă ochii de la ea.

— Am coborât la lac, răspunde ea. Simțeam nevoia să-mi limpezesc gândurile.

— Ai lipsit mult, spune Camilla. La Maria Regina e totul în regulă?

— Da. Cred că putem lăsa toate astea în urmă acum. Măcar până mâine.

— Bun, zice Mikael. Ai vrea ceva de băut?

E cherchelit, dar majoritatea oamenilor nu și-ar putea da seama doar uitându-se la el. Nu știe dacă asta se datorează faptului că echilibrează alcoolul cu altceva sau i s-a obișnuit trupul cu băutura. Nu-i pasă. Cu siguranță n-a luat fentanil. Nu în seara asta, nu încă.

— Mai avem coniac din ăla de pere care-mi place așa mult? întreabă Lisa. Ai vrea și tu, Camilla?

— Sigur, de ce nu?

— Stai aici, zice Mikael.

— Nu, lasă-mă pe mine! Ai oprit muzica, nu trebuia s-o faci. De ce nu pui ceva ce-mi place?

— Ok, sigur, bineînțeles, răspunde Mikael.

În bucătărie, Lisa remarcă un pahar gol de vin roșu pe tejghea în dreptul locului lui Sören. Îi vede urmele de buze în partea de sus. Urme ale ADN-ului lui.

Se duce la dulăpiorul de băuturi și scoate sticla de coniac și trei pahare curate.

Din sistemul audio se aude iar muzică. Mikael și Camilla i se alătură.

— Unde-i Sören? întreabă Lisa.

— Era obosit, așa că s-a dus jos în camera de recreere să se întindă, răspunde Camilla. N-am putut găsi un taxi.

— Atunci ne rămâne nouă mai mult, zice Lisa.

Se întoarce cu spatele cât toarnă, ca ei să nu vadă cum cade în pahare pudra cu acțiune rapidă.

Le întinde băuturile lui Mikael și Camillei, iar paharul ei și-l umple cu apă.

— Ești sigură că-i totul în regulă? întreabă Mikael iar.

— Bineînțeles, răspunde ea. Mai ai vești de la Marlon, Camilla?

— Nu, dar nici nu mă aștept să primesc.

Camilla ia o înghițitură.

— Așadar, ce facem acum?

— Mă gândeam că am putea să înotăm în piscină, zice Lisa.

Mikael bea. Chicotește.

— Piscina e închisă, zice el.

— De fapt, nu e.

— Poftim?! Dar prelata e trasă de săptămâni bune. Luni, chiar.

Lisa ridică din umeri.

— Tu vorbești serios? continuă el. Adică piscina e încă încălzită și plină de apă?

— Am pus prelata pe ea, dar n-am avut timp să fac și restul. N-am vrut să-ți zic mai înainte, pentru că m-am gândit că o să te superi.

— Drace, de-abia aștept următoarea factură de curent!

— Poate putem să vedem asta ca pe un lucru bun. Doar ai zis că vrei să înoți un pic, nu?

Se duce la cârligul unde atârnă telecomanda luminilor piscinei. Întreaga curte din spate se luminează la o apăsare pe buton. Piscina sclipește în bleu. Mikael privește fix pe fereastră, cu gura căscată.

— Deci asta făceai tu acolo, spune el. Scoteai prelata.

— Da.

— Bun! Mikael, acum vreau să-ți văd saltul îngerului de pe terasă!, strigă Camilla. Amintește-ți de pariul nostru!

— Numai că tu n-ai costum de baie la tine, nu? întreabă Mikael râzând și uitându-se la ea.

— Îi trebuie? intervine Lisa.

— O să fie de pomină! zice Camilla.

— Camilla, afară e ger și tu zici c-o să te dezbraci? întreabă Mikael.

— Va trebui să intrăm și noi dezbrăcați, nu crezi, Mikael? propune Lisa. Să ne susținem musafira?

— Poți să-ți închipui reacția lui Sören când o să se trezească și o să ne găsească goi în piscină?

Camilla râde și mai soarbe din băutură. Se uită la pahar și, când își dă seama cât de puțin a mai rămas, dă pe gât restul.

Exact reacția lui Sören e cea pe care o așteaptă cu cea mai mare nerăbdare și Lisa.

— Doamne, exclamă Camilla, chestia asta e tare!

— Pot să pornesc și sauna ca să ne încălzim după.

Mikael o studiază, nevenindu-i să creadă ce-i aud urechile.

— Doar n-o să renunți de frică, nu, Mikael? întreabă Camilla. Adu-ți aminte că am făcut un pariu!

Deja i se împleticește limba.

— Nu tu erai ăla care voia să ne facem un pic de cap în seara asta, Mikael? întreabă Lisa. Care voia să fiu fata cu care s-a însurat?

El se încruntă.

Lisa îi susține privirea, știe ce gândește. Mikael n-ar putea refuza în veci o provocare.

— Mie-mi sună grozav, zice el.

Bea iar. După ce pune paharul jos, se uită lung la el și face o grimasă, apoi ridică privirea la Lisa.

— Ce e? întreabă ea.

— A avut un gust ușor ciudat.

— Mă rog! se bagă Camilla. Hai, să mergem să facem o baie!

Îl apucă de brațe și începe să-l tragă spre living.

— Totul e chimie, zice Lisa.

Mikael se oprește la jumătatea pasului și se întoarce către ea.

— Ce-ai zis?!

Dă capul pe spate, încercând să-și dea seama ce se întâmplă, de ce își simte trupul atât de amorțit. Ar trebui să recunoască gustul oxicodonei, la fel cum ar trebui să recunoască senzația aceea de somnolență și euforie. Nu trebuie să amesteci oxicodona cu alcoolul.

— Tu de ce nu bei? întreabă el.

Acum i se împleticește și lui limba.

— Am nevoie de niște apă.

— Și de ce-mi citezi din discursul de la nuntă?

— Mi-am amintit de el când mă plimbam pe afară, zice Lisa. Mikael nu crede în Dumnezeu, Camilla. S-a exprimat clar, ca să priceapă toți la nunta noastră. Nu crede în viața de apoi. Când murim, trupurile noastre vor fi făcute bucăți și descompuse în pământ, oferind hrană diverselor gângănii și microbi. Așa au fost aranjate lucrurile, nu de o zeitate, nu de oameni, ci de legile științei. Fiecare vibrație, fiecare unitate de energie, sutele de trilioane de particule din care suntem alcătuiți vor fi transformate și vor trăi sub alte forme.

— Numai dragostea nu poate fi explicată, zice Mikael. Nu poate fi nici creată, nici distrusă.

Zâmbește. Din colțul ochiului i se desprinde o lacrimă care i se prelinge pe obraz.

Lisa ascultă o clipă sunetul pașilor și vocilor de pe terasa de deasupra ei, apoi se duce și se așază undeva unde s-o vadă ei. Mikael și Camilla stau dezbrăcați deasupra ei, nederanjați de frig sau de goliciunea lor. Protejați de oxicodonă, complet relaxați.

Muzica de la sistemul audio pornește cu o bătaie de tobe care sună ca o mitralieră, după care vin riff-ul de chitară și secvența bubuitoare de bas.

— Urcați-vă pe balustradă! strigă ea la ei. Vreau să văd un tandem frumos sărind.

Mikael trece primul peste balustradă.

— Și cu tine cum rămâne, Lisa? strigă Camilla. De ce stai acolo jos cu toate hainele pe tine?

— Urcă-te pe balustradă, Camilla! Ăsta a fost pariul, nu? Vin și eu

imediat după tine.

Mikael îi întinde Camillei o mână și o trage pe balustradă, chinuindu-se un pic să-și păstreze echilibrul.

Lisa fredonează versurile în sinea ei. Știe fiecare cuvânt. Fiecare propoziție îi grăiește, fiecare bătaie o încurajează.

— Săriți la trei!

— *Bine, bine*! strigă Mikael.

— Unu!

— Doi!

— Trei! *Săriți*!

Se țin de mână când cad prin aer. Lisa vede fiecare mișcare a trupurilor lor, mâinile strânse, bătăile brațelor libere, picioarele care par că aleargă, zâmbetele contorsionate de pe fețe. Se rotesc încet înainte.

Sticla se sparge sub greutatea trupurilor lor, prefăcându-se în cioburi ascuțite care le despică burțile și gâturile. O fântână de sânge țâșnește spre cer. Trupurile le alunecă încet prin crăpătură, aterizând la fundul piscinei cu un zgomot surd. Ce a mai rămas din panouri se prăbușește peste ei într-o ploaie de sticlă spartă.

Lisa se apropie de marginea piscinei.

Mikael și Camilla zac pe fundul ei, prinși într-o îmbrățișare, complet nemișcați și tăcuți. Din trupuri încă le mai curge sânge, colorând băltoaca de apă din jurul lor în roz.

46.

— *Camilla*!

Zgomotul de sticlă care se sparge l-a trezit pe Sören, care a ieșit în fugă din camera de recreere și s-a luat cu mâinile de cap, iar acum privește în piscină, cu ochii plini de groază.

Cade în genunchi, încă înmărmurit la vederea trupurilor care zac fără viață jos, acoperite de sticlă spartă și sânge, după care sare în picioare și dă fuga în cealaltă parte a piscinei, coboară scara, sare peste ultimul fuscel și se îndreaptă grăbit spre cadavre. Sticla spartă îi scrâșnește sub tălpi, iar el alunecă în balta de apă din jurul trupurilor. Când o apucă pe Camilla de umeri s-o întoarcă, ei îi țâșnește sânge din gură. Ochii îi sunt larg deschiși, goi.

Sören își smulge manșetele și-și suflecă repede mânecile cămășii. Îi pune o mână pe piept și două degete pe carotidă. Începe manevre de resuscitare. Din ea continuă să curgă sânge. Târându-se peste soția lui, încearcă să-l trezească pe Mikael. Trupul acestuia nu reacționează nici el la atingerea lui.

Sören țipă în noapte, un sunet oribil.

Se ridică, se întoarce și o pironește pe Lisa cu privirea. Pieptul i se ridică și coboară violent. Cămașa îi e îmbibată de sânge. Bretelele îi atârnă la mijloc.

— *Ce-ai făcut*?

Ea se apropie, oprindu-se la un pic peste un metru de marginea piscinei.

— Tu ai zis-o; Camilla nu ratează nicio șansă să înoate și nu are rău de înălțime.

— Dar cum au putut…

— M-ai auzit zicându-le, nu-i așa, că piscina e închisă peste iarnă? Din nefericire, nu m-au ascultat.

Sören caută ceva de zis. Se holbează la ea ca la un monstru, o creatură din cele mai negre coșmaruri ale lui.

— Mikael a furat medicamentele de la centrul de îngrijiri paliative. Ebba a dus fentanil la petrecere. În prezent se zbate între viață și moarte la spital.

— *Ce tot spui acolo*?

Glasul aproape i s-a frânt.

— *Ebba e la spital*?

— Da, zice Lisa. Și e numai vina ta.

Ochii lui Sören se mișcă agitați dintr-o parte într-alta, de la trupurile de pe fundul piscinei la Lisa și înapoi. Răsuflă greu, arată de parcă ar fi cât pe ce să-l lovească damblaua.

— *Ești nebună, Lisa*! strigă el. *A fost o capcană*! *Tu i-ai omorât*!

— Fișa Ebbei a rezolvat misterul. Grupa ei de sânge. Mikael n-are cum să fie tatăl ei biologic. Ai știut-o tot timpul și n-ai zis nimic.

Sören încearcă să înțeleagă grozăvia a ceea ce s-a întâmplat, să înțeleagă consecințele.

— *Ai un atac de panică, trebuie să te calmezi*! *Trebuie să chemăm salvarea. Trebuie să-i scoatem pe Camilla și pe Mikael din piscină*!

Se duce în fugă la scara piscinei, urcă și iese.

— Telefonul meu, zice el. Trebuie că l-am lăsat în casă, lângă canapea.

— Sunt morți, Sören, zice Lisa. La fel ca fiul meu.

Sören se oprește în cadrul ușii camerei de recreere.

— Fiul tău? Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre momentul în care am născut, despre băiețelul care a murit și fetița care a trăit. În seara asta, în spitalul în care Ebba zace într-un pat, am aflat că am purtat în pântec niște copii care nu se poate să fi fost ai lui Mikael, dar se poate foarte bine să fi fost ai tăi.

— Asta-i o nebunie!

— Mikael trebuie să-și fi dat seama că Ebba nu-i a lui. Înșelătoria ta l-a distrus. L-ai transformat pe bărbatul pe care-l iubeam într-un dependent abject de droguri. Trădarea ta și abuzul lui de droguri au dus la supradoza Ebbei.

Sören se apropie încet spre ea.

Lisa își scoate telefonul și-l ține în fața ei.

— Acum o să sun la poliție. O să ai multe explicații de dat.

Sören ridică o mână într-un gest defensiv.

— Lisa, te implor, vino-ți în fire!

Lisa clatină din cap, nu vrea să-l asculte, nu vrea să audă ce are el de spus în apărarea lui.

— Mi-ai fecundat ovulele cu propria ta spermă.

Sören o privește fix, aranjându-și pantalonii și desfăcându-și bretelele.

Lisa înghite cu putere în sec, luptându-se cu suferința și spaima care

cresc cu fiecare clipă în care ochii lui reci ca gheața stăruie asupra ei. Coboară privirea la tastatura de pe ecran, începe să tasteze numărul poliției.

Sören face iute un pas spre ea, iar ea e prea lentă ca să reacționeze. Bretelele îi sunt înfășurate în jurul gâtului, iar el trage de capetele pe care le ține în mână. Materialul elastic i se strânge în jurul arterelor, intrându-i în piele și mușchi, blocându-i căile aeriene.

Telefonul îi alunecă încet din mână. Încearcă să slăbească lațul din jurul gâtului, dar Sören e mult mai mare, mult mai puternic. Nu poate să respire. Nu se poate împotrivi când începe s-o tragă spre casă.

Lumea se întunecă. Nu simte nimic, în afară de cum i se târâie călcâiele pe mochetă.

Atunci se aude un zgomot ciudat. Ceva se izbește de ei, oprind strânsoarea de fier a lui Sören de pe gâtul Lisei. Ea cade pe jos icnind. Undeva în apropierea ei e un soi de agitație. Se sforțează să deschidă ochii, vede luminile de pe tavanul camerei de recreere și simte vântul rece care intră pe ușile deschise trecând pe deasupra ei. Își atinge gâtul care o doare și ustură, tușește și trage de câteva ori adânc aer în piept.

Încă întinsă pe mochetă, se întoarce.

Un bărbat stă călare pe Sören, cu genunchii pe umerii lui, izbindu-l în față cu pumnii strânși. Sören se împotrivește, încercând să se împingă în picioare ca să-și respingă atacatorul, numai că acesta rămâne pe poziții, aplcându-i în față lovituri furioase una după alta.

Are spatele și gluga acoperite cu zăpadă. Mișcările îi sunt disperate, înnebunite, căci se luptă cu Sören, se luptă pentru ea. Hanoracul de sub zăpadă e jerpelit și violet. Nuanța distinctivă de violet o recunoaște drept culoarea iubitei lui echipe de fotbal american.

Sören se întinde după cablul lampadarului, trăgându-l repede lângă el. Când pune mâinile pe baza de marmură neagră a acestuia, Lisa strigă cât de tare poate:

— *Tom, păzea*!

Însă avertismentul ei vine prea târziu. Bucata grea de marmură îl izbește în tâmplă pe Tom, care e aruncat la podea de forța loviturii. Tom se rostogolește pe o parte și-și duce o mână la cap, chiar deasupra urechii, unde l-a nimerit.

Sören se îndepărtează târâș de el și se trage în capul oaselor, rezemându-și spatele și gâtul de canapea. Are obrajii roșii, buza spartă și-i curge sânge din ambele nări. Însă ochii lui sunt la fel ca mai înainte, când

practic a hipnotizat-o lângă piscină, strălucesc de ură și hotărâre.

— Tot n-ai priceput, spune el.

Caută o cale de scăpare. Ninsoarea s-a întețit acum. E întuneric beznă și liniște.

— Chiar ai făcut-o lată de data asta! Doi oameni morți, Lisa. Ai să-ți petreci tot restul vieții la nebuni. Crede-mă, o să am eu grijă!

Lisa se ridică în picioare, încercând să se bage între Sören și ușa care dă spre exterior. Nici pomeneală să-l lase să scape, mai degrabă ar muri.

— Ce n-am priceput? întreabă ea.

— Omul care e realmente de vină pentru toate astea ești tu, Lisa. Pentru absolut totul.

Lisa clipește ca să-și alunge o lacrimă. Clatină din cap, înghite în sec. Nu-l poate lăsa s-o manipuleze iar.

Sören se ridică în picioare nesigur, face un pas înainte.

— Camilla era prietena ta. Ți-a cerut o favoare. Dacă n-ai fi fost atât de afurisit de egoistă, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Cuvintele Camillei din timpul plimbării prin Djurgården i se derulează în minte, nu pentru prima oară și nici pentru ultima.

— Camilla a încercat să se sinucidă, știai? Am reușit s-o opresc chiar în ultima clipă.

— Dar ați găsit o mamă-surogat, zice Lisa. L-ați avut pe Marlon.

Sören râde, clătinând din cap.

— Crezi c-ai priceput tot, zice el, dar îmi dau seama uitându-mă la tine. Nu știi nici jumătate.

Acum vine spre ea, cu lampadarul mare și greu încă în mână.

— Unde-i Marlon?

Lisa se dă cu spatele, clătinând din cap.

— Mai întreb o singură dată.

Sören apucă lampa cu ambele mâini.

— E în interesul tău să-mi spui unde e, Lisa. Chiar acum.

— Dacă lași chestia aia jos, spune dintr-odată Tom.

Se ridică și vine spre ei, ținând încă mâna la tâmplă.

— Am să-ți zic eu unde e.

— Și de unde știi tu? întreabă Sören. Ai vorbit cu el?

— Nu, dar am sunat la Urgențe și am întrebat când a luat-o salvarea pe Ebba. Când a intrat ea pe ringul de dans, era dezbrăcată și nu mai respira. Îți

amintești că ne-au spus asta, Lisa? M-am gândit că, dacă era dezbrăcată, probabil că fusese undeva într-un loc intim cu prietenul ei. Iar dacă Marlon era așa de îndrăgostit ea, n-ar fi fugit, nu? Iar dacă Ebba a luat fentanil, atunci aș paria că și Marlon a luat, ceea ce înseamnă că n-ai timp de pierdut.

— Unde e? întreabă Sören.

— Mai întâi lasă lampadarul!

Sören dă drumul lămpii și se întoarce către Tom, cu brațele larg desfăcute.

— Mai întâi, vreau să-i spui Lisei exact ce ai făcut, zice Tom.

Sören strânge din buze și clatină din cap.

— Spune-mi unde e Marlon! Așa cum ai zis, n-avem timp de pierdut!

— Explică-i Lisei ce nu știe!

— Te previn, Tom. Ai cinci secunde.

— Lisa nu știe unde e Marlon. Dacă mă lovești cu aia, n-o să afli niciodată.

Nimic nu pare suficient să-l facă să-i spună. Pare pregătit să ducă adevărul și întreaga lui familie în mormânt.

— Să iei legătura cu vreo femeie oarecare dintr-o țară străină n-a fost niciodată o opțiune, nu, Sören? zice Tom. N-a fost suficient de bună pentru tine și Camilla.

— *Tom, încetează*! strigă Lisa. *Spune-i unde-i Marlon*!

— Gândește-te, Lisa! Te-ai dus la un control de rutină. Nu era absolut nimic în neregulă cu tine. Sören ți-a indus simptomele, după care a forțat o naștere înainte de termen, fiindcă seara aia era singura lui șansă.

— *Mi-ai indus simptomele*?!

Lisa îl pironește pe Sören cu privirea. Întâmplarea aceea a atârnat asupra ei atâta amar de ani, a revăzut-o în minte iar și iar. Medicamentele pe care i le-a dat și care i-au produs o asemenea oboseală că nu se putea da jos din pat. Doza intravenoasă nechibzuită de antihipertensive…

— *Ce tot spui acolo, Tom*? țipă ea. *Cum adică șansa lui*?

— Ți-a zis în seara asta. A pierdut în ziua aceea o femeie și un copil, un băiețel. Mai ții minte cum arăta băiețelul pe care ți l-a arătat Sören, nu? Semnul din naștere de pe buză.

Biblioraftul din apartamentul lui Tom. Toate informațiile pe care le-a strâns. Lisa știe că Tom i-a cerut socoteală lui Sören la acea vreme. De restul trebuie să-și fi dat seama în noaptea asta, după ce a plecat ea.

Scrâșnește din dinți și clatină din cap, lăsându-și lacrimile să-i șiroiască

nestăvilite pe obraji.

— N-o spune!

— Băiețelul cu semn din naștere pe buză nu era fiul tău, Lisa, zice Tom, era copilul celeilalte femei.

Se duce la ea, o ia de mână. Lisa se uită la el, vede că o parte a capului îi e plină de sânge.

— Fiul tău n-a murit în seara aia.

— *Ce vrei să zici*?

— Că au fost atrași unul de altul ca magneții. Nu-i o coincidență – de fapt, e perfect firesc.

Gândurile ei revin la dormitorul Ebbei, biroul și laptopul său. Site-ul deschis, captura de ecran. Profilurile lor care se potriveau perfect. Combinația de semne zodiacale care i-ar putea face cea mai bună pereche din lume sau i-ar putea sparge într-o mie de bucăți.

Sören privește fix înainte, absent, inexpresiv, resemnat.

— Există multe studii despre asta, despre cum frații despărțiți la naștere se caută toată viața. Când Ebba și Marlon spun că sunt suflete pereche, nici nu-și dau seama câtă dreptate au.

Lisei i se umplu ochii de lacrimi. N-o să mai poată să stea în picioare multă vreme.

Se gândește la fotografia din tinerețe a tatălui ei, cum stătea în fața casei lor din Lyckeby cu bicicleta. Fotografia pe care o ținuse în mână Camilla, la care se uitase atâta timp. Și-o amintește spunând că Ebba și Marlon sunt meniți unul altuia.

Tom îi ia capul în palme, asigurându-se că privirea ei o întâlnește pe a lui.

— Sunt gemeni, Lisa, spune el. Marlon e fiul tău.

47.

Zona din jurul gării din Storängen e luminată de stâlpii de iluminat public și de o lună albă, strălucitoare, care a străpuns perdeaua de nori. Depozitul de cherestea e înconjurat de un gard înalt. O parte a clădirii e la doar vreo doi metri de șine. În mijlocul curții se află un rastel de artificii consumate complet. În jurul lui, pe jos, e plin de sticle goale, chiștoace de țigări și pahare de plastic. Ușa spre clădirea principală e larg deschisă. Nu se văd alți oameni.

— Ești sigur că aici a fost? întreabă Sören.

— Da, răspunde Tom. De aici a luat-o salvarea pe Ebba.

Pornesc după urmele din zăpadă spre gaura din gard pe care au folosit-o tinerii ca să intre și să iasă. Străbat curtea în fugă, intră în clădirea principală și studiază prăpădul sub forma altor sticle goale și pahare de plastic aruncate. O încăpere mânjită de zăpadă topită, pietriș și încă niște gunoi lăsat de tineri în urma lor. O masă cu băuturi abandonată. Un soi de cabină de DJ improvizată. Lisa încearcă să-și închipuie cum trebuie să fi arătat încăperea atunci când era plină de adolescenți care petreceau și Ebba a venit împleticindu-se, dezbrăcată, cât pe ce să moară dintr-o supradoză de fentanil.

Simte că i se face rău iar. Vrea să se așeze, să respire, să-și lase stomacul să i se potolească. Însă nu se poate opri acum, nu poate să renunțe. Trebuie să înainteze. Trebuie să-l găsească pe Marlon și de-ar fi ultimul lucru pe care-l face.

Tom arată spre o ușă care duce mai în interiorul clădirii.

— Haideți! Pe aici.

Lisa trece în fugă pe lângă ei, deschide ușa și pășește într-un hol prăfuit. Se oprește brusc la capătul unei scări care duce la o mansardă. Sören și Tom o ajung din urmă. Își pune mâinile pe scară și începe să urce.

Scara duce la un chepeng deschis și la podul de deasupra. În timp ce urcă, Lisa se întreabă cum a reușit Ebba să coboare în starea în care era. Dar nu se poate să fi venit din altă parte. Trebuie să fi fost aici, sus. Dar de ce coborâse la loc? E imposibil să fi fost conștientă.

Când ajunge sus, face un pas în camera din pod. Prin crăpăturile din pereți și din tavan suflă vântul, dar înăuntru e cald, o căldură uscată,

înăbușitoare. O căldură care are propriul ei miros de stătut.

Mai în interior, ceva e iluminat de lumina lămpilor gării, care intră pieziș prin lucarnă. Arată ca un obiect de recuzită, un manechin, o marionetă de ceară, care zace nemișcată pe o saltea. Lumina îi dă o strălucire vânătă pielii palide. Manechinul e un tânăr dezbrăcat. Are partea inferioară a corpului contorsionată, ca într-un spasm. Buzele îi sunt violet. Gura și gâtul acoperite cu vomă uscată.

Lisa țipă.

Tom o cuprinde cu brațele și o ține bine.

Sören trece în fugă pe lângă ei, se aruncă lângă saltea. Îi pune lui Marlon un deget pe carotidă, se apleacă lângă fața lui ca să-i verifice respirația. Îl apucă de trunchi și lovește în piept. Îi vâră două degete în gură și-i degajează căile aeriene înainte să înceapă manevrele de resuscitare.

Brațul lui Marlon cade pe saltea. Pe el e o brățară. Brățara Ebbei.

Vede acum confirmarea acelui lucru de neînchipuit, a tuturor lucrurilor care încep încet să capete sens. Aspectul și postura lui.

Băiatul de pe saltea e fiul ei.

Sören se luptă să-l salveze, dar a ajuns prea târziu.

Se oprește. Scoate un oftat adânc, care se transformă într-un răget. Partea superioară a trupului îi tremură. Își lasă fața în palme, dă capul pe spate și urlă la tavanul și cerul de deasupra lui.

Lângă saltea, Lisa dă cu ochii de sprayul nazal.

Cine, în afară de ea însăși, mai știe toată povestea? Doi oameni. Toți trei sunt acum aici, în acest pod.

Sören se întoarce și se uită la ea, cu chipul ud de lacrimi. Are ochii goi. Fixează cu privirea sprayul nazal, părând să se gândească la același lucru ca Lisa.

Aceasta se apleacă și ia sticluța de pe podea.

Sören se ridică.

— Nu, Lisa! îi șoptește Tom la ureche. Nu merită.

Sören se duce la fereastră și o deschide larg. Aerul rece inundă mansarda. Bărbatul trage adânc aer în piept, ștergându-și lacrimile de la ochi și uitându-se la peronul de dedesubt.

Lângă fereastră se află un banc de lucru vechi. Câteva unelte vechi ruginite și sticle de plastic sunt împrăștiate pe el. De perete e sprijinită o rangă. Când Sören întinde mâna după ea, Lisa realizează că el nu s-a dus acolo ca să aerisească. Mâna lui mare se întinde după rangă.

Tom o dă la o parte împingând-o cu umărul și se repede la Sören. Chiar înainte ca acesta să apuce să se întoarcă, îl plachează cu toată puterea.

Sören e proiectat în sus și ranga zăngăne pe podea. Ridică mâinile și reușește să se prindă de cadrul ferestrei tocmai la timp ca să nu cadă prin ea. Se încordează și dă cu amândouă picioarele o lovitură de catâr care-l trântește pe Tom. Acesta cade greoi, apucându-se de cap și zvârcolindu-se de durere.

Lisa dă fuga și ia ranga chiar înainte să apuce Sören să se întindă și să-și recapete echilibrul. O flutură deasupra capului, țintind, și o coboară cu toată puterea. Gheara se înfige în creștetul capului bărbatului, îngropându-se în os. Când îi dă drumul, ranga îi rămâne prinsă în cap.

Sören cade în genunchi și se prăbușește ca un copac retezat, cu fața în jos. Lisa se așază la picioarele lui Marlon și le ia în mâini. Tremură și se agață de picioarele reci. Se întinde după mâinile lui, atingându-le și remarcând iar brățara.

I l-au furat acum șaptesprezece ani. Aseară a fost câteva ore în casa ei. Atât a primit, mai puțin clipa lui cea de pe urmă.

Acum este iar pierdut. La fel ca data trecută, și pentru totdeauna.

Tom spune ceva, încercând s-o facă să vorbească cu el. Ea însă e într-o bulă cu Marlon. Restul lumii, cu sunetele și impresiile ei, tot ce s-a întâmplat în noaptea asta, dispare după un zid de netrecut.

El e băiatul pe care l-a purtat în pântec, pentru care a suferit, căruia i-a dus dorul. Tânjise să-l vadă stând în funduleț pentru prima oară, făcând primii pași, să-l audă plângând, strigându-i numele, să-l simtă lipindu-se de sânul ei.

Nu mai există nesiguranță, nici îndoială, nici motiv de îngrijorare. Totul e clar, toate temerile s-au adeverit.

Dintr-odată, bula se sparge și realitatea năvălește peste ea.

Afară, de cealaltă parte a barierelor, vine un tren. Primul din noul an. Podeaua începe să se zgâlțâie, iar ferestrele zdrăngăne când se apropie de gară.

Tom stă în curentul rece de lângă fereastră. Îl saltă pe pervaz pe Sören.

Ranga nu mai e înfiptă în craniul lui.

Apoi trupul lui Sören dispare în întuneric. O clipă mai târziu aud o bufnitură din spatele clădirii și un țignal de tren spulberă liniștea dimineții de Anul Nou, urmat de scârțâitul frânelor pe șine care acoperă orice altceva.

48.

Lisa aleargă prin pădurea neagră pe cărarea care duce înspre întunericul tot mai adânc al Rezervației Naturale Nacka, departe de străzile luminate din Storängen, departe de sunetele mute ale realității. În timp ce aleargă, se gândește la ce făcea Ebba când a intrat împleticindu-se pe ringul de dans, la motivul pentru care l-a părăsit pe Marlon.

Ebba îl iubea pe Marlon, încerca să aducă ajutoare, să-l salveze. Dragostea dintre ei era mai puternică decât otrava.

Când ajunge la podul pietonal de peste Lacul Järla, se oprește. Inima îi bate cu zgomot în piept. Trebuie să-și tragă răsuflarea. Cade în genunchi.

Printre ramurile de molid acoperite de zăpadă de cealaltă parte a lacului vede profilându-se clădirea mare, de cărămidă. Toate luminile din apartamente sunt stinse, nu e nimeni treaz la ora asta imposibilă.

Aude pași apropiindu-se în fugă, pe aceeași potecă, prinzând-o din urmă. Pași grei, puternici. Cineva care e mult mai rapid decât ea.

Apucându-se de balustradă cu ambele mâini, se apleacă peste lac și este întâmpinată de o reflecție a ei care licărește și se umflă în apa lui. Vomită, nu pare să fie în stare să tragă suficient aer în plămâni, înghite în sec și aproape vomită din nou. Încearcă să se salte peste balustradă, dar brațele ei nu sunt suficient de puternice. Caută un sprijin ca să se urce și scoate un țipăt de frustrare când îi alunecă picioarele și cade la loc.

— *Lisa*!

Tom vine în fugă pe pod și o cuprinde de talie cu brațele, trăgând-o jos.

— Gândește-te la Ebba! zice el. Are nevoie de tine acum!

Mâinile lui sunt izbitor de albe. Miroase puternic a chimicale.

— Poliția a ajuns la depozitul de cherestea. Trebuie să fi sunat cei din tren. De-abia am ieșit.

— Ce-o să ne facă? întreabă ea.

Glasul îi sună necunoscut, ca al unei străine, al cuiva care nu e ea, care n-a fost niciodată ea.

— Stai aici! zice Tom. Promite-mi că nu te miști!

Coboară în fugă spre țărm. Când ajunge la marginea apei, scoate din hanorac un obiect lung.

Metalul sclipește în lumina lunii. Lisa își amintește cum l-a simțit în

mână, când era cu degetele strânse în jurul tijei octogonale, cum liniștea depozitului de cherestea a fost întreruptă de zgomotul vântului când l-a repezit spre capul lui. Încheietura sucită zvâcnește iar. Nu reușește să înțeleagă de unde și-a găsit forța. Sar stropi când Tom aruncă ranga în lac. Aceasta se scufundă imediat în adâncul negru precum cerneala. Tom își bagă brațele în apă, clătindu-și mâinile și mânecile, după care le șterge de pantaloni înainte să scoată o sticluță de dezinfectant de mâini și să se dea din belșug cu el.

Ridică privirea și o vede uitându-se fix la el, nemișcată, după care se întoarce în fugă pe pod și îngenunchează lângă ea.

— Mai devreme sau mai târziu, poliția o să vadă legătura dintre ce s-a întâmplat la depozitul de cherestea și ce s-a întâmplat la tine acasă. O să le povestesc totul, în calitate de martor extern, în calitate de coleg, care n-a fost acolo azi-noapte, dar a luat legătura cu tine de câteva ori pe parcursul serii din cauza medicamentelor înlocuitoare.

„O să-ți petreci tot restul vieții la nebuni.” Vocea lui Sören. Privirea lui glacială și goală.

Lisa închide ochii strâns, încearcă să-l alunge.

— L-am omorât, Tom, zice ea. I-am omorât pe Mikael și pe Camilla.

— Dar nu asta o să le spui polițiștilor, nu-i așa, Lisa? Când o să discuți cu ei, n-o să sufli nicio vorbă despre ceea ce ne-am dat noi seama în seara asta, despre naștere, despre fiul tău sau despre ce ți-au făcut Sören și Camilla, mă înțelegi?

O zgâlțâie.

— *E important, Lisa*! *Haide, zi că înțelegi ce-ți spun*!

Tom are răsuflarea neregulată, dar încearcă să se adune.

— Uite ce e, Lisa, continuă el, nu le putem da o cale de intrare.

— Nu pot să fac asta, Tom.

O zgâlțâie iar, cu atâta putere că ei i se mișcă toată partea superioară a corpului.

— *Trebuie să te gândești la Ebba*!

Lisa se uită la el, cu expresia lui gravă, ochii triști. O parte a capului acoperită cu sânge uscat.

Imaginea lui se tulbură când ochii ei se umplu de lacrimi care se eliberează și încep să-i curgă pe obraji. Încet și fără tragere de inimă e adusă înapoi în prezent, la problema de acum. Realizează că nu s-a terminat încă și își dă seama ce trebuie să facă și de ce.

Chiar dacă Ebba scapă, ea nu e salvată. Dacă poliția miroase seria de evenimente care leagă spargerea de decese, toate secretele familiilor Kjellvander și Isaksson vor fi dezvăluite. Cum o să trăiască Ebba cu asemenea adevăr?

Tom are dreptate, adevărul nu trebuie să iasă niciodată la iveală.

În ochii lui mai vede și altceva. Răspunsul care i-a scăpat atâția ani la întrebarea de ce a ales el să fie singur.

Dintr-odată e atât de evident și totuși, în viața ei de minciuni, n-a reușit să vadă lucrul ăsta. Aici, pe acest pod, în întuneric, în clipa cea mai plină de deznădejde pe care a trăit-o vreodată, există o luminiță, pe care o găsește tocmai în ochii lui Tom.

49.

Nacka Strand, dimineața Anului Nou

În camera fără ferestre nu e oxigen. Lisa stă la o masă goală, jucându-se cu verigheta, concentrând-se pe respirație, concentrându-se să lase minutele să treacă.

Își atinge semnele de pe gât, cele făcute de bretelele și brațele puternice ale lui Sören. Poliția a întrebat-o de ele, i-a cerut să confirme afirmația lui Tom cum că sosise la țanc ca să o oprească să-și ia zilele.

Ce s-ar întâmpla dacă și-ar lăsa toate emoțiile să răbufnească? Nimeni n-ar crede că purtarea ei e exersată sau mâhnirea prefăcută. Înțelege ce s-a întâmplat. Ce i s-a furat și n-are să-i mai fie restituit niciodată.

A explicat la interogatoriu că fusese oarbă la abuzul de droguri din ce în ce mai grav al soțului ei, care avusese loc treptat, pe o perioadă lungă de timp. Că fusese vulnerabilă și co-dependentă, se lăsase înșelată de comportamentul lui conspirativ. Când o femeie începe să se mintă singură ca să-și protejeze familia și să supraviețuiască, îi e greu să se oprească.

Poliția a găsit medicamentele furate în baraca de pe Gränsvägen, împreună cu geanta de sală furată din mașina lor. Era logic ca Mikael să-i știe codul personal. Și, astfel, informațiile au fost verificate și ancheta spargerii de la Maria Regina închisă. Făptașul făcea parte din cercul de apropiați al Lisei, cineva cu acces ușor la tot ce-i trebuia ca să fure medicamentele.

Marlon murise de o supradoză. Adolescenții n-aveau cum să știe ce iau, dar greșeala lor fatală nu s-ar fi putut întâmpla niciodată dacă Mikael n-ar fi creat ocazia ascunzând medicamentele furate la ei acasă.

Despre Sören s-a presupus că-și luase zilele după ce fusese martor la moartea fiului său. Rămășițele lui erau împrăștiate pe șinele de tren. Poliției o să-i ia multă vreme să termine ancheta criminalistică.

Polițiștii puseseră multe întrebări la care Lisa nu putuse să răspundă. De ce fuseseră curățate cu înălbitor depozitul de cherestea și podul. De ce găsiseră urme de înălbitor până și pe trupul lui Marlon, pe mâinile și picioarele lui.

După cum nu putuse nici să le spună de ce săriseră Mikael și Camilla de

pe terasă în piscina goală. Le zisese tuturor că piscina era goală și închisă peste iarnă. Poate că în beția lor crezuseră că era încă deschisă. Poate fuseseră drogați de nu mai știau de ei.

Urmase sfatul lui Tom. Nu spusese nimic despre copilul născut mort, care nu exista în nicio bază de date oficială, nimic despre un fiu care-i fusese furat ziua în amiaza mare. Lucrurile pe care Tom le adunase în biblioraftul lui și le păstrase atâția ani, care-l alungaseră la periferia vieții ei atâta vreme – el era pregătit să le sacrifice în totalitate. Nu pretinsese reabilitare, nici recunoaștere finală a faptului că avusese dreptate.

Fiindcă ceea ce avea ar fi fost considerat motiv suficient pentru ca Lisa să vrea să-i ucidă pe cei pe care-i ucisese.

Ușa sălii de interogatoriu se deschide și intră Jakob, agentul de poliție, cu telefonul ei.

— Ai un apel de la ATI de la Södersjukhuset.

Lisa ia telefonul și așteaptă să iasă el din încăpere.

Aruncă o privire camerei din tavan, care-i urmărește mișcările ca un șarpe.

Dacă Ebba o să trăiască, și ea o să reziste, e convinsă de asta. Însă dacă Ebba a murit sau s-a transformat într-o legumă, nu e sigură că o să rămână întreagă la minte.

Mâna care-i duce telefonul la ureche tremură. Își spune numele și ascultă vocea de la celălalt capăt. Plânge necontrolat când Jessica Möller îi spune care e starea Ebbei.

După ce se termină apelul, Lisa se prăbușește pe podea într-un colț. Scoate brățara care pe care a luat-o de pe încheietura lui Marlon. Atinge cele trei cifre.

În trup i se răspândește o căldură, un nou tip de lacrimi îi umplu ochii și-i șiroiesc nereținute pe obraji.

Închide ochii și și-o închipuie pe Ebba dându-se jos din patul de spital, împingând la o parte hârtia pentru masa de consultații și tuburile, revenind ca femeie adultă pe pajiștea înflorită pe care o iubește, în cântecele și râsetele absolvirii, îndreptându-se spre zile și clipe mai bune, când ceea ce s-a întâmplat în podul depozitului de cherestea va fi rămas într-un final în urma ei, atât de departe că parcă nici nu s-ar fi întâmplat, parcă ar fi ținut de altă dimensiune, ca memoria cache a unui computer pe care trebuie să-l conecteze la internet ca să i-o recupereze.

O să trecem și de asta.

Lisa sărută brățara.
Ești iubită. Mai mult decât poți înțelege.

50.

Storängen, Nacka, noaptea de Revelion

E exact cum au plănuit.

Un cuibușor de nebunii secret, departe de ochi iscoditori și părinți curioși, sub cerul senin al nopții, unde numai stelele le sunt martori.

— Și ce anume aveai tu impresia c-o să facem aici? zice Ebba. Poate ți-ai închipuit c-o să fac așa ceva?

Își scoate rochia, cu sânii spre el, și se descheie la sutien. După ce și-a dezgolit partea de sus a trupului, își pune mâinile pe sâni.

— E bine așa?

Marlon dă din cap.

— Arată-mi!

El își lasă blugii să cadă pe podea.

Ebba își scoate ciorapii. Rămasă doar în chiloți, se apleacă și ia ceea ce s-a dus să aducă din baraca din fundul grădinii.

Împinsese ușurel plăcile tavanului fals din biroul tatălui ei până când una dintre ele se desprinsese și reușise să o dea la o parte. Când băgase mâna înăuntru găsise ceva, ceva ce-i arată acum lui Marlon.

E o cutiuță mică și albă. O deschide și scoate ceva ce seamănă cu un spray nazal obișnuit, de genul celor pe care i le dă mama ei când are nasul înfundat. Numai că acesta e de un cu totul alt tip.

A auzit despre drogul ăsta. L-a pomenit mama ei. Însă a mai auzit despre el și la știri, în filme și în versurile cântecelor pe care le ascultă. Știe cât e de puternic. Cel mai bun drog pe care-l vei lua vreodată. Relaxare totală.

— Ești sigură? întreabă Marlon.

Ea îi susține privirea și dă din cap. N-a fost în toată viața ei mai sigură de ceva.

— Dar ce e?

Face un pas către el și gura îi e atât de aproape de a lui că-și simt unul altuia răsuflarea.

— Vrei să te culci cu mine sau nu?

Scoate dopul transparent și-și bagă vârful în nară. Apasă o dată pe

pompiță și un puf ușor îi lovește interiorul nasului.

Înghite. Pulsul și ritmul cardiac îi încetinesc imediat. Bufnitul din ea se mai potolește. O cuprinde o senzație de căldură și dizolvare, abia dacă atinge podeaua.

— Sfinte Sisoe! exclamă ea.

— Ești bine?

— Da. E uimitor. Încă un pic!

Își bagă vârful în cealaltă nară și mai pompează un puf. Stă cu capul pe spate cât inhalează. Sprayul e puternic. Lumea i se întunecă și picioarele încep să-i tremure, însă doar pentru o clipă, după care totul e bine iar.

— Îmi trebuie și mie, zice Marlon.

Îi întinde sticluța. Podeaua nu mai pare tare și aspră sub picioarele ei. Simte o mișcare de tălăzuire în membre. Își scoate chiloții. Are vârfurile degetelor amorțite, de-abia dacă simte materialul.

Marlon ia sprayul și se uită la ea cum stă complet dezbrăcată în fața lui. Citește sticluța, pare să șovăie.

Pentru o clipă, Ebba pare să fi adormit, dar tresare când vorbește el.

— Bănuiesc c-ar trebui să iau un pic mai mult decât tine?

Bagă vârful în nas și pompează o dată. De două ori.

Ebba se întinde pe saltea, acum e în al nouălea cer. Marlon stă în picioare lângă ea. Pompează doze duble în fiecare nară.

— *Scoate-ți hainele*! șoptește ea.

Glasul îi vine de altundeva. E încă amorțită. Nu există pretenții, nu există limite. Poate să facă orice, poate să facă totul. Plămânii ei nu mai au nevoie de oxigen. Nici măcar nu mai are nevoie să răsufle.

— *O simți, Marlon*?

— Nu știu sigur, poate am nevoie de mai mult?

Mai pompează de două ori.

Brusc tresare, ca și cum ar fi luat un pumn în burtă.

— Futu-i! zice el. Drăcia dracului!

Bâjbâie pe la pantaloni și cămașă. I se înmoaie genunchii de câteva ori și e cât pe ce să cadă. Ebba își lasă pleoapele să se închidă și-l așteaptă.

Când se întinde el pe saltea, ea e deja în drum spre un vis. Marlon își lasă capul pe pieptul ei și-i caută mâinile cu ale lui. Apoi i se rostogolește capul într-o parte. Stă întins pe spate lângă ea, cu brațele pe lângă el. Are spasme și tușește.

Ebba se chinuie să-și țină ochii deschiși când se întunecă totul.

— *Marlon, vino la mine*!

Epilog

Cimitirul din Nacka, 8 august, șapte luni mai târziu

E ultimul lucru pe care și-l amintește. Trupul gol al lui Marlon atingându-l pe al ei pe saltea. Degetele ei strângându-se în jurul alor lui. Faptul că l-a auzit tușind.

După care lumea s-a întunecat.

Mult mai încolo, la spital, i s-a povestit și restul, cum a încercat să cheme ajutoare, chiar dacă nu mai respira.

Marlon nu-i aici.

E îngropat în alt cimitir. Cu părinții lui.

Mama ei i-a explicat ce s-a întâmplat după ce ea și Marlon au plecat în seara aceea. Poliția a pus și ea întrebări.

E normal ca tot ce s-a întâmplat în pod să i se deruleze iar și iar în cap, zi și noapte. N-ar trebui să se învinovățească, ar trebui să-și facă timp și loc pentru suferința ei, nu să i se împotrivească, nu s-o lase să se adune. De la o zi la alta. De la o oră la alta. De la un minut la altul. În cele din urmă, durerea și regretul i se vor transforma în altceva.

Asta-i spun toți, dar ei nu pricep.

Își pune AirPods-urile în urechi, deschide aplicația de redare de muzică de pe telefon și alege lista de piese făcută de ea împreună cu Marlon.

Își împreunează mâinile, închide ochii. Își închipuie că una din mâini e a lui Marlon, cea de care l-a strâns sub cerul senin al nopții pe care-l vedeau prin lucarnă, când artificiile explodau în ritm cu inimile lor, până când peste toate s-au așternut liniștea și nemișcarea.

Nu contează ce cred mama ei, oricine altcineva, sau întreaga lume. Va fi mereu cea mai frumoasă clipă a vieții ei.

Pietrișul îi scrâșnește Lisei sub pantofi când merge pe cărarea atent greblată, trecând de biserică. Soarele după-amiezii arde fațada de cărămidă roșcată, iar într-unul dintre numeroșii copaci înalți cântă o pasăre.

Continuă până la marginea parcului memorial și-și lasă buchetul în zona desemnată, după care dă capul pe spate, simțind căldura astrului zilei pe ochelarii de soare. În sinea ei rostește cuvintele pe care le-a pregătit.

De la depărtare aude o voce care cântă un cântec cu versuri în engleză. E un cântec pe care l-a auzit deseori acasă prin ușa dormitorului Ebbei. Un cântec trist, dar alinător despre cum să dai cerul la o parte când se prăbușește.

Ebba stă în picioare în dreptul pietrei de moară și al pârâului ei care bolborosește, în mijlocul parcului memorial, cântând, ca un miraj în lumina soarelui. Are căștile fără fir în urechi și mâinile împreunate în dreptul taliei. E îmbrăcată complet în negru, cum obișnuiește în ultima vreme.

Lisa nu vrea s-o deranjeze. Ebba are nevoie de clipa asta. La momentul potrivit, vor fi din nou împreună.

În schimb, intră în biserică și merge pe covorul lung și roșu de pe culoarul din mijloc, pe lângă băncile turcoaz, pe sub grinzile nefinisate, maro-închis, ale tavanului boltit, până ajunge la cartea care conține numele tuturor adormiților întru veșnicie din crângul memorial. Pe coperta întâi stă scris:

Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte și-ți pui mâna peste mine.{11}

Dă pagina care marchează ziua din iarna trecută în care personalul a îngropat anonim cenușa lui Mikael, chiar lângă locul unde fusese îngropată cea a unui băiețel necunoscut cu optsprezece ani în urmă.

Citește numele, care a fost consemnat conform dorințelor ei. Care îi reprezintă pe cei doi oameni care au părăsit-o și care ar fi fost înmormântați împreună în același pământ, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

M. Kjellvander.

Aprinde două lumânări subțiri și le pune pe suport, după care se întoarce și pornește înapoi.

La ieșire dă cu ochii de cineva cunoscut lângă parcul memorial.

Tom se lasă pe vine ca să pună florile în vaza liberă din spatele șirului de felinare aprinse. Clopoței de Texas violeți, culeși dintr-o pajiște sălbatică de vară. Apoi se îndreaptă de spate și-i întâlnește privirea.

— A trebuit să plec o vreme, zice el. M-am gândit că s-ar putea să dau de tine astăzi aici.

— Știi că sunt mereu aici în ziua asta, răspunde ea.

— Ziua de naștere a Ebbei și a fratelui ei.

Lisa dă din cap.

— Când te-ai întors?

— Azi-dimineață. Mă aștepta o scrisoare când am ajuns acasă.

Corespondență oficială.

Se deschide la sacou, scoate un plic din buzunarul de la piept și i-l întinde Lisei, care remarcă faptul că e de la Autoritatea Suedeză de Urmărire Penală, îl deschide și începe să citească, dar ochii nu-i trec dincolo de rândul care arată subiectul.

Notificare de decizie. Cazul e închis.

Se oprește din citit și-i întinde înapoi scrisoarea. Deja știe ce zice restul acesteia.

— M-am gândit că o să vrei să știi, spune Tom.

— Bun, și ce se întâmplă acum? întreabă Lisa.

— Când te întorci?

Ea îi aruncă o privire piezișă, încercând să-și dea seama dacă se referă la serviciu sau la altceva.

— Cred c-o să mai treacă o vreme.

El îi pune cu blândețe mâna pe braț și îi urmărește privirea până la piatra de moară.

— Cea de acolo e Ebba?

— Da, zice Lisa. Face optsprezece ani azi.

Ebba se uită la ei și lasă capul pe o parte, își scoate căștile și se îndreaptă de spate.

— Vrei s-o saluți?

Lisa își mută cu blândețe brațul, astfel că mâna îi ajunge într-a lui Tom.

— Ne duceam să mâncăm ceva în Sickla, după care poate să vedem un film, continuă ea. Ești binevenit să ni te alături, dacă nu cumva ai ceva mai important de făcut.

El zâmbește, în cele din urmă, din nou.

— Nu există nimic mai important.

MARTIN ÖSTERDAHL
sfârșitul Anului Nou

Un dineu cu final dezastruos. Un trecut păstrat secret.

Ebba și Marlon, doi adolescenți, sunt îndrăgostiți nebunește unul de celălalt și organizează un plan în care să își întâlnească reciproc părinții. Când toți cei șase se strâng sub același acoperiș la un dineu de Anul Nou, nerăbdarea plină de emoții se transformă rapid în groază. Se pare că adulții au un trecut comun, iar atmosfera se împovărează de o tensiune apăsătoare.

Ce s-a întâmplat, de fapt, în viața lor din trecut?

O dramă claustrantă în care tensiunea crește de la o pagină la alta și care explorează întunericul ascuns dedesubtul relațiilor interpersonale de zi cu zi.

„Österdahl este un scriitor talentat care ne oferă încă o realizare literară care merită nota cea mai mare.”

Randaberg 24

„Martin Österdahl a scris un thriller combinat cu dramă psihologică, extrem de tensionat, cu o remarcabilă răsturnare de situație – ca o piesă modernă de teatru cameral pe care nu o veți uita.”

BTJ

MARTIN ÖSTERDAHL
sfârşitul Anului Nou

Un dineu cu final dezastruos. Un trecut păstrat secret.

Ebba și Marlon, doi adolescenți, sunt îndrăgostiți nebunește unul de celălalt și organizează un plan în care să își întâlnească reciproc părinții. Când toți cei șase se strâng sub același acoperiș la un dineu de Anul Nou, nerăbdarea plină de emoții se transformă rapid în groază. Se pare că adulții au un trecut comun, iar atmosfera se împovărează de o tensiune apăsătoare.

Ce s-a întâmplat, de fapt, în viața lor din trecut?

O dramă claustrantă în care tensiunea crește de la o pagină la alta și care explorează întunericul ascuns dedesubtul relațiilor interpersonale de zi cu zi.

„Österdahl este un scriitor talentat care ne oferă încă o realizare literară care merită nota cea mai mare."

Randaberg 24

„Martin Österdahl a scris un thriller combinat cu dramă psihologică, extrem de tensionat, cu o remarcabilă răsturnare de situație – ca o piesă modernă de teatru cameral pe care nu o veți uita."

BTJ

ISBN 978-630-654-[illegible]-1
9 786306 542294

virtual project

CRIME SCENE PRESS

virtualproject.eu

{1} Viitoare mireasă (engl.). (*n. trad*.)

{2} In real life (engl.) = în realitate. (*n. trad.*)

{3} Băutură răcoritoare făcută din fructe maturate în butoaie de stejar și servită și ca înlocuitor de vin sau șampanie. (*n. trad.*)

{4} „Oare ar trebui uitate vechile cunoștințe și niciodată amintite?” versuri din clasicul cântec popular scoțian *Auld Lang Syne,* pe versurile poetului Robert Burns. (engl.). (*n. trad.*)

{5} Ce-a fost a fost. (engl.). (*n. trad.*)

{6} Și vom mai bea o cupă de bunătate. (engl.) (*n. trad*.).

{7} Timbru suedez în valoare de trei șilingi, de unde și denumirea, tipărit în anul 1855 pe galben în loc de verde, cum ar fi trebuit, eroare care-l face rar și foarte scump în ziua de azi. În prezent există un singur exemplar confirmat prin vânzări către colecționari, dar nu se știe cu precizie dacă nu cumva mai există și altele, (*n. trad.*)

{8} Tulburare hiperkinetică cu deficit de atenție, prescurtarea vine de la denumirea în engleză, Attention Deficit Hyperactivity Disorder. (*n. trad.*)

{9} Combinație de paracetamol cu codeină. (*n. trad.*)

{10} Wildcat (engl.). (*n. trad.*)

{11} Psalmul 139:5. (*n. trad.*)